

မြန်မာပြည်က
နားဆွဲလေး
မှ ရှိ ခါးအော့

စာရေးသူ မုရှ ခါဇုအော့၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ

အမည်ရင်း နာကာမူရာ ခါဇုအော့ ဖြစ်ပြီး ၂.၁.၁၆ တွင် ဂျပန်နိုင်ငံ၊ ဝွန်းမခရိုင်၊ မတ်ဆုအီဒါ မာချိဥ ဖွားမြင်သည်။

အသက် ၁၃နှစ်တွင် သာသနာ့ဘောင် ဝင်ခဲ့သည်။ ယင်းနောက် တာကာဆာကီ ကျောင်းမှ အထက်တန်း အောင်မြင်ခဲ့ပြီး တိုကျိုမြို့ရှိ ကိုမာဇာဝါ တက္ကသိုလ် တွင် ဆက်လက် ပညာသင်ကြားသည်။

၁၉၃၈ ခုနှစ်မှ စတင်၍ စစ်မှုထမ်း ဘဝဖြင့် တရုတ် ပြည်မြောက်ပိုင်း၊ ဖိလိပိုင်၊ မလေးကျွန်းဆွယ်၊ ထိုင်းနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ တစ်ဝန်းလုံး အထိ တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး အိန္ဒိယ နိုင်ငံ အင်ပါတိုက်ပွဲ အထိ ပါဝင် ခဲ့ရသည်။ ၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် ဂျပန်သို့ ပြန်လည်

ပို့ဆောင်ခြင်း ခံရသည်။

ဂျပန် တပ်မတော်မှ အငြိမ်းစားယူပြီး ဖူကူအိ ခရိုင်ရှိ အေဟေဂျီ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် ရဟန်းဘဝနှင့် စာပေကျမ်းဂန်များ လေ့လာပြီး ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် ကျောင်းထိုင် ဆရာတော် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ၁၉၅၈ ခုနှစ် တွင် ဘုန်းတော်ကြီးသင် မူကြိုကျောင်းကိုစတင် တည်ထောင် ခဲ့ပြီး ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်နှင့် မူကြို ကျောင်းအုပ် ဘဝမှ အနား ယူသည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဝတ္ထု ဆောင်းပါးများ ရေးသားခဲ့ပြီး ၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် “ ရှင်သန်လျက်ရှိသော မြန်မာ့စောင်း ” (IKITEIRU BIRUMA NO TATEGOTO)၊ ၁၉၇၁ နှစ်တွင် “ မြန်မာပြည်က နားဆွဲလေး ” (BIRUMA NO MIMIKAZARI) စသည့် လုံးချင်း ဝတ္ထုများ ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ “ မြန်မာပြည်က နားဆွဲလေး ” ဝတ္ထုဖြင့် ကိုဒန်ရှာ စာပေတိုက်မှ ချီးမြှင့်သော

ကလေးစာပေဆုကို ရရှိခဲ့သည်။
အခြားလုံးချင်း ဝတ္ထုများ ခရီးသွား မှတ်တမ်းများ၊
သုတေသန စာပေများ ရေးသားပြုစုခဲ့ပြီး
ယခုအခါ ဂျပန် ကလောင်ရှင်များ အသင်းအဖွဲ့ဝင်၊
ဂျပန်ကလေးစာပေ အနုပညာအသင်း ကော်မတီဝင်၊
ဂွန်းမခရိုင် ကလောင်ရှင် အသင်း အဖွဲ့ဝင်အဖြစ်
ပါဝင်ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည်။

မြန်မာပြည်က နားဆွဲလေး

BIRUMA NO MIMI KAZARI

စာရေးသူ

မုရှ ခါဇုအော့ (MUSHA KAZUO)

ပြန်ဆိုသူ

စုမြတ်ကို

တည်းဖြတ်သူ

မပန်းခက်

မနှင်းဖွေ စီစဉ်သည်။

မာတိကာ

စာမျက်နှာ

-အမှာစာ

၁။ လရောင်အောက်မှာ

၂။ စေတီပုထိုးများနဲ့ တိုင်းပြည်

၃။ စစ်ချီ

၄။ ကျားခေါင်းထိပ် ကုန်းမြင့်ပိုင်ကို သိမ်း

၅။ မြွေပါးစပ်စခန်းနဲ့ သူသေကိုယ်သေတိုက်ပွဲ

၆။ လက်တစ်ကမ်းအလိုက အင်ဖာ

၇။ အငြိုးကြီးတဲ့ဒုက္ခမိုး

၈။ မကြာရဲ့ နားဆွဲလေး

၉။ ဆုတောင်း

အမှာစာ

၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၏ နေ့တစ်နေ့တွင် နာကာမူရာ ခါဇုအော့ အမည်ရှိ ဂျပန် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးနှင့် ကျွန်မ ဆုံတွေ့ခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်နှင့် ကျွန်မကို စာဖြင့် မိတ်ဆက် ပေးသူက အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်၊ မြန်မာစာ ပါမောက္ခ မိဒိုရီ မိနာမိဒါ၊ မြန်မာအမည် မပန်းခက် ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်က ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ကလောအမည် မုရှခါဇုအော့ ဖြင့် ထင်ရှားသော စာရေးဆရာတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပြီး ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် အတွင်းက မြန်မာနိုင်ငံတွင် စစ်မှုထမ်းဘဝဖြင့် နှစ်နှစ်ခွဲခန့် တာဝန် ကျခဲ့သူ ဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ စစ်မှု ထမ်းခင် ဘဝကတည်းက သာသနာ့ဝန်ထမ်း

ရဟန်းတစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့ပြီး ထိုစဉ်က ဂျပန်ဥပဒေအရ စစ်ထဲ
ဝင်ခဲ့ရသော်လည်း စစ်တိုက် ရမှာကို လုံးဝ မလိုလားသည့်
ဂျပန် စစ်သားဟောင်းတစ်ဦး ဖြစ်သလို၊ စေတီပုထိုး
မြောက်မြားစွာနှင့် အေးချမ်း သာယာလှသော မြန်မာ့မြေနှင့်
စိတ်နှလုံး နူးညံ့သိမ်မွေ့ ကောင်းမွန်လှသော မြန်မာလူမျိုးတို့
အပေါ် သံယောဇဉ် ကြီးမားလှသူတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း
သူနှင့် စကား လက်ဆုံကျရင်း သိရှိလာရပါသည်။

စစ်ကြီး ပြီးဆုံးသောအခါ ဆရာတော်သည် ရဟန်းဘဝကို
ပြန်လည်ခံယူကာသူ၏ ဘဝအတွေ့အကြုံ၊ စစ်အတွေ့အကြုံများ
အပေါ် အခြေခံ၍ ဝတ္ထုများ၊ ခရီးသွားမှတမ်းများ၊ သုတေသန
စာပေများ ရေးသားခဲ့သည်။

မြန်မာပြည်ကို သံယောဇဉ်ရှိရင်းစွဲမို့ စစ်ကြီးပြီးသွား
သည့်တိုင် မြန်မာပြည်ကို အခါအားလျော်စွာ ပြန်လည်
ရောက်လာရသေးသည်။ အကြောင်းကတော့ စစ်အတွင်းကာလ
ကတည်းက စစ်တိုက်သည် ထက် ဂျပန် စစ်သားများ
သေဆုံးလျှင် သရဏဂုံ တင်ပေးရသော တာဝန်ကို ယူခဲ့သော
ဆရာတော်သည် စစ်ကြီး ပြီးဆုံးသွားသည့်အခါ မြန်မာပြည်ရှိ

ဂျပန် စစ်သင်္ချိုင်းများတွင် သေဆုံး စစ်သားများအတွက် မိသားစု ကိုယ်စား ဆုတောင်း မေတ္တာပို့ခြင်း တာဝန်ကို ဆက်လက် ထမ်းရွက်နေရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

အဆိုပါ တာဝန်ဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံကို ရောက်တိုင်း အလှူဒါန များလည်း ပြုလုပ်မြဲပင်။ ပြုလုပ်ခဲ့သော ဒါနများအနက် စစ်အတွင်း ကာလက ဆရာတော်တို့ ခေတ္တစခန်းချခဲ့သော ခင်ဦးမြို့ရှိ မူလတန်းကျောင်း တစ်ကျောင်းကို ပြုပြင်လှူဒါန်း ခြင်း ဒါနလည်း အပါအဝင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မထံလာရောက် တွေ့ဆုံသည့် ကိစ္စကတော့ ဆရာတော် ရေးသားခဲ့သော “မြန်မာပြည်က နားဆွဲလေး” ဝတ္ထုကို မြန်မာနိုင်ငံ တွင် ထုတ်ဝေ ဖြန့်ချိရန် ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ စစ်အတွင်းကာလ မြန်မာနိုင်ငံကို အခြေပြု ရေးသားထားသော သူ့လက်ရာကို မြန်မာ စာဖတ် ပရိသတ် ဖတ်စေချင်သည့် ဆန္ဒ ပြင်းပြင်းပြပြ ရှိပုံရသည်။ စာပေဆုလည်း ရရှိခဲ့သည့် သူ့ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ကျွန်မကို ပေးပြီး ထုတ်ဝေခွင့်ရှိနိုင်၊ မရှိနိုင် မေးပါသည်။

ဂျပန်စာမတတ်သောကျွန်မမှာသူပေးသောစာအုပ်ကလေး

ကို လက်ကကိုင်ပြီး ဘာအဖြေမှ မပေးနိုင်ခဲ့။ ဆရာတော်၏ ဝတ္ထုထဲ ဘာအကြောင်းတွေ ပါမှန်းလည်း ကျွန်မ မသိ။ ဒီတော့ မြန်မာ ဘာသာ ပြန်ဆိုထားချက်ကို ဖတ်ရှုပြီးမှ ဖြစ်နိုင်ချေ ရှိမရှိကို ကျွန်မ ဖြေနိုင်မည်ဟု ပြန်ပြောရပါသည်။

ဆရာတော်က ထိုအခေါက်တွင် ဂျပန်နိုင်ငံရှိ မြန်မာစာ ပါမောက္ခ မပန်းခက်ကို ပြန်ဆိုခိုင်းမည်ဟု ဆို၍ စာအုပ်ကို ပြန်ယူသွားပါသည်။ ၁၉၉၈ ခုနှစ် မေလတွင် ရန်ကုန်ကို တစ်ခါ ပြန်ကြွလာပါသည်။ သူနှင့် အတူ မြန်မာဘာသာပြန် စာမူလည်း ပါလာပါသည်။ ဘာသာ ပြန်ပေးသူက ဂျပန်နိုင်ငံ၊ ကိုဘေးတက္ကသိုလ်တွင် ဘာသာဗေဒ အဓိကဖြင့် Ph.D တန်း (ဒုတိယနှစ်) တက်နေပြီး အိုဆာကာနိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်၊ မြန်မာစာဌာနတွင် အချိန်ပိုင်း နည်းပြအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည့် မြန်မာ အမျိုးသမီး စုမြတ်ကို ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ စုမြတ်ကို ကို ကူညီ ပေးသူက မပန်းခက်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ ကြိုးပမ်းချက်ဖြင့် ကျွန်မသည် ဆရာတော်၏ ဝတ္ထုကို မြန်မာဘာသာဖြင့် ဖတ်ရှုခံစားခွင့် ရတော့သည်။

ဝတ္ထုကို စဖတ်လိုက်သည်နှင့် ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်မှာ လက်က မချချင်လောက်အောင်ပင် ဆွဲဆောင်နိုင်လွန်းသည်ကို တွေ့ရသည်။ မြန်မာ့မြေအလှ၊ မြန်မာ့စိတ်ထားအလှ၊ ဘာသာရေးနွယ်သည့် မြန်မာ့ ယဉ်ကျေးမှု အလှတို့ကို တိုင်းတစ်ပါးသား အမြင်ဖြင့် ခြယ်မှုန်း ပြသပုံတို့မှာ ကြည်နူးနှစ်ခြိုက် ဝမ်းမြောက်ဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။ စစ်ကာလအတွင်း တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်အပေါ် အခြေ ခံ၍ ရသမြောက်စွာ ရေးဖွဲ့ သီကုံးထားသဖြင့် ဝတ္ထုမှာ ခိုင်ခံ့ လေးနက် မှုလည်း ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် စစ်၏ဆိုးကျိုး၊ စစ်၏ အနိဋ္ဌာရုံတို့ အပေါ် ဆရာတော်၏ အမြင်နှင့် ခံယူချက်တို့မှာ စူးရှ ထက်မြက် ပြောင်မြောက်လှပေသည်။

စစ်အတွင်းက ကျော်ကြားလှသော အင်ဖာမြို့၊ အင်ဖာတိုက်ပွဲ၊ အင်ဖာစစ် အခြေခံစခန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရိုးတိုး ရိုးတိတ်သာ သိခဲ့သော ကျွန်မသည် ဤဝတ္ထုကို ဖတ်လိုက်မှ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း သိမြင်လာရသည်။

မဟာမိတ်တို့၏ အရေးပါလှသော အင်ဖာစစ် အခြေခံ

စခန်းကို တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ရေးအတွက် အားမာန်
အပြည့်နှင့် ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက် လာသော ဂျပန်တပ်သည်
မျှော်လင့်ထားသလို မဟုတ်ဘဲ မရှုမလှနှင့် အရှုံးကြီးရှုံးကာ
အသေအပျောက် မြောက်မြားစွာနှင့် ကစဉ့်ကလျား ဆုတ်ပြေး
ရပုံကို ရေးသားထားချက်တို့မှာ တုန်လှုပ် ချောက်ချားစရာ၊
ခါးသီး စက်ဆုပ်စရာ ကောင်းလှသည်။ ဆရာတော်၏
စစ်ဆိုးကျိုးကို ဖော်ညွှန်းသော ဦးတည်ချက်ကား ပီပြင်စွာ
သရုပ်ပေါ်လှပေသည်။

ဝတ္ထုကို အစမှ အဆုံးတိုင် တရှိုက်မက်မက် ဖတ်ရှုပြီး
သည်နှင့် ဆရာတော်အား ကျွန်မသည် ဤစာအုပ်ကို စာပေ
စိစစ်နှင့် မှတ်ပုံတင်ဌာနသို့ တင်ပြပြီး ခွင့်ပြုချက်ရပါက စာအုပ်
ဖြစ်မြောက် ရေး ကိစ္စအဝဝကို ဆောင်ရွက် ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း
ကတိ ပေးခဲ့ ပါသည်။

ယခုတော့ စာအုပ်ထွက်ပါပြီ။

ဆရာတော်၏ ဆန္ဒလည်း ပြည့်ပါပြီ။

သမိုင်းတွင် အမှန်တကယ် ဖြစ်ခဲ့သောအကြောင်းရပ်များ
နှင့်အတူ တပ်ကြပ် ဖူကုရှိမားအမည်ရှိ ဂျပန် နင်းဂျားတစ်ဦးနှင့်

မကြာဟု ခေါ်သည့် မြန်မာကလေးငယ်တစ်ဦးတို့၏ ဖြူစင်
သော မေတ္တာ၊ ခိုင်မြဲသည့် သံယောဇဉ်၊ အပြစ်ကင်းသည့်
တွယ်နှောင်မှုတို့ကို မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ် အံ့ဩ၊ လွမ်းမော၊
ရင်နင့်နေအောင် ဖတ်ရှုရတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

စစ်စစ်တော့-

ငြိမ်းချမ်းရေးငှက်၏ တေးသံလောက် သာယာနာပျော်ဖွယ်
ကောင်းသောအသံ လောကတွင် မရှိနိုင်တော့ပါ တကား။

မနှင်းဖွေး

သေနတ်သံတွေ ယမ်းငွေ့ခိုးတွေ ပိန်းပိတ်ဆူဝေ
လောင်ကျွမ်းကျိုးကြေ ငရဲလိုဝက်ပါလမ်းကို
ဘာအတေးနဲ့များ လျှောက်ပြီးနေခဲ့မိပါလိမ့်။

ချစ်စရာနားဖျားလေးမှာ

လက်လက်လင်းနေတဲ့ အဲဒီအလင်းရောင်က

အသေအချာ ငါ့ကို လမ်းပြပေးနေသလိုပဲ။

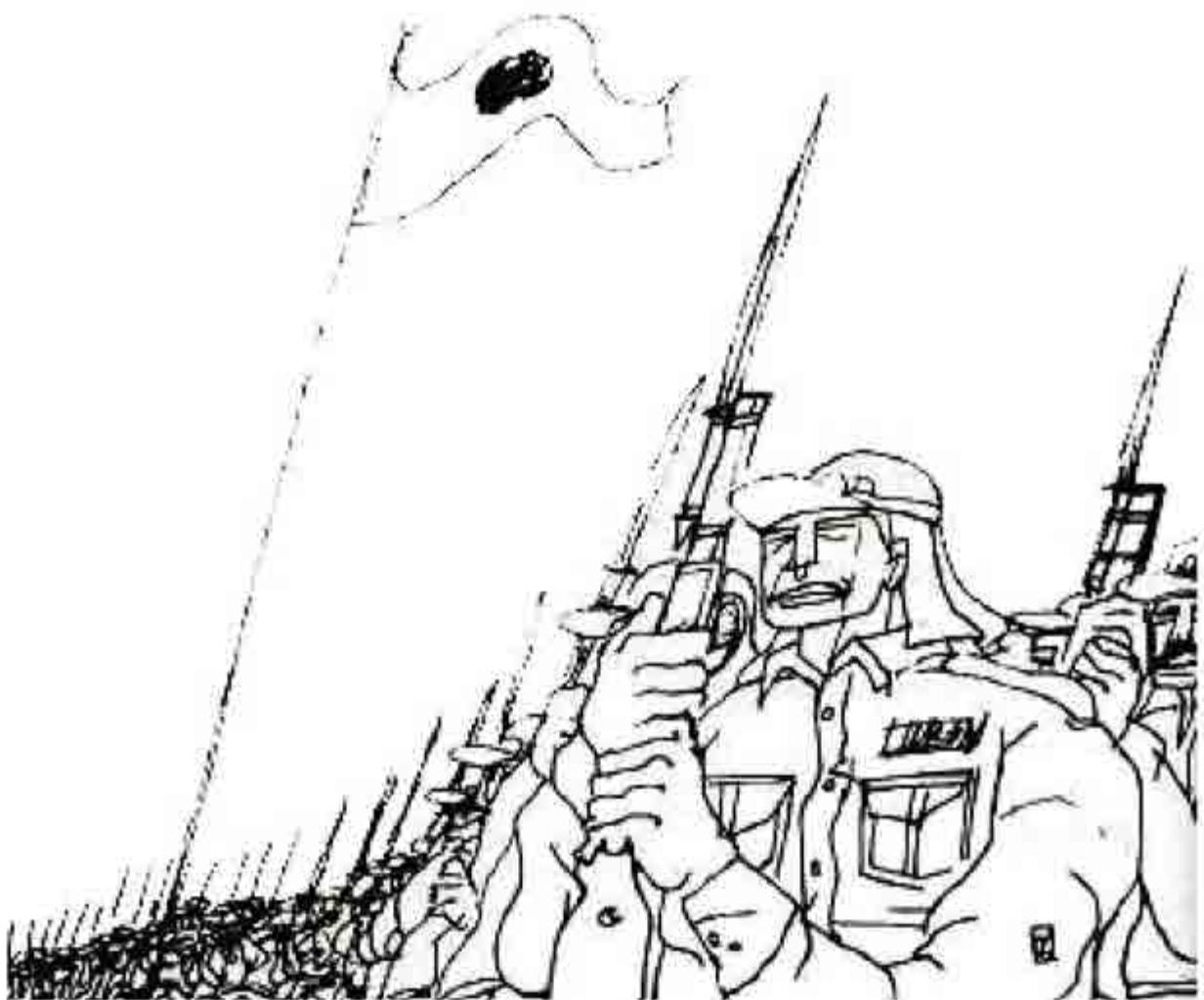
အား .အပုပ်နဲ့နဲ့ အရိုးဖြူတွေကြောင့်

တောင်တန်းတွေက ငိုကြွေးလို့နေတယ်။

ဟုတ်လိမ့်မယ်

မကြာရဲ့နားဆွဲလေးက ငြိမ်းချမ်းရေးကို

ယူဆောင်ပေးတာ အသေအချာပဲ ဖြစ်မယ်။

လရောင်အောက်မှာ

၁၉၉၄ ခုနှစ် မတ်လအစပိုင်း ဖြစ်တယ်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင်းက အင်ဖာစစ်စခန်းကို သိမ်းဖို့အတွက် မြန်မာပြည်ရဲ့ အနောက်မြောက်ပိုင်း နယ်မြေမှာ စစ်အင်အား စုနေပြီး ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့ရဲ့ တိုက်စစ်ဆင်ရမယ့် အချိန်က လည်း တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လို့လာနေပါပြီ။

“မကြာခင် အိန္ဒိယကို ချီတက်မယ်။ ငါတို့ ဘီလူးတပ်ဖွဲ့ရဲ့ အင်အားကို အစွမ်းကုန်ပြဖို့ အချိန်တန်ပြီ။ အခုအချိန်ကစပြီး ငါတို့ အမိတိုင်းပြည် ဂျပန်ကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ နှုတ်ဆက်ကြ၊ စိတ်ကိုဖြတ်ကြ”

အသံက နိမ့်ပြီး ပြတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် သြဇာနဲ့ အင်အား

ပါတဲ့ ဘီလူးနီတပ်ဖွဲ့မှုရဲ့ တိုတောင်းတဲ့ စစ်မိန့်သံက ထွက်ပေါ်လာပါတယ်။

နေ့လယ်ခင်းဟာ ပူတယ်ဆိုပေမယ့် မြန်မာပြည် မြောက်ပိုင်းရဲ့ ညချမ်းက အေးမြလို့နေတယ်။ လေတိုက်ရင် ထန်းရွက်တွေက တရဲရဲမြည်သလို အနောက်ဘက်ကို နည်းနည်းစောင်းနေတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ လခြမ်းက မြေပြင်တစ်ဝန်းကို ခပ်ဖျော့ဖျော့ အလင်းရောင် ပေးနေတယ်။

“သေနတ်-ပြင်”

တပ်ခွဲမှုရဲ့ အမိန့်ပေးသံ နိမ့်ပြတ်ပြတ် အဆုံးမှာ တိတ်ဆိတ်စ ပြုနေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံး သေနတ် ကိုင်သံ ထိသံတွေက ခပ်တိုးတိုး ထွက်ပေါ်လာတယ်။ မိုးကောင်းကင်ကို ထိုးတော့မယောင် ထောင်မတ်နေတဲ့ လှံစွပ် သေနတ် ရဲ့ ထိပ်ဖျားကို သစ်ပင်တွေကြားမှ ဖြာကျလာတဲ့ လရောင်လာထိတဲ့အခါ တစ်ချက်တစ်ချက် လက်ခနဲ ဖြစ်သွားတာက တင်းမာ ခက်ထန်တဲ့ အခြေအနေထဲမှာတောင် လှနေသလိုလို ခံစားလိုက်မိတယ်။

“သေနတ်-မြောက်”

တပြိုင်နက် ကိုင်မြှောက်လိုက်တဲ့ သေနတ်တွေဆီက ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အသံတွေ မြည်ဟိန်းလို့ သွားတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အခုအချိန်က စပြီး အိန္ဒိယကို စစ်ထွက်ကြရတော့ မှာပါကလား။ ထုတ်မပြောပေမယ့် အသီးသီးရဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်များ၊ ခံစားချက်များနဲ့ ပြည့်နေတယ်။ ခွဲခွာ နှုတ်ဆက် အမိန့်နာခံခြင်းဟာ လည်း ပြီးဆုံးခဲ့တယ်။

သေမလား ရှင်မလား မသိနိုင်တဲ့ ဒီတိုက်ပွဲ မစခင် ကတည်းက ကျွန်တော်ဟာ စိတ်လှုပ်ရှားနေပြီး ရင်ထဲမှာ ဆောင်တည်ရာမရ ဖြစ်နေတယ်။ စိတ်ကို ထိန်းနေတဲ့ကြားက မိဘ၊ မောင်ဘွားနဲ့ ဌာနေက မိတ်ဆွေများရဲ့ လွမ်းစရာ မျက်နှာတွေကို မြင်ယောင် လာမိတယ်။ သစ်ပင်တွေကြားကနေ တပ်သားတွေက ‘တောက်ကဲ’ လို့ ခေါ်တဲ့ သတ္တဝါလေးက ‘တောက်တဲ့-တောက်တဲ့’ လို့ အော်မြဲ အော်နေပါတော့တယ်။ တောက်တဲ့က မှန်မှန်နဲ့ မြင့်မြင့် အသံပေးပြီး တင်းကြပ်နေတဲ့ ကျွန်တော်စိတ်ကို ဖြေလျော့ ပေးနေသယောင်ပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်ရမယ့် မြစ်ရေပြင်ဟာ ကြည်လင်တဲ့ည ကောင်းကင် အောက်မှာ တလက်လက် တောက်နေတယ်။

ကံကြမ္မာရဲ့ အပြောင်းအလဲကို အချက်ပြနေ သလိုလို ရေပြင်ဟာ ငြိမ်လို့ နေပါသည်။ သစ်ပင်ပုတွေ အောက် မှာတော့ အသင့် ပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်နေတဲ့ တပ်သားအားလုံးဟာ တစ်ကိုယ်လုံး သစ်ရွက် သစ်ခက်တွေနဲ့ ဖုံးကာပြီး တောအုပ်နဲ့ တစ်သားတည်းလို ဖြစ်နေပါတော့တယ်။

ဘယ်ဘက်က ဘီလူးပြာတပ်၊ ညာဘက်က ဘီလူးမဲတပ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘီလူးနီတပ်က အလယ်ကနေပြီး တိုက်စစ် ဆင်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ပထမဆုံး ဘီလူးနီတပ်ရဲ့ တပ်ခွဲဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ တပ်စုဟာ တစ်ရက်ကြိုပြီး တပ်ဖွဲ့က ခွဲထွက်ရမယ်။ မြစ်ကို ကူးပြီးတော့ ကမ်းခြေတစ်ပိုင်းကို သိမ်းပိုက်လက်ဦးမှု ယူပြီး အနီးအနားက ရန်သူအခြေအနေကို သတင်း ထောက်လှမ်း ရမယ်ဆိုတဲ့ တာဝန်ကျပါတယ်။ တစ်ဘက်ကမ်းမှာရှိတဲ့ တောအုပ်ထဲမှာ ရန်သူက လက်ဦးမှု ယူထားပြီး ကမ်းခြေ ရေစပ်ကနေ တပ်စွဲ စောင့်နေမလား ဆိုတာ မသိနိုင်လို့ ဖြစ်တယ်။

အမိန့်ကျလာတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့ဟာ ထောင်လှမ်း

ရေးအတွက် မြစ်ကို ကူးကြရမည်။ အသံကျယ်တဲ့ စက်လှေ အစား လူ ၁၅ယောက်၊ ၁၆ယောက်လောက် စီးနိုင်တဲ့ ခေါက်ချိုး လို့ရပြီး သံနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ လှေကို သုံးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ပခုံး နိမ့်ဝင် သွားလောက်အောင် လေးတဲ့သံလှေကို အားသွန်ခွန်စိုက် ထမ်းရင်း တရွေ့ရွေ့ရှေ့ကို တိုးသွားကြတယ်။

တောင်အာရှရဲ့ တော်အုပ်တွေမှာ တွေ့ရတတ်တဲ့ ချုံပုတ်တွေကို ကျော်လိုက်တော့ မျက်စိရှေ့မှာ ရေစီးသန်တဲ့ ချင်းတွင်းမြစ်ပြင်ကို တွေ့ရတယ်။ ရေပြင်ဟာ လရောင်ကြောင့် အရောင်လက်နေတယ်။ မြစ်အကျယ်က မီတာ လေးငါးရာ လောက်လို့ ထင်ရတယ်။ ကမ်းခြေ တစ်ပြင်လုံးဟာ သဲသောင် ပြင်ဖြစ်ပြီး တပ်သားတွေဟာ ရေစပ်နဲ့ အနီးဆုံး သဲသောင် ကုန်းမြင့်ပေါ် မှောက်လျက် အနေအထားနဲ့ အမိန့်ကို စောင့်ကြ ရတယ်။

မြစ်ကိုဖြတ်ဖို့အတွက် စောင့်ရတဲ့ အချိန်တိုလေးဟာ အသက် ပြင်းပြင်း မရှုနိုင်ဘဲ တိတ်ဆိတ်ခြင်းနဲ့အတူ ကျော်လွန်ခဲ့တယ်။ ကိုယ်ကို မြင့်ပြီး လှမ်းကြည့်တော့ တစ်ဘက်ဝေးဝေးကမ်းမှာ တိုက်ပွဲ စတင်မယ့် ညှို့မှိုင်းမှိုင်း တောင်တွေက နိမ့်လိုက်

မြင့်လိုက်နဲ့ တွေ့ရတယ်။ စိတ်အထင်မှာ အစွယ် ငေါငေါနဲ့ ဘီလူး သဘက်တွေ တန်းစီ နေသလိုပါပဲ။

တခြား တပ်ဖွဲ့ရဲ့ အချက်ပြတာကို စောင့်ဖို့ အချိန် ယူရတာကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ခိယာမ တပ်စိတ်က တပ်သားတွေလည်း သဲသောင် ကုန်းမှာ ဝမ်းလျားမှောက် အနေအထားနဲ့ ကျောက်တုံးတွေကို ငြိမ်ပြီး လရောင်အောက်မှာ စောင့်နေခဲ့ကြတယ်။

အချက်ပြတပ်သားရဲ့ တချွတ်ချွတ် လှုပ်ရှားသံက လွဲပြီး ချောင်းဟန်သံတောင် မကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ်လို့ နေတယ်။ ကျွန်တော့် စိတ်အာရုံထဲမှာတော့ မနေ့ကအထိ မြန်မာရွာမှာ နေထိုင်ခဲ့တဲ့ လွမ်းစရာ အချိန်တွေကို သတိရနေမိတယ်။ တပ်သား အားလုံးလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ ဖြစ်မှာပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့တပ်ဟာ စစ်ရေးပြင်ဆင်မှုအတွက် ငါးလကြာ မြစ်ရိုး တစ်လျှောက်က ရွာတွေမှာ တစ်ထောင်နားရင်း တပ်စွဲ ခဲ့ပါတယ်။

စေတီပုထိုးများနဲ့ တိုင်းပြည်

အမြဲလိုလို ကြည်လင်လင်းလက်နေတဲ့ မြန်မာပြည်ကို ကျွန်တော်တို့ ရောက်ခဲ့ရပါပြီ။

ရှုလေရာ မျှော်လေတိုင်း ဖူးမြင်ရတဲ့ စေတီပုထိုးများ၊ အနီရောင် အမိုး ချန်ချန်နဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများ၊ စိန်ပန်း ကုက္ကို၊ ထန်း စတဲ့ အပင်စိမ်းစိမ်း၊ သစ်ပင်အုပ်များ၊ မကြာမကြာ တိုက်ခတ်လာတတ်တဲ့ လေပြည်နုအေးများဟာ တောင်ဘက်တိုင်းပြည် မြန်မာပြည်ရဲ့ ဝိသေသထူးများပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဟိုဟိုဒီဒီမှာ အနီအဝါ အပြာအရောင်စုံတဲ့ လုံချည်ကို ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းမ ယောက်ျားများ သွားလာ လှုပ်ရှားနေတာကို

မြင်နိုင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒီတိုင်းပြည်ကို ရောက်ပြီး အံ့ဩရတာက ဘယ်ကျေးလက်မြို့ရွာမဆို ဘုန်းကြီးကျောင်းက အလွန်များပြားသလို အားလုံးဟာလည်း သူ့နေရာဝန်းကျင်နဲ့ လျော်ညီစွာ တင့်တယ် ခံ့ညားတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ပြီး မြို့တိုင်းရွာတိုင်းဟာ စေတီ၊ ဆင်းတုတော်တွေ မြောက်မြားစွာနဲ့ ဝိုင်းရံထားတယ်။ မြင့်မားတဲ့ တောင်ကုန်းပေါ်ကို တက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျှော်ကြည့်ပြီးတော့ ကျွန်တော့် တပ်စိတ်က တပ်ကြပ်ဖူကုရှိမားတို့တစ်တွေက

“ဟာ- လှလိုက်တဲ့ရှုခင်း၊ တကယ့်ကို သာယာ ထူးဆန်းတဲ့ နေရာတစ်ခု ရောက်သွားရသလိုပဲ” လို့ အာမေဠိတ် ပြုတဲ့အထိပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ အားလုံးဟာလဲ အဲဒီလောက်တောင် လှပတဲ့ မြင်ကွင်းမှာ ကြည်နူးနှစ်သိမ့်မှု ရခဲ့တာ အမှန်ပါ။

ဒီလောက် သာယာအေးချမ်းတဲ့ နေရာမှာ စစ်ဆိုတာ လုံးဝ မရှိသင့်တဲ့ နေရာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေရဲ့ ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်မှုဟာ ဒီနေရာဌာနနဲ့ လားလားမမှ မအပ်စပ်သလို ခံစားရတယ်။ ဒီလောက်တောင် အေးဆေး သာယာတဲ့လောက

နိဗ္ဗာန်လို နေရာဒေသများမှာ လက်ပစ်ဗုံးတွေ စက် သေနတ်တွေ နဲ့ တရစပ် ရမ်းပြီး ပစ်ခတ်ကြမှာကိုတော့ လုံးဝ မလိုလားစိတ် ဝင်မိပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ တပ်က ဒီတိုင်းပြည်ကို ဝင်ရောက် စစ်ဆင် ရတာက ဒီတိုင်းပြည် မြောက်ပိုင်းက တရုတ်ပြည်ကို ဆက်နေတဲ့ မြန်မာ ပင်မလမ်းကြောင်းလို့ ခေါ်တဲ့ မဟာမိတ် ရန်သူ တပ်ပေါင်းစုရဲ့ ထောက်ပံ့ဆက်သွယ်ရေး လမ်းကြောင်းကို ပိတ်ဆို့ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်က အဓိက ဖြစ်တယ်လို့ သိထားတယ်။

ကျွန်တော်တို့တပ်ဟာ တရုတ်အလယ်ပိုင်း ရှေ့တန်း စစ် မျက်နှာကနေ ဝေးကွာလှတဲ့ ဒီမြန်မာပြည်ကို စစ်ချီစစ်ဆင် လာခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့တပ်က တကယ့်ကို အင်အား ကြီးမားပြီး တိုက်ရည်ခိုက်ရည် ရှိတဲ့ တပ်ကြီးဖြစ်တယ်။ တိုက်ခဲ့ သမျှ တိုက်ပွဲတွေထဲမှာ စစ်ရှုံးတယ်ဆိုတာ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ သွားလေရာမှာ အံတုရဲတဲ့ ရန်သူဆိုတာ မရှိဘူးလို့ ပြောမယ်ဆိုလည်း ပြောရ လောက်အောင်ပါပဲ။ ဒါကြောင့်လဲ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်ကြီးပြီး နည်းနည်းတော့ မာန်တက်ခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ တပ်မှူးရဲ့ မျက်လုံးနက်က သိန်းငှက်လို စူးရှပြီး မျက်နှာကလည်း အလွန်တင်းမာတယ်။ တကယ်တိုက် ပြီဟော့ဆိုရင် ဘီလူး တစ်ကောင်လိုပဲ၊ ဘာကိုမှ အလွတ်မ ပေးဘဲ အမိန့်ပေးခဲ့တာ။ တပ်သား အားလုံးလည်း ကြောက် ကြောက်နဲ့ အအော်အငေါက်ခံပြီး အမိန့်ကို နာခံရင်း တိုက်ခိုက် ခဲ့ကြရတာချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် တပ်သားတွေက တပ်မှူးကို ဘီလူးတပ်မှူးလို့ ခေါ်စပြုလာပြီး ကျွန်တော်တို့ တပ်လည်း ဘီလူးတပ်လို့ အမည်တွင်စ ပြုလာပါတယ်။

ဒီတပ်မှာ တပ်ခွဲသုံးခွဲရှိတယ်။ တပ်ခွဲသုံးခွဲမှာ တာဝန်ကျတဲ့ တပ်မှူး ၃-ယောက်လုံးကို တော်တော်လေး စိတ်ထက်ကြတယ်။ တပ်သားတွေက စိတ်ဓာတ်တက်ကြွအောင်ဆိုပြီး တပ်ခွဲ ၃- ခုကိုဘီလူးပြာတပ်၊ ဘီလူးမဲတပ်၊ ဘီလူးနီတပ်လို့ ကိုယ့်သဘော နဲ့ကိုယ် မှည့်ထားကြတယ်။

မြန်မာတစ်ပြည်လုံးကို သိမ်းထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ တပ်မဟာ ဒီတစ်ခါတော့ အိန္ဒိယ အရှေ့မြောက်ပိုင်းရဲ့ တပ်ပေါင်းစု ရိက္ခာ ပို့ဆောင်ရေး ပင်မ လမ်းကြောင်းကို တားဆီး ပိတ်ပင်ဖို့ ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခိယာမ

တပ်ဖွဲ့သားတွေ စစ်ရေးပြင်ဆင်ဖို့ တစ်ထောက် နားနေတဲ့ ရွာက ထန်းပင်၊ သရက်ပင်၊ ပိန္နဲပင်တွေနဲ့ ဝိုင်းရံထားတဲ့ အေးချမ်းသာယာတဲ့ ရွာလေးဖြစ်တယ်။

တပ်သားတွေဟာ အထက်က အမိန့်အတိုင်း လက်နက် ခဲယမ်းကို ခွဲဝေခြင်း၊ ကျောပိုးအိတ်မှာ သယ်ပိုးမယ့် စားနပ် ရိက္ခာကို လက်ခံခြင်း၊ လက်နက်ပွတ်တိုက် ပြင်ဆင်ခြင်း၊ အဝတ်လျှော် အဝတ်ပြုချုပ်ခြင်း၊ နေပူလွန်းတဲ့ နေ့တွေမှာ အနားယူ အားဖြည့်ခြင်း တွေနဲ့ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ အချိန်တွေ ကုန်ခဲ့ရတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့နေရတာက ရွာရဲ့ အရှေ့ဘက် ဘုန်းကြီး ကျောင်းမှာ ဖြစ်တယ်။ ကျောင်းဝင်းထဲမှာ သရက်ပင်တွေ ရှိပြီး ဇွန်၊ ဇူလိုင်လလောက်ဆို လုံးရှည်ရှည် အသီးတွေ အများကြီး သီးတယ်။ မှည့်ပြီဆိုရင် ဝါဝင်းပြီး ဂျပန်က ပန်းသီးလို ချိုချဉ်ချဉ်လေးပဲ။ သရက်ပင်ရိပ်တွေ အောက်မှာတော့ ကျောက်ဆင်းတု ထိုင်ကိုယ်တော် ငါးပါးလောက် စံပယ်နေပြီး စေတီငယ် ဆယ့်သုံးဆူလောက် တည်ထားတယ်။ ဘုရား စေတီတွေကို လေးဘက်လေးတန် ဝင်လို့ ရအောင် မုဒ်ဦးလေးခု

လုပ်ထားတယ်။ နောက်ပြီး တောင်ကုန်း မြင့်ပေါ်မှာ
စံနေတော်မူတဲ့ လျောင်းတော်မူ ကိုယ်တော် တစ်ဆူက
သိမ်မွေ့သော မျက်နှာတော်ဖြင့် ကျောင်းပရဝဏ်ကို ငုံ့ကြည့်
နေသလိုပဲ။

မြန်မာပြည် နေရာအနှံ့မှာ လျောင်းတော်မူ ဆင်းတုတော်တွေ
အတော်များများ တွေ့ရတယ်။

တစ်နေ့ ကျွန်တော်က မြန်မာစကား အတော်ကျွမ်းတဲ့
တပ်ကြပ် မူဖုရိုမားက တစ်ဆင့် “မြန်မာပြည်မှာ ဘာဖြစ်လို့
လျောင်းတော်မူ ကိုယ်တော် အများကြီး ရှိရတာလဲလို့” မြန်မာ
ဘုန်းတော်ကြီး မေးကြည့်မိတယ်။

ဘုန်းတော်ကြီးက “လျောင်းတော်မူ ကိုယ်တော်က
အမြင့် မြတ်ဆုံးပဲ။ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မမူခင်
လဲလျောင်းရင်းနဲ့ နောက်ဆုံး တရားတော်ကို ဟောကြားတော်
မူတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ လူသားတွေ မကျူးလွန်အပ်တဲ့ တရား
တွေကို အများကြီး ဟောကြားတော်မူပြီး ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်
မူခဲ့တယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ လူသားတွေလည်း ယခုထက်ထိတိုင်
အဲဒီတုန်းက ဟောခဲ့တဲ့ တရားတွေအတိုင်း လိုက်နာ ကျင့်သုံး

နေကြရတာပဲ”

“ဪ-ဒီလိုပါလား”

တရားတော် တစ်ခုတည်းပေါ်ကို အခြေခံတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ဂျပန်မှာတော့ ဟိနယာနရယ်လို့ ခေါ်ကြတယ်။ ဂျပန်ပြည်နာရာမြို့က ‘ဒိုင်းဘုထု’ ဆင်းတုလောက် ကြီးမားတဲ့ဘုရားဆင်းတု တော်မျိုး မြန်မာပြည်မှာလည်း ရှိတယ်။ ပဲခူးမြို့က လျောင်းတော်မူ ကိုယ်တော်ကြီးဟာ အလွန်ကြီးမားပြီး ထင်ရှားကျော်ကြားလှတယ်။

ကျွန်တော်တို့တည်းတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဝါ အတော်ရပြီ ဖြစ်တဲ့ ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါးရှိတယ်။ ဆရာတော်ဟာ မနက်စောစော ထပြီး အချင်း စင်တာမီတာ ၃၀ လောက်ရှိတဲ့ သပိတ်ကို ရင်မှာပိုက်ပြီး ရွာထဲကို ဆွမ်းခံထွက်တယ်။ ဘယ်ဘုန်းကြီးမဆို ဆွမ်းခံ ထွက်ကြရတာချည်းပဲ။ မြန်မာပြည်ရဲ့ တစ်နေတာဟာ နံနက်ဘုန်းကြီး ဆွမ်းခံထွက်ချိန်က အစပြုတယ်လို့ ပြောနိုင်တယ်။ ဘုန်းကြီးတွေဟာ အဝါရင့်ရောင် သင်္ကန်းတစ်ထည်ကို ခါးမှာစည်ပြီး တစ်ထည်ကို ဘယ်ဘက်ပခုံးမှာရုံတယ်။ စက္ခုန္ဓြေ ချပြီး ခပ်မှန်မှန် လမ်းလျှောက် တတ်တယ်။ ရွာထဲမှာတော့

သပိတ် ပိုက်ထားတဲ့ ဘုန်းကြီးကိုမြင်ရင် ဘယ်အိမ်မဆို အိမ်ပေါက်ဝထွက်၊ မနက်က ထချက်ထားတဲ့ ထမင်းနဲ့ ဟင်းကို သပိတ်ထဲ ထည့်လောင်းပြီး ဘုန်းကြီးကိုလည်း ခေါင်းနဲ့မြေကြီးကို ထိပြီး ဦးသုံးကြိမ်ချတယ်။ ဘုန်းကြီးဟာ ဆွမ်းခံပြီးရင် ကျောင်းကိုပြန်ပြီး မွန်းမလွဲခင် နေ့ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတယ်။ နောက်ပြီး တစ်ညနေလုံး တစ်ညလုံး ဆွမ်း ထပ်ဘုဉ်း မပေးတော့ပါဘူး။

ညနေချိန် ရောက်ပြီဆိုရင် ကလေးတွေ တစ်ပြုံကြီး ဘုန်းကြီး ကျောင်းကို ရောက်လာကြပါတယ်။ အားလုံး ဖိနပ် မစီးကြပါဘူး။ မြန်မာပြည်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲကို ဝင်ရင် ဖိနပ် ချွတ်ကြရတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းဟာ ဘုရားရှင် စံပယ်တဲ့ နေရာဖြစ်လို့ ရိသေသမှုနဲ့ ဖိနပ်စီးပြီး ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်တာမျိုး မရှိအောင်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ဖိနပ်ချွတ်ကြတာကို နားလည်ပြီး ကျွန်တော်တို့လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲမှာ ဖိနပ်မစီးကြတော့ဘူး။

ရွာထဲမှာ စာသင်ကျောင်း မရှိပါဘူး ကလေးတွေက ညနေဆို ဘုန်းတော်ကြီးဆီမှာ စာရေးစာဖတ် သင်ကြပါတယ်။

တစ်ခါတစ်ရံ စေတီ ပုထိုးတွေနားက သရက်ပင်အောက်မှာ ဘုန်းကြီး ဟောကြားတဲ့ ဇာတ်နိပါတ်တော်တွေ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်တတ်ကြတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံဟာ တကယ့်ကို သာယာအေးဆေးတဲ့ နိုင်ငံ ဖြစ်တယ်။ လူကြီးတွေဆိုလည်း အလုပ်ကို ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန် လုပ်တတ်ပြီး ဂျပန်တွေလို အမြဲ အလုပ် ရှုပ်မနေဘူး။ တိုင်းပြည်က ဧရိယာ ကျယ်သလောက် လူဦးရေက နည်းလို့ လားမသိ။ ဒီလောက် အေးဆေးစွာ နေနိုင်တဲ့ လူတွေရဲ့ ဘဝကို တွေ့ရတော့ ကျွန်တော် တို့က ဒီစစ်ကို ဘာဖြစ်လို့ တိုက်နေ ကြရသလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့ မရသလို စစ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ် မဲ့မှုကိုလဲ တွေးမိလာတယ်။

(၂)

ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေဟာ ဒီဘုန်းကြီးကျောင်းဝန်းထဲမှာ
 နေရင်းနဲ့ ကလေးတွေနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ရင်းနှီးလာတယ်။
 ကလေးတွေက အစတော့ ဂျပန် စစ်သားဆိုပြီး အဝေးကနေ
 ထူးဆန်းသလို ရှက်သလိုနဲ့ ကြည့်နေတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့
 မကြာခင်ပဲ ရင်းနှီး မှုတွေ ရလာတယ်။ “ဂျပန်မာစတာ၊ ဂျပန်
 မာစတာ” (ဂျပန် စစ်သား၊ ဂျပန်စစ်သား) ဆိုပြီး အနား လာ
 ကစားကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တပ်ခွဲက တပ်သားအားလုံး
 ကလေးချစ်တတ်တာမို့ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ကလေးတွေရဲ့
 ကစားဖော် ကစားဖက်တွေ ဖြစ်သွားတယ်။

ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ တွေ့တဲ့ မြန်မာပြည်ရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့
 အရာတွေ ထဲမှာ ပုထိုးစေတီ၊ လျောင်းတော်မူ ကိုယ်တော်၊
 ဘုန်းကြီး၊ လုံချည်အပြင် ကျီးကန်၊ ခွေးလေခွေးလွင့်နဲ့
 လင်းတတွေ မရေမတွတ်နိုင်အောင် ပေါတာလည်း ရှိပါ
 သေးတယ်။ ဒါကလည်း သတ္တဝါတွေကို မသတ်ရ ဆိုတဲ့

ဗုဒ္ဓဘာသာရဲ့ အဆုံးအမကြောင့် ပဲလားလို့ ထင်စရာ ရှိတယ်။ လူတွေရဲ့ တရားရှိမှုတွေနဲ့ ဆန့်ကျင် ဖက်လို့ ပြောရလောက်အောင် တိရစ္ဆာန်တွေဟာ အစာရဖို့ အတွက် နေ့စဉ်လိုလို လူနေရပ်ကွက်ထဲမှာ အချင်းချင်း ကိုက်ကြ၊ လုကြတာဟာ လူတွေအတွက် အနှောင့်အယှက် တစ်မျိုးပါ။

ခွေးတွေလည်း လင်းတ အထိုးခံရပြီး လင်းတရဲ့ အစာ ဖြစ်ရ တာလည်း ရှိတယ်။ မြန်မာပြည် မြောက်ပိုင်းမှာ တွေ့ရတတ်တဲ့ လင်းတ အုပ်စုဟာ လူတွေအတွက်လည်း မနှစ်မြို့စရာဖြစ်မှာ ပါပဲ။ လင်းတတွေဟာ အမွေးအတောင် မွဲညစ်ညစ်နဲ့ သူတို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က အသက် ၁၂နှစ်သား လူကလေး အရွယ်လောက် နီးနီးရှိတယ်။ နှုတ်သီးက ချွန်ကောက်နေပြီး ခေါင်းကအမွေး တွေပြောင်နေတဲ့ ငှက်တမျိုးဖြစ်တယ်။ ဟိုနားဒီနားသစ်ပင်တွေ ပေါ်မှာ နှစ်ကောင် သုံးကောင် အုပ်ဖွဲ့ပြီး မြေပြင်က အစာကို မျက်စိရှင်ရှင်နဲ့ ချောင်းနေတတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ “ဂီး- ဂီး” နဲ့ မနှစ်မြို့စရာ ငှက်ဆိုးထိုးသံလဲ ပေးတတ်သေးတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဒီဘုန်းကြီးကျောင်းကို ရောက်စ အချိန်လောက်ကပေါ့။ တပ်သားတွေ ကျန်တဲ့ ထမင်းကြွင်း

ဟင်းကျန်ကို လာလာ စားတတ်တဲ့ ခွေးတွေထဲမှာ ဂျပန်ခွေး တစ်မျိုးနဲ့တူတဲ့ အကောင် သေးသေး ခွေးတစ်ကောင်လည်း ပါလာတတ်တယ်။ ‘ခါမဲဒါ’ ဆိုတဲ့ တပ်သားဟာ ခွေးသိပ်ချစ် တတ်သူမို့ အဲဒီခွေးကို မြင်ရင် “အိမ်မှာ ဒီခွေးနဲ့တူတဲ့ ခွေးတစ်ကောင် ရှိတယ်။ အခုအချိန်ဆို ကောက်ရိတ်ချိန်ပဲ။ ငါ့ခွေး ‘ချော့လော်’လဲ ငါ့ညီတွေနဲ့ လယ်ထဲမှာ ပတ်ပြေးနေလောက်ပြီ” လို့ ပြောရင်း အိမ်ကို သတိရနေတတ်တယ်။ ‘ဒါမဲဒါ’ ရဲ့ နာမည်က ဂျပန်လို ‘ခါမဲ=လိပ်’ လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် အရာရာ အေးအေးလေးလေး ပြောတတ် လုပ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် တပ်သားတွေက “ဒါမဲ(ကိုလိပ်)၊ ခါမဲ (ကိုလိပ်)” လို့ ပြောင်ခေါ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက စိတ်ဆိုတဲ့ အရိပ် အယောင် မပြတတ်ဘူး။

အစကတော့အဲဒီခွေးကလေးဟာခါမဲရဲ့ ခြေထောက်နားက စစ် ထမင်းဘူးအဖုံးမှာ ကပ်နေတဲ့ ထမင်းကို တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်နဲ့လာစားတယ်။ ဒါနဲ့ခါမဲက ခွေးကိုသံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီး ကျွေးမွေးထားတယ်။ နောက်ပိုင်းတော့ တပ်ကလူတွေက

ချော့လော် အတွက် ကံခေဖို့ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

တစ်ညနေမှာ ကလေးတွေနဲ့ အဆော့မက်နေတဲ့ ချော့လော်ဟာ ခါမဲဒါ မရှိတာကို သတိပြုမိ သွားတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီကြာလောက်ကပဲ ခါမဲဒါဟာ အနားကရွာမှာ စခန်းချနေတဲ့ တပ်စုကို သတင်းပို့ဖို့ သွားနေခဲ့တယ်။ ချော့လော်က ကျောင်းဝန်းထဲမှာ အနံ့ခံရှာပြီး တောစပ်ဘက်ကို တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားခဲ့တယ်။

မျက်လုံး ဝိုင်းလေးနဲ့မို့ ဒုံးကုလိ = ဝက်သစ်ချသီးလို့ တပ်သားတွေ ချစ်စနိုးခေါ်တဲ့ မျက်လုံး ပြူးဝိုင်းဝိုင်း၊ ခေါင်းတုံး ဆံတောက်နဲ့ ခုန်ပေါက်ပြီး လမ်းလျှောက်တတ်တဲ့ ကောင်လေးရယ်၊ တခြား ကောင်လေး လေး၊ ငါးယောက်ရယ် ချော့လော်နောက်ကို ပြေးပြီး လိုက်သွားကြတယ်။ နေဝင်ချိန် လောက် ကျတော့ ကလေးတွေက မျက်နှာ မကောင်းစွာနဲ့ ပြန် ရောက်လာကြတယ်။

“မာစတာ၊ ခိယာမာစတာ” ဒုံးကုလိက ကျွန်တော့်နာမည်ကို ခေါ်နေတာနဲ့ နောက်ဘက် ဝရန်တာကို ထွက်ပြီး မေးလိုက်တယ်။ “ဘာလဲဟေ့ ဒုံးကုလိ” ဒုံးကုလိဟာ မျက်လုံးဝိုင်းမှာ မျက်ရည်

တွေဝဲနေပြီး စကားတွေ ဗလုံးဗထွေးနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။ သူ
 ဘာတွေ ပြောနေမှန်း ကျွန်တော် နားမလည်တာနဲ့ အမြဲ
 စကားပြန် လုပ်ပေးနေကျ တပ်ကြပ်ဖူကုရှိုမားကို လှမ်းခေါ်ပြီး
 အကြောင်းစုံကို မေးမြန်းခိုင်းရတယ်။ သိရတာက ဒုံးကုလိနဲ့
 အပေါင်းပါ ကလေးတွေက ချောလော်ကို လိုက်ရင်း
 တောစပ်မှာ မျက်ခြည် ပြတ်သွားခဲ့တယ်။ ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ရှာ
 ကြည့်လိုက်တော့ အနီးက ရွာစပ်နဲ့ ဆက်နေတဲ့ ထန်းပင်
 တန်းတွေမှာ လင်းတအုပ် တစ်အုပ်ဆီက တဂီးဂီး အော်သံ
 အတောင်ပံ ခတ်သံတွေ ကြားရတယ်။ အဲဒီအနား တစ်ဝိုက်ကို
 ကြည့်လိုက်တော့ ချောလော်က အင်အားရှိသမျှ ပြန်ခုခံထားတဲ့
 ခြေရာတွေ အသေအချာ တွေ့ရ တယ်တဲ့။ ဒါဆို ချောလော်ဟာ
 လင်းတစာ ဖြစ်သွားတာပဲလို့ ထင်ကြေး ပေးနေကြတယ်။
 ဒီလောက် သန်မာတဲ့ခွေး လင်းတစာ မဖြစ်နိုင် လောက်ဘူးလို့
 ထင်တာကြောင့်-

“မကြာခင် ပြန်လာလိမ့်မယ်။ မသေလောက်ပါဘူး” လို့

ကျွန်တော်တို့က အားပေးတာကို ကလေးတွေက-

“မဟုတ်ဘူး။ သေတာ သေချာတယ်”

လို့တစ်ထစ်ချပြောရင်း မျက်နှာညှိုးညှိုးနဲ့ပြန်သွားကြတယ်။
ကလေးတွေ ထင်တဲ့အတိုင်း ချောလော်ဟာ အဲဒီနောက်
တစ်ခါမှ အရိပ် အယောင်တောင် မမြင်ရတော့ဘူး။

တကယ်တမ်း စိတ်မကောင်း အဖြစ်ရဆုံးက ခါမဲဒါပါပဲ။
ချောလော်က သူ့အတွက်နဲ့ သေရတယ်ဆိုပြီး သူ့ကိုယ်သူ
ခွင့်မလွတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ချုပ်လိုက်တော့ ခွေးလည်း
ခွေးအုပ်နဲ့အတူမနေဘဲ တစ်ကောင်တည်းခွဲထွက်ရင် အသက်ရှင်
မနေထိုင်နိုင်သလို လူသားတွေလည်း တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ပြီး
လူ့အသင်း အဖွဲ့က တစ်ယောက်တည်း ခွဲထွက်ရင် ချောလော်လို
အဖြစ်မျိုး ကြုံရမှာပဲလို့ တစ်ယောက်တည်း တွေးနေမိတယ်။
အဲဒီည ညစာစားပြီးတဲ့ ကျွန်တော်တို့ တပ်ခွဲဟာ အချိန်
အတော်ကြာကြာ ချောလော် အကြောင်းကစပြီး စကားဖောင်ဖွဲ့
ဖြစ်ကြတယ်။

“ခါမဲ၊ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ကွာ။ မနက်ဖြန် ပြန်လာချင်
လာနိုင်တာပဲ” လို့ တပ်သား ရှိမူရာက ခါမဲဒါကို အားပေးတယ်။
ခေါင်းကို တွင်တွင် ငုံ့ထားတဲ့ ခါမဲဒါကို တပ်ကြပ် ရော်ရှိဒါက-

“ဟေ့ကောင် ခါမဲဒါ၊ ခွေးလေခွေးလွင့်တစ်ကောင်အတွက်နဲ့

ငိုမဲ့ငိုမဲ့ လုပ်မနေနဲ့။ ငါတို့ စစ်တိုက်ဖို့ ဒီကို လာနေတာလဲ သတိရဦး” လို့ ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြောတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ တပ်ကြပ်ဖူကုရှီမားက-

“ဟေ့-အားလုံး ချောလော်အတွက် ကလဲ့စားချေတဲ့ အနေနဲ့ လင်းတ တစ်ကောင်လောက် ဖမ်းပြီး သတ်ရရင် မကောင်းဘူးလား” လို့ စကား စလိုက်တယ်။

ခါမဲတပ်သားလည်း ခေါင်းထောင်လာပြီး-

“ဘယ်လိုဖမ်းမှာလဲ”

လို့ အားတက်သရော မေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တပ်ခွဲမှာ ခါမဲဒါနဲ့ ဆန့်ကျင်ဖက်လို့ ဆိုရလောက်အောင် ဖြတ်ထိုးဉာဏ် ကောင်းပြီး သွက်လက် ဖျတ်လတ်တဲ့ နေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိတဲ့ တပ်ကြပ် ဖူကုရှီမားက အမြဲလိုလို ခါမဲဒါ အတွက် ကာကွယ်ပြောဆို ပေးတတ်တယ်။ ခါမဲဒါကလည်း ဖူကုရှီမားကို အလွန် လေးစား အားကိုးတယ်။

“ဟေ့ ဖူကုရှီမား၊ ဘာတွေ အကြံကြီး ကြံနေတာလဲ” လို့ ကျွန်တော်ကလည်း စပ်စုသလို မေးလိုက်တယ်။

“ဟဲ-ဟဲ” လို့ ရယ်ပြရင်း စဉ်းစားသလို လုပ်နေပြီး-

“ကျွန်တော့်မှာ အကြံကောင်းတစ်ခု ရှိတယ်။ မနက်ဖြန် ရှိမူရာရော ခါမဲရော သတင်းထောက်စရာ မလိုဘူး မဟုတ်လား။ နေ့လယ်နားချိန် လင်းတဖမ်းကြမယ်” လို့ ကျွန်တော်ရဲ့ အမေးကို ဖြေရင်း ရှိမူရာနဲ့ ခါမဲဒါ တပ်သားတို့ကိုပါ အမိန့်ပေးသလို ပြောတယ်။ ရှိမူရာက-

“ဟား ဒါဆို အကွက်ပဲ။ ကျွန်တော်လည်း တစ်ခါ လောက်တော့ ဖမ်းကြည့်ချင်နေတာ” လို့ ပြောရင်း စိတ်အား တက်ကြွနေတယ်။ နောက်နေ့ ညနေ ကျွန်တော်နဲ့ ရော်ရှိဒါ၊ တာနာကာတို့ဟာ ရွာနဲ့ နည်းနည်းလှမ်းတဲ့ တောင်ကုန်းပေါ် တက်ပြီး အနေအထားကို လေ့လာတယ်။

တပ်ကြပ် ဖူကုရှိမားက မနက်ကတည်းက သံနန်းကြိုး တုတ်တုတ်ကို ထုလိုက် ချွန်လိုက်နဲ့ အတော်ကလေးကြီးတဲ့ ချိတ် တစ်ခုကို လုပ်နေတယ်။ ပစ္စည်းထိန်း အဖွဲ့ဆီကို သွားပြီး လက်ခလယ်လောက် တုတ်တဲ့ ကြိုးကိုငှားပြီးတော့ မိတာ ၁၀၀ လောက် ရှည်အောင် ဆက်တယ်။ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ပြင်ဆင်စရာတွေကို လုပ်နေတုန်းမှာ ဒုံးကုလိတို့ကလေးအဖွဲ့ လေး ငါးယောက်လောက် ရောက်လာပြီး ချော့လော်အတွက်

ကလဲ့စားချေဖို့လင်းတ အတူတူ ဖမ်းမယ်ဆိုပြီး ဝင်ကူကြတယ်။

တပ်ကြပ်ဖူကုရိုမားက ထမင်းချက်ဆီက လက်သီးဆုပ်
လောက် အမဲသားကို တောင်းယူလာတယ်။ ပစ္စည်းအားလုံး
စုံသလောက် ဖြစ်သွားတယ်။ ကြိုးရဲ့ထိပ်မှာ သံနန်းကြိုးကို
ချွန်ပြီး ကောက်ထားတဲ့ ချိတ်ကို တပ်ပြီး ချိတ်မှာ အမဲသားတုံးကို
ချိတ်လိုက်တယ်။

ဒုံးကုလိတို့ ကလေးအဖွဲ့က ကြိုးကိုဆွဲပြီး အနီးအနား
ထန်းပင်တန်းက လင်းတအုပ်နား တိုးသွားတယ်။ လင်းတတွေ
က တောင်ပံခတ်ပြီး အနီးအနားက သစ်ပင်တွေဆီကို ပြန်ပြေး
တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အမဲသားတုံးကို မြက်ခင်း ပြင်ဆီသို့
လှမ်းပစ်လိုက်ပြီး ကလေးတွေရော တပ်သားတွေပါ မြက်ခင်းမှာ
မှောက်ပြီး ဝပ်လိုက်တယ်။

လေညာက အသားတုံးရဲ့ အနံ့က လင်းတတွေကို
သွေးဆောင် လိုက်သလို တစ်ကောင်စ နှစ်ကောင်စ မြက်ခင်း
နားက သစ်ပင်တွေဆီကို ပျံဆင်း လာနားကြတယ်။ သစ်ပင်ဖျား
ကနေ တဂဲဂဲ အော်ရင်း လင်းတနှစ်ကောင်ဟာ အမဲသားတုံး
ရှိရာကို ထိုးဆင်း လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေလည်း

ကုန်းပေါ်မှာ မှောက်ဝပ်နေကြရင်း တံတွေးတောင် မမြို့နိုင်ဘဲ ကြည့်နေတုန်း မှာပဲ လင်းတနှစ်ကောင်ဟာ အစာလုရင်း အချင်းချင်း ထိုးဆိတ်ကြပါ တော့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အကောင်နည်းနည်း ပိုကြီးတဲ့ တစ်ကောင်က နှုတ်သီးနဲ့ နှစ်ခါ သုံးခါ အသားတုံးကို ထိုးနေတယ်လို့ ထင်ရတုန်းမှာ အသားတုံး တစ်ခုလုံးကို ကြိုးတန်းလန်းအတိုင်း မြို့ချလိုက်ပါတော့တယ်။

“ဟာ-အဲဒါမှ ဒုက္ခပါပဲ” လို့ ပြောရင်း ဖူကုရိုမားက ပထမဆုံးကြိုးကို အားကုန်ဆွဲတယ်။ ဒါပေမယ့် လန်ပြီး ထပျံတဲ့ လင်းတရဲ့ အားဟာ အတော့်ကိုများတဲ့အတွက် ဖူကုရိုမားဟာ တလိမ့်လိမ့်နဲ့ လင်းတဆွဲတဲ့နောက် ပါသွားပါလေရော။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘာကြောင် ကြည့်နေကြတာလဲ။ ဆွဲကြ လေဟ” လို့ တစ်ခေါင်းလုံး ချွေးတွေ ရွဲနေတဲ့ ဖူကုရိုမားက အော်ပြောတယ်။ ဒီတော့မှ သတိဝင်လာတဲ့ ခါမဲဒါ၊ ရိုမူရာ အပါအဝင် ကလေးအားလုံး “ဆွဲဆွဲ” လို့ အသံပေးပြီး ဝိုင်းဆွဲကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အစာငမ်းတဲ့ လင်းတရဲ့အားဟာ မယုံကြည် နိုင်လောက်အောင်ကိုပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ ကြိုး ကို အလျှော့အတင်း လုပ်လိုက်၊ နောက်လန်ကျလိုက် ဖြစ်

နေတဲ့ လူတွေရဲ့ အလစ်ကို ချောင်းနေတဲ့ လင်းတဟာ တောင်ပံကို တဖတ်ဖတ်နဲ့ ရိုက်၊ အားကုန် သုံးပြီး ထပျံတယ်။ လင်းတကို ကျွန်တော်တို့ အလျှော့ပေးရမလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေတုန်းမှာ အားလုံးဟာ ကြိုးကို ချည်း ဆွဲလိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရပြီး မြက်ခင်းပေါ် လန်ကျသွားကြတယ်။ လင်းတဟာ အားကုန်ခဲနေရင်း သံချိတ်ကောက်ဟာ အလိုလို ဆန့်သွားပုံ ရတယ်။ ကြိုးမှ လွတ်ပြီး လင်းတ အဝေးကို ပျံပြေးသွားပါတော့တယ်။

အဲဒီညကတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စကားဝိုင်းဟာ လင်းတကို ဝိုင်းဆွဲတဲ့ အကြောင်းနဲ့ ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံအောင် ပြောနေမိပါတော့တယ်။ ဖူကုရှိုမားကတော့ “အဲဒီလင်းတရဲ့ အားကို ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်လို့သာ လက်လွှတ်လိုက်ရတာ။ နာတယ်ကွာ” လို့ မခံချိမခံသာ ပြောနေသေးတယ်။

ပြောလို့မှ မဆုံးသေးဘူး။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်လည်း ရောက်ရော တပ်သား ရှိမူရာက ကျွန်တော့်ဆီကို အပြေးရောက်လာပြီး-

“တပ်စိတ်မှုး ခုံးကုလိတို့ ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ဘုန်းကြီးရဲ့ အဆူခံနေရတယ်” လို့ သတင်းလာပေးတာနဲ့ တပ်ကလူတွေ လင်းတ ဖမ်းတုန်းက ကလေးတွေပါလို့ ဘုန်းကြီးက ဆူတာ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ချက်ချင်း သဘော ပေါက်လိုက်တယ်။ သူ တစ်ပါး အသက် မသတ် ရဘူးလို့ ဆိုတဲ့ ဗုဒ္ဓအဆုံးအမကို မနာခံတဲ့အတွက် အပြစ်ပေး ခံရတော့မှာပဲလို့ တွက်မိတယ်။ ကျွန်တော်က ဖူကုရိုမားကို အမြန်ခေါ်ပြီး လျောင်းတော်မူ ကိုယ်တော် ဆင်းတုတော်ရဲ့ အနား ဘုန်းကြီးရှိရာကို လာခဲ့ တယ်။ ဘုန်းကြီးဟာ အစဉ်အမြဲလိုပဲ ခံစားမှုကို မျက်နှာမှာ မဖော်ပြပေမယ့် စကားကတော့ အတော် မာန်ပါတယ်။ ခုံးကုလိတို့က ခေါင်းကို ငုံ့ပြီး ခပ်မတ်မတ် ရပ်နေ ကြတယ်။ ကျွန်တော်က ဖူကုရိုမားကနေတစ်ဆင့်-

မနေ့ကအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကလေးတွေရဲ့ အပြစ် လုံးဝ မရှိကြောင်း၊ မိမိရဲ့ လက်အောက် ငယ်သားတွေရဲ့ မလိမ္မာ မှုကြောင့် ယခုလို ဖြစ်ရတာ စိတ်မကောင်းတဲ့ အကြောင်း၊ နောင်ကို ဒီလို မဖြစ်စေရပါဘူး ကလေးတွေကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ပြောခိုင်းလိုက်တယ်။

ဘုန်းကြီးလည်း စိတ်ပြေသွားပုံ ရပြီး ကလေးတွေကို တစ်ခုခု လုပ်ခိုင်းပုံ ရတယ်။ ကလေးတွေအားလုံး လျောင်းတော် မူ ကိုယ်တော် ရှေ့သွားပြီး ဦးသုံးကြိမ်တိုက် ရှိခိုးကြတယ်။ ပြီးတော့ ခပ်သုတ်သုတ် ရွာထဲကို ပြန်ပြေးကြပါတော့တယ်။ နောက်မှ ဒုံးကုလိက ဖူကုရှိမားကို လာပြောလို့ သိရတာက ကလေးတွေ အားလုံးက ကျွန်တော်နဲ့ ဖူကုရှိမားကို အလွန် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ အကယ်၍ မာစတာတွေက ကြားဝင် မပေးခဲ့ရင် ဒုံးကုလိတို့အားလုံး လျောင်းတော်မူ ကိုယ်တော်ရှေ့မှာ နေ့တစ်ဝက် မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဒဏ်ပေး ခံကြရမှာ သေချာတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သိရတယ်။ ချောလော် အကြောင်းနဲ့ လင်းတဖမ်းကြတာက အစပြု ပြီး ကလေးတွေနဲ့ တပ်စိတ်က တပ်သားတွေဟာ သိပ်ခင်မင် သွားပြီး တစ်သားတည်းလို အတော်လေး စည်းလုံး မိသွားကြပါ တော့တယ်။

(၃)

ဒုံးကုလိကိုတော့ အရင်လို ဒုံးကုလိလို့ပဲခေါ်ပြီး တပ်သားတွေက
 တခြား ကောင်လေးတွေကိုပါ ဂျပန်လို 'တာလော၊ ဂျီးလော'
 လို့ မှည့်ပြီး မိန်းကလေးတွေကိုတော့ 'တာလော၊ ဂျီးလော'
 လို့ မှည့်ပြီး မိန်းကလေးတွေကိုတော့ 'ဟာ့နာ့ကော့၊
 ယုလိကော့၊ ခိကုအဲ့' စသဖြင့် နာမည်အသီးသီး ပေးကြတယ်။
 တပ်သားတွေလည်း ကလေးဘဝပြန် ရောက်ပြီး ကြိုးခုန်၊
 ပြေးတမ်း လိုက်တမ်း၊ အိုးကွဲရှုပ်တိုက်၊ တူတူပုန်းတမ်း
 စတဲ့ ကစားတဲ့နည်းကို သင်ပေးရင်း ကလေးတွေနဲ့အတူ
 ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ ကစားကြတယ်။ ကောင်လေးတွေဟာ
 အရောင် ခပ်မှိန်မှိန် လုံချည်ကိုပဲ ဝတ်ပြီး အင်္ကျီ မဝတ်ကြဘူး။
 မိန်းကလေးတွေကတော့ ရှင်မီးလို့ခေါ်တဲ့ အင်္ကျီ လက်တိုလေး
 တွေ ဝတ်ကြတယ်။

ညနေစောင်း အနီရောင် နေလုံးကြီး တဖြည်းဖြည်း
 ပျောက်ကွယ်မည်းမှောင်သွားတဲ့အထိ ရွာအနောက်မြက်ခင်းမှာ
 ကလေးတွေနဲ့ တပ်သားတွေဟာ 'ယူးရောက် ခေါ်ရောက်'

သီချင်းကို သံပြိုင် ဆိုနေကြတာကိုလည်း မကြာခဏ ဆိုသလို မြင်တွေ့ရတယ်။ အဲဒီလို အချိန်မျိုးမှာ အားလုံးဟာ စစ်ဆိုတာ မေ့ထားသလို၊ ရေမြေသဘာဝ လူမျိုး ကွာခြားမှုတွေကို ကျော်လွန်ပြီး သီချင်းသံနဲ့အတူ နစ်မြောသာယာ နေကြတယ်။ တောတောင် ရေမြေ အနံ့ တိုင်းပြည်အဝှမ်းကပါ ကြားသိလာ လောက်အောင် ရင့်ကျူး သီဆိုနေသလားလို့တောင် ထင်ယောင် လာမိပါတော့တယ်။ ကလေးတွေနဲ့ တပ်သားတွေ ကြားမှာ အဓိက အရေးပါသူကတော့ တပ်ကြပ်ဖူကုရှိမားပဲ ဖြစ်တယ်။

ဖူကုရှိမားဟာ မျက်နှာရှည်ရှည်၊ အရပ်ရှည်ရှည်၊ အသား ညိုညို၊ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစား တောင့်တင်းပြီး စိတ်ရှည် ကြင်နာတတ်သူ ဖြစ်တယ်။ နေ့တိုင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကလေးတွေ စာသင်လို့ ပြီးချိန်ရောက်ရင် သူက ကလေးတွေကို ခေါ်ပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဂျပန် သီချင်းတွေကို သင်ပေး ပါတော့တယ်။ ‘ဟတ်တော့ပေါ်ပေါ်’ (ပေါ်-ပေါ်လို့ ခိုညည်းသံ) တို့ ‘မောရှိုမောရှို ခါမဲရော်’ (ဟေ့-ဟေ့- ကိုရွှေလိပ်) တို့လို လွယ်တာက စပြီး အာရှဂျီလဒုယာမနေ့ခင်းတာရော’ (အာရှဂျီလဒုတောင်က ခင်းတာလော ဆိုတဲ့ကောင်လေး)

‘ယူးရာကဲခေါ်ရာကဲ’ (တိမ်တောင်နီတွေနဲ့နေဝင်ချိန်ညနေခင်း) တို့လို ခက်တာတွေကိုပါ တဖြည်းဖြည်း သင်ပေးသွားတယ်။

‘မောရှိုမောရှို ခါမဲရော်’ (ဟေ့-ဟေ့- ‘ခါမဲ’ ကိုရွှေလိပ်) သီချင်းကိုဆိုကြတော့ ဖူကုရှိုမားက ပြုံးတုံးတုံးနဲ့ ကြည့်နေကြတဲ့ တပ်သားတွေ ရှေ့မှာ ခါမဲဒါကို လက်ညှိုးထိုးရင်း “ခါမဲ (ကိုလိပ်) က အမြဲနှေးကွေးပေမယ့် ဇွဲမလျှော့ဘဲ ကြိုးစားတာကြောင့် ယုန်ကိုတောင် နိုင်သွားတာပေါ့” လို့ ဂျပန် ရိုးရာပုံပြင်နဲ့ နှိုင်းပြီး ခါမဲဒါကို ချီးမွမ်းပြောဆိုတယ်။

နောက်ပြီး ‘ဒုံးကုလိခေါ်လော ခေါ်လော’ (‘ဒုံးကုလိ’ ဝက်သစ်ချသီးလုံးလေး တလိမ့်လိမ့်) သီချင်းကို သင်ပေးတဲ့ အခါ ဒုံးကုလိက မျက်လုံး ဝိုင်းဝိုင်းကို ပြူးပြုပြီး လည်တည် တည်နဲ့ ကြည့်တဲ့အခါ တပ်သားတွေဟာ မိုက်နှိပ်ပြီး ရယ်ကြတယ်။ တစ်ခါ ‘စူဇူမဲနေ့ဂါတ်ကောနေ့ဆင်းဆေး’ (စာကလေးတွေရဲ့ ကျောင်းက ဆရာ) ဆိုတဲ့ သီချင်းကို ဖူကုရှိုမားက သင်ပေးတိုင်း ကလေးတွေ တခစ်ခစ် ရယ်ပြီး မှတ်မိဖို့ မဆိုထားနဲ့ လိုက်တောင်မဆိုကြဘူး။ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေလည်း ဘာကြောင့် ဒီလောက် ရယ်နေကြသလဲ

စဉ်းစားလို့ မရဘဲ မေးတော့လည်း မဖြေကြဘဲ ရယ်ပဲ
ရယ်နေကြတယ်။ အဆန်းပဲမို့ ဖူကုရှိမားက ကလေးတွေ
မရှိတဲ့အချိန် ဒုံးကုလိကို မေးကြည့်တယ်။

ဒုံးကုလိက “မာစတာ ဒီသီချင်းက ဆိုလို့ မဖြစ်ဘူး။
သူတို့ ဆိုကြမှာ မဟုတ်ဘူး” လို့ ပြောရင်း သူ့ရဲ့ ဖင်ကိုလက်နဲ့
အုပ်လိုက် အဲဒီလက်ကို နှာခေါင်းနား ကပ်ပြရင်း နှခေါင်း
ရှုံ့ပြလိုက် လုပ်ပြီး အိမ်သာတက်သလို လုပ်ပြနေတယ်။ ဒါနဲ့
ဖူကုရှိမား တပ်ကြပ်က သဘောပေါက်သွားပြီး အဲဒီသီချင်းကို
မဆိုခိုင်းတော့ဘူး။

ဖူကုရှိမားဟာ မြန်မာစကားကို တော်တော်လေး
ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောတတ်ပြီး တော်ရုံ တန်ရုံ ရွာကလူတွေ၊
ကလေးတွေ ပြောတာလောက်ကတော့ နားလည် ပြန်ပြော
နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါ ‘စူဇူးမဲ့နေ့ဂါတ်
ကောနေ့ဆင်းဆေး’ သီချင်းကျမှ ချက်ချင်းသဘော မပေါက်
လိုက်မိတာ နာတာပဲလို့ ပြောတယ်။ ပြီးတော့မှ အကြောင်းစုံ
ရှင်းပြလို့ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ ပွဲကျပြီး ရယ်ကြရသေးတယ်။
အိမ်သာသွားတာကို မြန်မာလို “ချီးပါတယ်” လို့ပြောပြီး ‘

စုဇူးမဲ့နေ့ဂါတ် ကောနေ့ဆင်းဆေး' သီချင်းရဲ့ စာသားက ' ချီးချီးပါပါ-ချီးချီးပါပါ' လို့ အထပ်ထပ် ကျော့ဆိုတာကြောင့် ဗိုက်နာပြီး အိမ်သာ အကြိမ်ကြိမ် သွားနေသလို အဓိပ္ပာယ် ကောက်စရာ ဖြစ်ပြီး ရယ်ကြတာ ဖြစ်တာကိုး။

ကလေးတွေထဲမှာ အသက် ၈-နှစ်လောက် အရွယ် ခပ်ငယ်ငယ် ကလေးမလေးတစ်ယောက် ပါလာပြီး နာမည်က မကြာလို့ ခေါ်တယ်။ ယောင်ပေစူးလို့ ခေါ်တဲ့ ခေါင်း အလယ်ခေါင်မှာ ဆံပင်ကို ထုံးထားပြီး အသားကလည်း တခြားသူနဲ့ စာရင် ခပ်ဖြူဖြူ ချစ်စရာ ကလေးမို့ တခြား ကလေးတွေလို ဂျပန် နာမည် မှည့်တာထက် မကြာလို့ ခေါ်တာက ပိုပြီး လိုက်တာမို့ မကြာလို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်။

ဒီရွာဟာ ရန်သူလေယာဉ် တိုက်စစ်ရဲ့ ပစ်မှတ်မှာ ပါဝင်ပုံ မရဘဲ ငြိမ်းချမ်း နယ်မြေလေး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဒီဇင်ဘာလ ကုန်ခါနီး ဆဲဆဲ တစ်နေ့ တပ်သားတွေ နေ့လယ်စာ စားပြီး သိမ်းဆည်းနေကြတုန်း ရွာထဲမှာ လွတ်ပြီး မွေးထားတဲ့ ကြက်တွေ အတောင်ပံ တဖျတ်ဖျတ် ခတ်ပြီး အိမ်အောက်ကို ပြေးဝင်ကြသလို အဝေးက ခွေးအူသံတွေဟာလဲ ဆက်ဆက်ပြီး

နားဆူအောင် ကြားရတယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေက ပိုသိတယ်လို့ ဆိုရမယ်။

“တပ်စိတ်မှုး၊ ဒီနေ့ လာလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါ့မလား”

ကျွန်တော်ကတော့ အကြီးအကျယ် ဖြစ်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးလို့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ တွက်နေပေမယ့် ဖူကုရှိမားက အားလုံးကို ချက်ချင်း နေရာယူခိုင်းဖို့ တိုက်တွန်းတယ်။ ဒီဘုန်းကြီးကျောင်းရဲ့ အောက်မှာ ရောက်စတုန်းက စစ်မိန့် အတိုင်း ဗုံးခိုကျင်း နှစ်ကျင်း တူးထားတာ ရှိတယ်။ နောက် နှစ်မိနစ်လောက် နေတော့ ဖူကုရှိမား ပြောတဲ့အတိုင်း ‘ဗုံးကျဲလေယာဉ်လာပြီ’ လို့ သတိပေးသံက ရွာလုံခြုံရေး စခန်းက ကြားရတော့တာပဲ။ ဒီအချိန်မှာတော့ ‘ဒက် - ဒက် - ဒက်’ ဆိုတဲ့ အသံနဲ့အတူ ရွာတစ်ခွင်မှာ ဖုန်းလုံးတွေ ထ သွားပြီး မီးခိုးတွေ လုံးတက်လာတယ်။ ရန်သူ လေယာဉ် နှစ်စီး ညှပ်ပြီး တစ်စင်းပြီး တစ်စင်း မည်းမည်း မြင်သမျှ မြေပြင်ပေါ် ပစ်ချပါတော့တယ်။ အမြဲတမ်းလို ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ စုနေကျ ကလေးတွေက “အင်္ဂလိပ် လေယာဉ်ပျံ အင်္ဂလိပ် လေယာဉ်ပျံ” လို့ အော်ဟစ်ရင်း

ကစဉ်ကလျားနဲ့ အလျိုအလျို လွတ်ရာကို ပြေးပုန်းကြတယ်။ စိတ်ထင်လို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မကြာ တစ်ယောက်တည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်း လယ်မှာ ကြောက်ဒူးတုန်ပြီး ပြေးရ ကောင်းမှန်း မသိဘဲ ငိုနေပါတော့တယ်။

“အား မကြာတော့ ဒုက္ခပဲ” လို့ အော်တာ ကျွန်တော် ဖြစ်ပေမယ့် ပြေးထွက်သွားတာက တပ်ကြပ် ဖူကုရှိမားပဲ ဖြစ်တယ်။ ‘ဝေါ’ လို့ ရန်သူ လေယာဉ်က တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ထိုး ဆင်းလာသံ ကြားရပြီး ဖူကုရှိမားက မကြာကို စွေခနဲ ပွေယူပြီး အနီးဆုံး ဘုရားထဲသို့ ခုန်ဝင်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဘုန်းကြီး ကျောင်းဝင်းထဲမှာ မြေနီနီတွေ တထောင်းထောင်းထ သွားတော့တယ်။ မဟာမိတ် လေယာဉ်တွေဟာ စက်သေနတ်နဲ့ တရစပ် ပစ်ပြီး ဆက်ပျံသွားတယ်။

ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေလည်း ရန်သူလေယာဉ် ဝေးသွား ပြီဆို ရင်ထဲက အလုံးကြီး ကျသွားတယ်။ ဖူကုရှိမားက ကြောက်စိတ် မပြေသေးဘဲ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေတဲ့ မကြာကို ပွေပြီး ခေါင်းကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း အုတ်တွေနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ခံတပ်လောက် ခိုင်ခံ့တဲ့ ဘုရားတန်ဆောင်းထဲက

ပြုံးယောင်ယောင် မျက်နှာနဲ့ ထွက်လာတယ်။

တပ်ကြပ်ဖူကုရိုမားရဲ့ ရဲစွမ်းသတ္တိကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ အမြဲလေးစားရပြီး ဘယ်သူမှ မတုနိုင်တဲ့ လျင်မြန်မှု၊ မှန်ကန်စွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်မှုတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စူပါမင်းလို ဆိုရ လောက်အောင်ပါပဲ။ ရွာထဲမှာလည်း ပြောပလောက်တဲ့ အပျက်အစီး အဆုံးအရှုံးလည်း ရှိပုံမရဘူး။ အဲဒီအဖြစ်အပျက် နောက်ပိုင်းမှာတော့ မကြာဟာ ဖူကုရိုမားကို ပိုပြီး ရင်းနှီး တွယ်တာ သွားပါတော့တယ်။

(၅)

မကြာဟာ ဉာဏ်ကောင်းပြီး ဂျပန်သီချင်း ကဗျာတွေကိုလည်း ချက်ချင်း မှတ်မိသလို ဒုံးကုလီရဲ့ မျက်လုံးဝိုင်းတွေ ပိုပြူးလာရ လောက်အောင် မကြာက မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတယ်။

တစ်နေ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ရောက်လာတဲ့ မကြာဟာ အရင်လို မျက်နှာ ရွင်ရွင်ပျပျ မရှိဘူး။ ချက်ချင်း ငိုတော့မယ့်

မျက်နှာနဲ့ သီချင်းလည်း လိုက်မဆိုဘဲ ခေါင်းကို တွင်တွင်
ငုံ့ထားတယ်။ မြန်မာစကား မပြောတတ်တဲ့ ကျွန်တော့်အတွက်
မကြာ ဘာလို့ မျက်နှာမကောင်းသလဲ ဆိုတာကို မသိနိုင်ဘူး။
ဖူကုရှိမားကလည်း ရိပ်မိသွားပြီး “မကြာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။
မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား” လို့ မေးမြန်းတယ်။

“...” “...” ဒါပေမယ့် မကြာဟာ ခေါင်းမဖော်တော့ဘဲ
စကားလည်း မပြန်တော့ဘူး။ “ခိယာမ မာစတာ၊
မကြာရဲ့ အမေက ...” တခြား ကလေးတွေက ခေါင်းကို
နှိပ်လိုက်၊ လက်ဖဝါး နှစ်ဖက်ကို မျက်နှာနားကပ်ပြီး
အိပ်နေတဲ့ပုံ လုပ်ပြလိုက်နဲ့မို့ ကျွန်တော်တို့လည်း မကြာရဲ့
အမေနေမကောင်းလို့ အိပ်ရာထဲ လဲနေတယ်ဆိုတာ ဆက်စပ်ပြီး
နားလည် လိုက်တယ်။

“ဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် မကြာ မျက်နှာမကောင်းတာကို။
အမေက နေမကောင်းတော့ စိတ်ပူမှာပေါ့လေ။ ဟုတ်ပြီ။ ဒါဆို
မာစတာတို့က အမေ့ သတင်းမေးဖို့ မကြာအိမ်ကို လိုက်ခဲ့မယ်။
နောက်ပြီး ဘာဖြစ်တယ် ဆိုတာ သိရရင် စစ်ဆရာဝန်ဆီမှာ
ဆေးတောင်းပေးမယ်။ ကဲ မကြာ မစိတ်အေးအေးထား။

ပျော်ပျော်နေ၊ ဟုတ်လား”

ဖူကုရှိုမားက တစ်ဆင့် စကားပြန်ခိုင်းပြီး ကျွန်တော်က မကြာ အိမ် လိုက်ဖို့ပြင်တယ်။ တခြား ကလေးတွေကို တပ်သားတွေနဲ့ အတူ စောင့်ခိုင်းထားပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ဖူကုရှိုမားဟာ မကြာကို လမ်းပြ ခိုင်းပြီး မကြာတို့ အိမ်ကို ထွက်ခွာခဲ့ကြတယ်။ မကြာအိမ်ဟာ ရွာအလယ် လောက်မှာ ရှိပြီး အမိုးက သွပ်ပြားနဲ့ ဆောက်ထားတယ်။ အိမ်ရဲ့ နောက်ဖေးမှာ ဝါးရုံတွေ ရှိပြီး ရွာထဲမှာတော့ အလယ်လတ် တန်းစားလို့ဆိုနိုင်တယ်။ မြန်မာအိမ်တွေဟာ များသောအားဖြင့် ကြမ်းပြင်ဟာ နှစ်မီတာလောက်မြင့်ပြီး အိမ်ထဲကို ဝင်ဖို့ လှေကား ငါးထစ် ခြောက်တစ်လောက် တက်ကြရတယ်။

မကြာက စိတ်ပူမယ်ဆိုလဲ ပူစရာပဲ။ အိမ်အတွင်း အိပ်ရာပေါ်မှာ မကြာရဲ့ အမေဟာ သွေးအားနည်းနေသလို ဖြူဖျော့ဖျော့ မျက်နှာနဲ့ လှဲအိပ်နေတယ်။ အသက် ၃၄၊ ၃၅နှစ်လောက်ရှိမယ့် မကြာရဲ့ အဖေက အခန်းအလယ်က စားပွဲဆီကို ခေါ်သွားပြီး “ခင်ဗျားက ခိယာမမာစတာ၊ ခင်ဗျားက ဖူကုရှိုမားမာစတာလား။ သမီးဆီက ဒီနာမည်တွေကိုတော့

မြန်မာပြည်ကနားဆွဲလေး - မုရှ ခါဇုအော့

အမြဲကြားဖူးနေတာ။ မကြာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မာစတာတို့ အပေါ်မှာ အများကြီး ကျေးဇူးရှိပါတယ်။ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်” လို့ ပြောတယ်။

ဖူကုရှိုမားရဲ့ ဘာသာပြန်ပေးချက်အရ မကြာဟာ တစ်ဦးတည်း သော သမီးဖြစ်ပြီး မကြာအမေရဲ့ ရောဂါက ငှက်ဖျား အခံရှိလို့ အဖျားရောဂါ ပြန်ထတာ ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ အမြဲ တရှောင်ရှောင်နဲ့ နေကောင်းလှတာ မဟုတ်ကြောင်း သိရတယ်။ ဝိုင်းလုံးလုံး မြေအိုးထဲက ဖြူနောက်နောက် ထန်းရည်ချိုကို ပန်းကန်လုံးထဲ ထည့်ပြီး ဧည့်ခံတယ်။ ထန်းရည်ဟာ ဘီယာနဲ့ ဆိုဒါရောထားတဲ့ အရသာ ဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ တပ်စုကို ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဖူကုရှိုမားက တပ်သားတွေကို ဝေထားတဲ့ ခိနီနဲ-လို့ ခေါ်တဲ့ ငှက်ဖျားဆေးကို ခွဲယူပြီး မကြာအိမ်ကို ယူသွားပေးတယ်။ မကြာရဲ့ အမေက အိပ်ရာ ပေါ်ကနေ ခေါင်းတညိတ်တညိတ်နဲ့ ခိယာမမာစတာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောဖို့ အထပ် ထပ် မှာလိုက်ကြောင်း ဖူကုရှိုမားက ပြောပြတယ်။ ဒေသခံ လူတွေအတွက်ကတော့ အနာဆို သစ်မြစ်ထောင်းပြီး အရည်ကို

လိမ်း၊ အရွက်ကို အုံကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ယူသွားတဲ့ ဂျင်တန်လို့ ခေါ်တဲ့ ဆေးတစ်ပြားဟာ အစာအိမ်နာတာရှော ခေါင်းကိုက်တာရှော ပျောက်တယ်လို့ သူတို့က ပြောကြတယ်။

မကြာရဲ့ အမေလည်း နှစ်ရက် သုံးရက်လောက် နေတော့ အတော့်ကို ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာတယ်။ ငါးပိတို့ မုန့်တို့ကို ယူလာပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ပေးတယ်။ အေးဆေး တည်ငြိမ်တဲ့ အသွင် ရှိတဲ့ မကြာရဲ့ အမေဟာ မကြာနဲ့ အတော်တူပြီး၊ မြန်မာ အမျိုးသမီးတွေ ထဲမှာတော့ ပိန်သွယ်သွယ် ခပ်ပျော့ပျော့ ပုံစံမျိုး ဖြစ်တယ်။ ဖူကုရှိမားက တစ်ဆင့်ပြောတဲ့ စကားအရ “ မာစတာတို့ အခုလို ကူညီပေးတာ အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း အဲဒီဆေးတန်ခိုးနဲ့ နေကောင်းလာပါပြီ။ ဒါက တော့ မာစာတို့အတွက် သိပြီးအရသာ ရှိချင်မှ ရှိမယ်။ ကျေးဇူး တုံ့ပြန်တဲ့ အနေနဲ့ ဒီလက်ဆောင်ကို ပေးပါရစေ။ လာမယ့် လပြည့်နေ့ ညကျရင် အိမ်မှာ အကျွေးအမွေး လုပ်မှာမို့ အားလုံး လာခဲ့ကြပါ ” လို့ ဆိုတယ်။

“အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” လို့ တပ်ကြပ် ဖူကုရှိမား

က ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီး လက်ခံထားလိုက် ပါတယ်။
မကြာရဲ့ အမေလည်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ ပြန်သွားခဲ့တယ်။
မမျှော်လင့်ဘဲ ဒီဒေသ လက်ဆောင်ကို ရလိုက်လို့ ကျွန်တော်တို့
တပ်သားတွေဟာ မုန့်စားလိုက်၊ ငါးပိကို ထမင်းနဲ့ နယ်
စားလိုက်နဲ့ အတော့်ကို အကြိုက် တွေနေကြတယ်။

အဲဒီနောက်ပိုင်း ဖူကုရှိုမားဟာ ကင်းထောက်တာဝန် ပြီးရင်
အချိန်ရရင် ရသလို မကြာတို့ အိမ်ကို သွားလည်တတ်တယ်။
တစ်နေ့သော မနက်ခင်းမှာ မကြာအိမ်က ပြန်လာတဲ့ ဖူကုရှိုမား
က တပ်သားတွေကို-

“ဟေ့ အားလုံး ဒီနေ့ မကြာဆီက မြန်မာသီချင်း တစ်ပုဒ်
သင်လာခဲ့တယ်” လို့ စကားစလိုက်တာနဲ့ ဂျပန်မှာ ‘ဂဲတ’ လို့
ခေါ်တဲ့ ခုံဖိနပ် ရောင်းခဲ့တဲ့ ခပ်ဝဝ တပ်သား ရော်ရှိဒါတို့၊
အရပ်နိမ့်ပြီး ခပ်သေးသေး တပ်သား ခါမဲဒါတို့၊ အလုပ် အလွန်
လုပ်တဲ့ တပ်သား ရှိမှုရာတို့က သီချင်းအလွန် ကြိုက်တာကြောင့်
ဖူကုရှိုမားနားကို ချက်ချင်း ဝိုင်းလာကြတယ်။

“မကြာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက တကယ့်ကို ချစ်စရာ
ကောင်းတယ်။ ဂျပန်သီချင်းတွေ အများကြီး သင်ပေးတာတော့

ဟုတ်ပါပြီ။ ဂျပန်စစ်သားတွေလည်း မြန်မာသီချင်း တစ်ပုဒ်
လောက် တော့မှတ်မိအောင် လုပ်ပါလို့ ဆိုတယ်ဗျ” ဖူကုရှိမားက
ရွှင်မြူးစွာ စကားဆိုတယ်။

“အဲဒီစကားကတော့ ဝမ်းသာစရာ ကောင်းပါရဲ့။ ဒါပေမယ့်
ငါတို့ တစ်တွေရဲ့ ခေါင်းက သိပ်ပြီး မှတ်ဉာဏ် ကောင်းကြ
တော့တာမှ မဟုတ်တာ” လို့ ထုံးစံအတိုင်း ချွေးတွေကို
သုတ်ရင်း ရော်ရှိဒါက လက်လျှော့စကား ဆိုတယ်။

မကြာကလည်း တစ်နာရီကြာလောက် စိတ်ရှည် လက်ရှည်
ဖူကုရှိမားကို အခေါက်ခေါက်ချကာ သင်ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီ
သီချင်းက လက်ခုပ်သံပြိုင် ပေးပြီး ဆိုနိုင်သလို မြန်မာ
အကနဲ့လည်း တွဲပြီး ဆိုလို့ရတဲ့ ‘ဦးရွှေရိုး’ လို့ ခေါ်တဲ့ သီချင်း
ဖြစ်တယ်။ ဖူကုရှိမားက ခဲတံနဲ့ လိုက်ပြီး ရေးမှတ်လို့ ထားတယ်။

ဦးရွှေရိုး နာမည်ပေါ်လွင်
ကျိုက်လတ်မြို့ ကျိုက်လတ်တွင်

• • •
• • •

ဖူကုရှိမားက သီချင်းတစ်ခေါင် ဆိုအပြီးမှာ ကျွန်တော်တို့ကို

အခုလို ရှင်းပြတယ်။

ဒီသီချင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို မကြာက ဒီလို ရှင်းပြတယ်တဲ့။

“ပျော်စရာကို ဆောင်ကြဉ်ပေးတဲ့ ဦးရွှေရိုးဟာ ဘယ်က များပါလိမ့်။ ကျိုက်လတ်မြို့က ဖြစ်ပြီး သူက သိပ်ကို ရိုးသားတဲ့ အသက်ကြီးကြီး လူချမ်းသာ တစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ သူက သိပ်ရိုး အလိုများ လူတွေက ဝိုင်းပြီး အထင် မသေးလိုက်ကြ ပါနဲ့လို့ မယ်ကြည်က ဆိုတယ်။ ဦးရွှေရိုးက ကျွန်မရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေ ဖြစ်ပြီး ငွေနဲ့ ပျော်ရွှင် စိတ်ချမ်းသာမှုတွေကို ဟိုအဝေးက ဆောင်ယူ လာပေးမယ့်သူ၊ လိုချင်တာတွေ အကုန်လုံး ယူဆောင် လာပေးမယ့်သူပါပဲ။ မယ်ကြည် မယ်ကြည် တကယ် ပြောနေတာ လား၊ အဟုတ်ပဲပေါ့။ ကျွန်မက ဦးရွှေရိုးကို တွေ့အောင် ရှာမှာ။ အမေက ကောင်းကင်ဘုံကနေ ဦးရွှေရိုးကို စေလွှတ် လိုက်တာ။ ဒီသီချင်းက စိတ်ချမ်းသာမှု၊ ပျော်ရွှင်မှုကို ပေးတဲ့ မိန်းခလေးသီချင်း ဖြစ်တယ်။

ဖူကုရီမား ချက်ချင်းဆိုသလို သီချင်းစာသားကို အလွတ် ရသွားပြီ။

“ငါ့အထင်တော့ မကြာက သူ့အမေကို နေကောင်းအောင်

လုပ်ပေးတဲ့ ငါတို့ ဂျပန်စစ်သားတွေကို အတိအကျ ပြောရရင် ဖူကုရိုမားကို သီချင်းထဲက ဦးရွှေရိုးလိုများ ထင်နေသလားမသိဘူး” လို့ ကျွန်တော်က တပ်သားတွေကို ပြောမိသေးတယ်။

ဘာသာစကား၊ လူမျိုးကွဲပြားပေမယ့် တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ရိုင်းပင် ကူညီမှု၊ စိတ်ချင်း ဆက်သွယ် နားလည်မှု ရှိရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိတဲ့ လူသား အချင်းချင်း ဘယ်နေရာ ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် အားလုံးချစ်ခင် ရင်းနှီးမှု ရနိုင်မှာ မလွဲဘူးလို့ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပိုပြီး နားလည် ခံစားမိလာတယ်။

(၅)

မြန်မာပြည်မှာ တစ်လတစ်ခါ လပြည့်နေ့ရောက်ရင် ဘုန်းကြီး ကျောင်းကို ဗဟိုပြုပြီး ဘုရားပွဲတွေ ကျင်းပကြတယ်။ အဲဒီနေ့ဆိုရင် အိမ်တိုင်းက စားကောင်း သောက်ဖွယ်တွေကို ချက်ပြီး ဘုရားကိုကပ်၊ ဘုန်းကြီးတွေကို ကပ်၊ ဆင်းရဲ သားတွေကို ပေးကမ်း စွန့်ကြဲ၊ ဧည့်သည်ကို အိမ်မှာ ဖိတ်ပြီးလည်း ကျွေးမွေးကြတယ်။

ညရောက်ရင် ရွာရဲ့ လမ်းဆုံ လမ်းခွမှာ ကျွန်တော်တို့က

‘ကျန်းကျန်းမာမာ’ လို့ ခေါ်တဲ့ တစ်မူထူးတဲ့ ပွဲလေးတွေ ရှိတယ်။ လျှပ်စစ်မီး မရှိတာကြောင့် ကတဲ့ နေရာမှာ ရေနံဆီ မီးတုတ်တွေကို နေရာအနှံ့မှာ ထားပြီး မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်အောင်လုပ်တယ်။ ရွာက လူကြီးတွေကပါ အဆိုအတီးမှာ ပါဝင်ကြတယ်။ အသံအနိမ့် အမြင့် မတူညီတဲ့ ဗုံ၊ လင်းကွင်း စသည်တို့ကို ချစ်ထားတယ်။ ဗုံတွေကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ တီးပြီး လင်းကွင်းရဲ့ ထိပ်နှစ်ဖက်က အဝတ်စကို လက်မှာ ညှပ်ပြီး အသံညံ့နေအောင် တီးကြတယ်။ နဲ့မူတ်တဲ့သူက မူတ်နဲ့ လူအတော်များများက သီချင်း သံပြိုင် သီဆိုကြတယ်။

အရှေ့တောင် အာရှ နိုင်ငံတွေမှာ ကြားနိုင်တဲ့ ငြိမ့်ညောင်း သာယာတဲ့ တီးလုံး သံစဉ်တွေဟာ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံး ပျံ့နှံ့လို့ နေတယ်။ မိန်းကလေး ခပ်ငယ်ငယ် အရွယ်ကနေ အပျိုအရွယ်၊ အရွယ်လတ်တွေ အထိ သီချင်းသံစဉ် စည်းချက်နဲ့အညီ ကကြတယ်။ မိန်းခလေး အကတွေ များပေမယ့် ယောကျားလေးတွေ ပါဝင်ပြီး နှစ်ပါးသွား ကတာလည်း ရှိတယ်။ အကယ်တွေဟာ ဝါးနဲ့ ရက်ထားတဲ့ ဖျာပေါ်မှာ လက်ကို ပျော်ပျောင်းစွာထား၊ ခါး၊ တင်တို့ကို

လှုပ်ကာ လှည့်ကာ ခြေထောက်ကို စည်းချက် ညီညီချပြီး အလှည့်ကျ ကကြတယ်။

အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်တို့ တပ်သားတွေ အားလုံး မကြာတို့ အိမ်က ဖိတ်လို့ သွားကြတယ်။ လူအများကြီး သွားရင် ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေမှာ စိုးတာကြောင့် ကျွန်တော်က လာခေါ်တဲ့ မကြာကို အားနာသလို စကားစကြည့်သေးတယ်။ မကြာက နားမထောင်ဘဲ-

“ခိယာမ မာစတာတို့ မလာရင် ကျွန်မကို အမေက ဆူလိမ့်မယ်။ လာပါ မြန်မြန်-မြန်မြန်” လို့ ချဲ့နဲ့ပြီး အတင်းဆွဲခေါ် ပါတော့တယ်။ တပ်သားတွေဘက်က ကြည့်ပြန်တော့ မဝေး တော့တဲ့ အချိန်မှာ စစ်ထွက်ကြ ရတော့မယ်။ စစ်ပွဲပြီးလို့ အသက်ရှင်ပြီး ပြန်လာနိုင်မယ့်သူ ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိနိုင်မလဲ ဆိုတာဘယ်သူမှ မခန့်မှန်းနိုင်ဘူး။ ဒီလိုအဖိုးတန် အချိန်လေးမှာ တိုင်းပြည်က မိဘ မောင်ဘွားတွေရဲ့ ကြင်နာမှုအစား မြန်မာ မိသားစုရဲ့ နွေးထွေး ပြုစုမှုတွေကို ခံယူချင်ကြတာ အသေအချာပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ တပ်သားတွေက အလျှိုအလျှို မိမိတို့ ပေးလိုတဲ့ လက်ဆောင်တွေကို ယူသွားကြဖို့ ပြင်ကြတယ်။

“လက်ထဲမှာ ရှိတာကတော့ ဝေထားတဲ့ လက်ကိုင်ပဝါတို့ လက်သုတ် ပဝါတို့ပဲ”

“ငါကတော့ မကြာ အဖေအတွက် ဆေးလိပ် ငါးလိပ်”
စသည် စသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဂျပန်က ယူလာတဲ့ ကျွန်တော့် ရှပ်အင်္ကျီ တစ်ထည်ကို မျက်စိမှိတ်ပြီး ပေးလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

မကြာရဲ့ အိမ်မှာ ညနေစာ စားကြရင်း တစ်ယောက် တစ်ပေါက်နဲ့ အတော် မြိုင်ဆိုင်သွားတယ်။ တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက် နားမလည် နိုင်တဲ့အခါ ဖူကုရှိမားက လာဝင်းပြီး ရှင်းပြပေးတယ်။ တခြား ရွာကို သွားနေတဲ့ မကြာရဲ့ အဘွားလည်း ပြန်ရောက်နေပြီ။

“အားလုံးရဲ့ အဖေအမေတွေက တစ်နေ့ ပြန်ရောက် လာမှာပဲဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ အမျှော်ကြီး မျှော်နေကြမှာပဲ။ အားလုံး ကျန်းကျန်း မာမာနဲ့ တိုင်းပြည်ကို ပြန်နိုင်ကြပါစေ” လို့ မျက်ရည် ဝဲဝဲနဲ့ ဆုတွေပေးတယ်။ ဖူကုရှိမားက မကြာရဲ့ ခေါင်းကိုပုတ်ရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး စိတ်ပါ လက်ပါ စကားတွေ ပြောနေတယ်။ ချစ်စဖွယ် မကြာဟာ

ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ရင်း ခြေထောက် နှစ်ဖက်ကို တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်ပြီး ဝမ်းသာ ရွှင်မြူးလို့ နေတယ်။ ကြက်သားဟင်း၊ ဝက်သားဟင်း၊ ထန်းရည်၊ ရခိုင်ငှက်ပျောသီး စတဲ့ အလွန် အရသာရှိတဲ့ စားကောင်း သောက်ဖွယ်တွေနဲ့ ဧည့်ခံတယ်။ ရေဇလုံထဲက ရေနဲ့ ပထမဦးဆုံး လက်ကို ဆေးကြတယ်။ အားလုံး မြန်မာ ထုံးစံအတိုင်း ထမင်းပေါ်မှာ ဟင်းတွေကို ပုံပြီး စားကြတယ်။ မြန်မာထုံးစံနဲ့ အသားမကျခင်ကတော့ အတော်လေး ကသိကအောက် ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ တပ်သားအားလုံးလည်း လက်သုံးချောင်းနဲ့ ဟင်းတွေကို ယူပြီး ပါးစပ်ထဲကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ထည့်ပြီး စားတတ်နေပြီ။

ဖူကုရှိုမားက-

“ကျွန်တော့်မှာ မကြာကို ပေးစရာ လက်ဆောင် ပါမလာလို့ အမှတ်တရ အဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော့် ဓါတ်ပုံကို ပေးလိုက်မယ်။ သူ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေကို အမြဲ မမေ့အောင်လို့လေ” လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောတော့-

“ကောင်းတာပေါ့။ မကြာလည်း ဝမ်းသာမှာ သေချာတယ်” လို့ ထောက်ခံလိုက်တယ်။ ဖူကုရှိုမားက မကြာကို အတော်

သံယောဇဉ် ကြီးပုံ ရပြီး အိတ်ကပ်ထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ သူ့ခါတ်ပုံကို မကြာကို ပေးလိုက်တယ်။ ခါတ်ပုံဆိုတာ မကြာတို့အတွက် အထူးအဆန်း ပစ္စည်းပဲမို့ မကြာဟာ ဖုကုရှိမားရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက် ခါတ်ပုံကို ကြည့်လိုက် လုပ်ရင်း သဘောကျနေတယ်။

ဒီလိုနဲ့ စားသောက်ပြီးတဲ့အချိန် မကြာက ဂျပန် သီချင်း ဆိုပြမှာမို့ အားလုံးက လက်ခုပ်တီး သြဘာ ပေးကြတယ်။ “ တိတ်တိတ်နေကြ ” လို့ တစ်ယောက်ယောက်က အော်လိုက်တော့ အားလုံး အသံတိတ်သွားတယ်။ မကြာ ဆိုတဲ့ သီချင်းကတော့ ‘မောရှို မောရှို ခါမဲရော’ သီချင်း ဖြစ်တယ်။ “ဟေ့ခါမဲ၊ မင်း မကရင်တော့ ယောက်ျား သိက္ခာကျမှာပဲ” လို့ တပ်သား တစ်ယောက်က ထောက်လိုက်တော့ ဖုကုရှိမားကလည်း-

“ဟေ့ခါမဲ ရှက်မနေနဲ့ ဝင်ကလေး။ မကြာ ဝမ်းသာ သွားအောင်” လို့ ပြောတော့ ခါမဲဒါ တပ်သားလဲ လေးလေး ကန်ကန် ထရပ်လိုက်ပြီး ကွေးနေအောင် ကပါတော့တယ်။ ‘ နန်းတော့ အော့ရှုရအုဆော့ဂိစံ’ (ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ ကိုရွှေယုန်) ဆိုတဲ့ အပိုဒ်ကစပြီး တပ်သားတွေကပါ ဝိုင်းပြီး

သီဆိုကြတယ်။ အဲဒီနောက် ‘ဒုံးကုလိဂေါ လောဂေါလော’ တို့၊ ‘ဟတ်တော့ပေါ့ပေါ့’ သီချင်းတွေကို မြိုင်ဆိုင်စွာ သီဆိုကြပြီး ဖူကုရိုမားကပါ သူ့အကြိုက် ‘ယူးရက် ခေါ်ရက်၊ အကော့ ထွန်းဘော့ (ပုစဉ်းနီ)’ စတဲ့ သံစဉ် သိပ်မမြိုင်တဲ့ သီချင်းတွေကို ဆိုပြီးသွားတော့ သီချင်းဆိုတာကို ခဏ နားလိုက်ကြတယ်။

“ဟေ့ အားလုံး ပွဲသွားကြည့်ကြရအောင်”

ရွာလမ်းဆုံမှာ မြန်မာတို့ရဲ့ ဓလေ့အတိုင်း လက်ခုပ် စည်းချက် လိုက်သံနဲ့ အတူ မိန်းခလေး သုံးယောက်လောက် ကနေကြပြီး ရွာတစ်ရွာလုံးက လူတွေကလည်း ပတ်လည် ဝိုင်းရံပြီး အားပေး ကြည့်ရှုနေကြတယ်။

မကြာက နွေရာသီမှာ အသားအေးစေတဲ့ ဖွေးဖွေးဖြူတဲ့ ပိတ်ဖြူပါးစ အင်္ကျီလေးနဲ့ အနီရောင် ပိုးစလုံချည်ကို ဝတ်ပြီး နားမှာတော့ ရွှေနားဆွဲလေးကို ဆွဲထားတယ်။ အမြဲမြင်နေကျ မကြာထက်ပိုပြီး ချစ်စရာကောင်းနေတယ်။ မကြာက သူ့အဖေနဲ့ အမေကို တစ်ခုခု ပြောနေပြီးနောက် ဆိုင်းဝိုင်းဆရာနောက် လိုက်သွားတာ တွေတယ်။ ခဏကြာတော့ မကြာဟာ ရွှေရောင် စည်းပုံနဲ့ အဖြူရောင် ခါးတောင်အင်္ကျီကို ဝတ်ပြီး

ဘွားခနဲ ထွက်ပေါ် လာခဲ့တယ်။ မကြာက အက အစီအစဉ်မှာ ပါပုံရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မကြာရဲ့ အဖေက ဖူကုရှိုမားဆီကို ရောက်လာပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို တိုးတိုး လာပြောတယ်။

“တပ်စိတ်မှူး ခိယာမ၊ မကြာတို့ အဖေက ကျွန်တော့်ကို ဦးရွှေရိုး သီချင်း ဆိုပေးဖို့ လာပြောနေတယ်။ ငါးပါးတော့ မှောက်ကုန်ပြီ” ဖူကုရှိုမားက ခေါင်း တကုတ်ကုတ်နဲ့ အတော့်ကို အကြပ် ရိုက်နေတယ်။ အနားမှာ ရှိတဲ့ ကျွန်တော်ကပါ ဘာပြောရမှန်း မသိဖြစ်တုန်း မကြာရဲ့ အမေကပါ ဝင်ပြီး “မကြာက ဆိုစေချင်တာမို့ ဆိုဖြစ်အောင် ဆိုပေးပါ” လို့ တိုက်တွန်း လာတာကတစ်ကြောင်း၊ မကြာကို အကြာကြီး မစောင့် ခိုင်းစေချင်တာက တစ်ကြောင့်ကြောင့် ဖူကုရှိုမားက လက်လျှော့ လိုက်ကြတယ်။ “ကဲ-ဆိုတော့မယ်။ ဟေ့ အားလုံး- ငါ့ကို အားပေးကြဦး”

ဖူကုရှိုမားက သီချင်းကို အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပြီး သီဆို သွားတယ်။ အသံအဆွဲ အငင် ကောင်းပြီး ကြည်လင်တဲ့ အသံမျိုး ဖြစ်တယ်။ “ဦးရွှေရိုး နာမည်ပေါ်လွင် . . .” ဗုံ၊ လင်းကွန်း၊ နှံသံနဲ့အညီ ပြုံးရွှင်စွာ သီဆိုနေတဲ့ ဖူကုရှိုမားကို မကြာက

မျက်လုံးလေးဝေ့ပြီး ကြာကြည့်ကြည့်ကာ စည်းကွက်ညီညီ
 ခြေကျလှလှနဲ့ ကနေ လိုက်တာများ ရှစ်နှစ် သမီးလိုတောင်
 ထင်စရာ မရှိဘူး။ သီချင်း တစ်ပုဒ် ပြီးသွားတော့ ရွာသားတွေက
 လက်ခုပ်တီးပြီး ပွဲတောင်းတယ်။ “နောက်တစ်ပုဒ် ဆိုပါဗျို့”
 လို့ တစ်ပြိုင်နက် အော်ကြပါတော့တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့
 ဖူကုရိုမားနဲ့အတူ ရွာသားတွေကပါ လက်ခုပ်တီးရင် လိုက်
 ဆိုကြတယ်။ မကြာလည်း ခဏ ထွက်ကပြီး နောက်ပိုင်း
 တခြား မိန်းခလေးတွေ ပါဝင်ပြီး ကကြတယ်။

အေးမြတဲ့ လေပြည်နဲ့အတူ သစ်ရွက် လှုပ်ခတ်သံကို
 ကြားရတယ်။ ပြည့်ဝလုံးဝိုင်းနေတဲ့ ဖိုးလမင်းဟာ ကောင်းကင်
 အမြင့်ယံမှာ ထိန်ထိန်သာလို့ နေတယ်။ မြန်မာပြည်ရဲ့
 ညဉ့်ယံဟာလည်း လရောင်နဲ့အတူ တဖြည်းဖြည်း နက်သည်
 ထက် နက်လာတယ်။ ဒီလောက်တောင် အေးချမ်းသာယာတဲ့
 ဒေသမှာ ဘာကြောင့်များ အချင်းချင်း သတ်ကြတ်ကြတ်တဲ့
 စစ်ပွဲဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်ရ တာလဲဆိုတာ နားမလည်နိုင်အောင်
 ဖြစ်ရတယ်။ ဒီညလို ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုတွေဟာ ကျွန်တော်တို့
 အားလုံးရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ အမြဲထင်ကျန်ရစ်နေမှာ မလွဲပါဘူး။

‘သြော်-ငါတို့ဟာ ဒီလို ကြင်နာ ဖော်ရွေ တတ်လွန်းတဲ့ လူတွေအတွက် ဒီစစ်ကို နိုင်အောင် မတိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး’ လို့ အားတင်းရတယ်။

စစ်နဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးကို ရှုထောင့် အမျိုးမျိုးတို့က ဆွေးနွေး တင်ပြ ရေးသားကြတယ်။ ဘယ်လိုပဲ နည်းမျိုးစုံ ရှိရှိ ငြိမ်းချမ်းရေးရဲ့ တန်ဖိုးကို အလေးအနက်ပြုဖို့ထက် အခြေအနေ အချိန်အခါပေါ် မူတည်ပြီး အင်အားများတဲ့ဘက်က အားသာသွားတာ များတယ်။ စစ်ဖြစ်တဲ့ နိုင်ငံတွေက နိုင်ငံသားတွေ အချင်းချင်းကတော့ ဘာရန်ငြိုးမှ မရှိဘဲလည်း စစ်မြေပြင် တလင်းမှာ ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် ပါဝင် တိုက်ခိုက် ကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ တပ်စိတ်က တပ်သားတွေဟာ ယနေ့အထိ တိုက်ပွဲ အကြိမ်ကြိမ် ဆင်နွဲလာတဲ့ အတွေ့အကြုံနဲ့ တိုက်ရည် ခိုက်ရည် ရှိတဲ့ အင်အား တောင့်တင်းတဲ့ ဂျပန် တပ်မတော်ရဲ့ တပ်သားတွေ ဖြစ်တယ်။ စဉ်းစား တွေဝေတာမျိုး သိပ်မရှိ ခဲ့ကြပေမယ့် ရွာက ကလေးတွေနဲ့ ဆိတ်ငြိမ်တဲ့ နေဝင်ချိန် ညနေခင်းတွေမှာ သီချင်း သီဆိုကြတာတွေ၊ ခုလို လပြည့်ညရဲ့

ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ မမေ့နိုင်စရာ အဖြစ်တွေကို တွေ့ကြုံခံစားရင်း အတွေးနယ်ကျယ် စေခဲ့တယ်။ အားလုံး အသက်ရှင် နေချင် ကြပါလျက်နဲ့ ဘာလို့များ မသတ်ချင်ဘဲသတ် မသေချင်ဘဲ သေကြရသလဲဆိုတဲ့ အဖြေ မရှိတဲ့ မေးခွန်းတွေနဲ့ ရင်ဟာ တင်းကြပ်လို့လာတယ်။

“ငါတို့လို့ စစ်ဘီလူးတွေတောင် ဒီလို ညမျိုးနဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်နေတဲ့ သူလိုပဲ။ ဒေါသမောဟတွေ ကင်းပြီး စိတ်တွေ ချမ်းသာနေတယ်” ဖူကုရှိမားက လေးတွဲစွာ စကားဆိုတယ်။

“ဒီကရှေ့ ဒီလိုညမျိုး ငါတို့အတွက် ရှိချင်မှတောင် ရှိတော့မှာနော်” ကျွန်တော်လဲ အားလုံးရဲ့ စိတ်ကို စာနာ နားလည်ပြီး ဖူကုရှိမားရဲ့ စကားကို ထောက်ခံလိုက်တယ်။ တခြားသူတွေလည်း ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် လရိပ်ကို နင်းရင်း လျှောက်လှမ်းလို့ နေကြတယ်။

ကျွန်တော်က အဲဒီည မအိပ်ခင် ကဗျာ တစ်ပုဒ်ကို မှတ်စု စာအုပ်မှာ ရေးချလိုက်တယ်။

သူရိန်နေမင်း တောက်ပလင်းတဲ့ အပူပိုင်းဒေသ
တိုင်းပြည်မှာ

မြန်မာကလေးတွေဟာ အလွန်ချစ်စရာပါ
 နီနီလုံချည် ဝတ်ဆင်ပြီး
 ရေပက်ကာ ကစားနေတာ
 ရွဲရွဲစိုအောင် ပက်ပြီးရင်း ပက်ကြတာ။
 နှဲသံဗုံသံ၊ မောင်းသံတညံ့ညံ့နဲ့ ရွာပွဲတော်တစ်ခုမှာ
 မြန်မာကလေးဟာ အလွန်ချစ်စရာ
 ပါးလွှာလွှာ ခါးတောင်အင်္ကျီလေးနဲ့
 လပြည့်ညချမ်းမှာ ကခဲ့တာ၊
 ဗေတိုးပတ်၊ ဗေတိုးပတ်နဲ့ မနားတမ်း ကခဲ့တာ။
 လေအလားထန်းရွက်လှုပ်သံနဲ့ အေးမြတဲ့ သစ်ပင်ရိပ်
 အောက်မှာ
 မြန်မာကလေးတွေဟာ သိပ်လိမ္မာ၊
 နေ့စဉ် ဘုန်းတော်ကြီးဆီမှာ
 စာရေးစာဖတ်သင်ကြတာ
 ဆူဆူညံ့ညံ့ အသံပေးရင်း စာအံကြတာ။

(၆)

ဖေဖော်ဝါရီ လကုန်ပိုင်းရောက်တော့ တပ်သားတွေ အားလုံး ရုတ်တရက် အရေးတကြီး စစ်ရေး ပြင်ဆင်မှုတွေ ရှိလာ တာကြောင့် ကလေးတွေနဲ့ ကစားဖို့ အချိန် မပေးနိုင်ကြတော့ဘူး။ တပ်သားတိုင်း တိုက်စစ်ဆင်ဖို့ အချိန် နီးသထက် နီးလာပြီဆိုတာ ခန့်မှန်း မိကြတယ်။ မတ်လ အစပိုင်းလောက်မှ တိုက်စစ် စဖို့ အမိန့် ကျနိုင် လောက်တယ်လို့လဲ ပြောဆို နေကြတယ်။ တပ်စိတ်က တပ်သားတိုင်းကို ရက် ၂၀-စာအတွက် ဆန်၊ ဆား၊ မုန့်ကြွပ် စတဲ့ ရက္ခာတွေအပြင် ပစ္စတို သေနတ်နဲ့ လက်ပစ်ဗုံး စသည်တို့ကို ခွဲဝေပေးတယ်။ အဲဒီ ပစ္စည်းတွေအပြင် ရိုင်ဖယ် သေနတ်၊ ခါး၊ ပုဆိန်၊ ယာယီမိုးကာတဲ စတာတွေကို အားလုံး ခန္ဓာကိုယ်မှာ ထမ်းပိုး ကြည့်လိုက်တော့ ၄၀-ကီလို ဂရမ်လောက် ရှိသွားတယ်။ ဒါ့အပြင် အပေါ့စား မရှင်းဂန်းတို့ လောင်ချာတို့ကို သယ်ရတဲ့ တပ်သားဆို ၁၀-ကီလိုဂရမ်တောင်

ပိုပြီး ထမ်းရပါသေးတယ်။

ခဲယမ်းမီးကျောက်နဲ့ ရိက္ခာဟာ အင်ဖာကို သိမ်းတဲ့အထိ တော့ မခံ လောက်တာမို့ ရန်သူရဲ့ ရိက္ခာနဲ့ စစ်လက်နက်ကို တိုက်ရင်း သိမ်းသွားရမယ့် အခြေအနေဖြစ်ဖို့ များတယ်လို့ ပြောတဲ့သူက ပြောနေကြသလို “မဟုတ်ဘူး၊ သက်ရှိရိက္ခာဖြစ်တဲ့ နွားအကောင်ရေ ထောင်ပေါင်းများစွာကို ဆွဲခေါ်ပြီး အဲဒီ အပေါ်မှာလည်း ခဲယမ်း မီးကျောက်နဲ့ ဆန်တွေကို အပြည့် တင်သွားမှာမို့ အဲဒါအတွက် ကတော့ ပူစရာ မလိုဘူး” လို့ ယုံကြည်ချက် အပြည့်နဲ့ ပြောတဲ့ သူလည်း ရှိတယ်။ တကယ်လည်း အဲဒီနွားတွေကို စုပြီး ဝန်တင် လေ့ကျင့်နေတဲ့ တပ်စိတ်လည်း ရှိတယ်လေ။

ဘာလိုလိုနဲ့ အဲဒီရက်ကို နီးသည်ထက် နီးလာခဲ့တယ်။ သတင်း ထောက်ဖို့သွားတဲ့ တပ်သားကသွား၊ တပ်စိတ် တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ဆက်သွယ်ပြီး ရန်သူ အခြေအနေကို ခန့်မှန်းတဲ့သူဟာ ခန့်မှန်း၊ ဘယ်တပ်သားမဆို စိတ် လှုပ်ရှားနေကြတဲ့ အရိပ် အယောင်တွေကို မြင်နိုင်တယ်။

တပ်ကြပ် ဖူကုရှိမားက ကျွန်တော့်ကို ခွင့်တောင်းပြီး

မကြာအိမ်ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ ထွက်သွားတယ်။ ခဏနေပြီး ပြန်ရောက်လာတဲ့ ဖူကုရှိုမားက မကြာအဖေက လက်ဆောင် ပေးလိုက်တဲ့ မြန်မာ ဆေးပေါ့လိပ် အလိပ် ၅၀လောက်ကို ဖြည့်ပြီး တပ်သားတွေကို တစ်ယောက်ချင်းစီကို ဝေပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် ကျွန်တော့်နားကို လာပြီး စကား အထူးအဆန်း တစ်ခုကို အခုလို ပြောတယ်။

ကျွန်တော့် ဇာတိ မွေးရပ်မြေက ဝွန်းမာ့ခရိုင်က တောင်တွေ ရဲ့ အတွင်းဘက်ပိုင်း အာဇူမလို့ ခေါ်တဲ့ အရပ်ပါ။ တောင်သူ အလုပ် လုပ်ကြတယ်။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းက ဆုံးသွားပြီး ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ အဘွားက စကားတစ်ခု ပြောဖူးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘိုးဘွား ဘီဘင်က ‘ရှင်းရှူ ဆာနာဒါ’ မျိုးရိုးက ဆင်းသက်လာပြီး ‘နင်းဂျား’ တွေဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်က စတိုခန်း ချောင်ထဲမှာ သိမ်းထားတဲ့ သစ်မာသားနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ သေတ္တာ အနက်တစ်လုံး ရှိတယ်။ အဲဒီနေရာက အမြဲ မှောင်နေပြီး သေတ္တာက ကြပ်ခိုး အလိမ်းလိမ်းနဲ့ပဲ။ အဖေက အဲဒီသေတ္တာကို ဖွင့်ရင် မျက်စိ ကန်းလိမ့်မယ်လို့ ပြောပြီး သေတ္တာကို မဖွင့်ဖို့ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် တားမြစ်

ထားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က အဲဒီအထဲမှာ ဘာရှိ သလဲဆိုတာ သိပ်သိချင် နေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ဇီတန်း ကျောင်းသား အရွယ်လောက်မှာ အဖေ မရှိတဲ့ တစ်နေ့ ကျောင်းက စောစောပြန်လာပြီး စတိုးခန်း သေ့ကို ယူပြီး တိတ်တိတ် ခိုးဝင်ခဲ့တယ်။ မဖွင့်ရဘူးလို့ တားမြစ်ထားတဲ့ သေတ္တာက ဆာနာဒါကြိုးကို သတိကြီးကြီးနဲ့ ဖြည့်ပြီး ဖွင့်ကြည့် လိုက်တော့ အထဲမှာ အနက်ရောင် ဓါးအိမ်နဲ့ ဓါးမြှောင် တစ်လက်အပြင် အဝတ်စ ပါးပါးနဲ့ ထုပ်ပြီး ချည်နက်နဲ့ အနုစိပ် ချုပ်ထားတဲ့ အထုပ်တစ်ခုကို သွားတွေ့တယ်။ ကျွန်တော်က စတိုးခန်းရဲ့ ပြတင်းပေါက်ငယ်က ဝင်လာတဲ့ အလင်းရောင် မှိန်မှိန်အောက်မှာ အဲဒီအထုပ်ကို ဖြည့်ပြီး ကြည့်တယ်။ အစကတော့ ‘ကောဂါလျှူး နင်းပေါ အိုကုရှော’ (ကောဂါလျှူး နင်းဂျားနည်း ပညာစာအုပ်) လို့ ရေးထားတာပဲ ကျွန်တော် ဖတ်နိုင်ခဲ့တယ်။ စာအုပ်ထဲ ပါတဲ့ မီးပညာ၊ ရေပညာလို့ ခေါ်တဲ့ နည်းပညာ အမျိုးမျိုးကို တစီတတန်းကြီး ရေးထားတာတွေကိုတော့ ကျွန်တော် တစ်ဝက်လောက်တောင် မဖတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ အဓိပ္ပါယ်ဆိုတာလည်း လုံးဝ နားမလည်ခဲ့ဘူး။

နောက်ဆုံးပိုင်းလောက်မှာ သေဆုံးခြင်းတွေထဲက ရှင်သန်ခြင်း၊ ရှင်သန်ခြင်းများထဲက သေဆုံးခြင်းဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေကို ရေးထားတယ်။ ဘာကိုဆိုလိုသလဲ ဆိုတာတော့ မသိပါဘူး။

အဲဒီနောက်ပိုင်း တဖြည်းဖြည်း အရွယ်ရောက်လာတော့ နင်းဂျား နည်းပညာ စာအုပ်ကို ပုန်းလှိုင်းကွယ်လှိုင်းနဲ့ ခိုးဖတ်ရင်း အတော့်ကို နားလည်လာ ခဲ့တယ်။ ရေထဲမှာ ငုပ်တဲ့ပညာ (ရေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ပညာ)၊ မီးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပညာဆိုတာ တကယ့် အခြေခံ ပညာတွေ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း လက်တွေ့ စမ်းသပ်ပြီး လုပ်ကြည့်တယ်။ အဲဒီအထဲမှာ စိတ်အဝင်စားဆုံးက သီချင်း ကဗျာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အသံနေ အသံထားနည်း ပညာပါပဲ။ အသံနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ နည်းပညာအားလုံးပါတယ်။ အသံကို မှန်မှန်ကန်ကန် အသုံးချ သီဆိုနည်းတွေရောပေါ့။ ကျွန်တော် ဆိုပွဲ ကပွဲတွေမှာ အသံတု ပညာ ကျွမ်းကျင်တာလဲ အဲဒီ ပညာရဲ့ ကျေးဇူးတွေကြောင့်ပဲ” လို့ ပြောရင်းက စကားကို ဖြတ်တယ်။

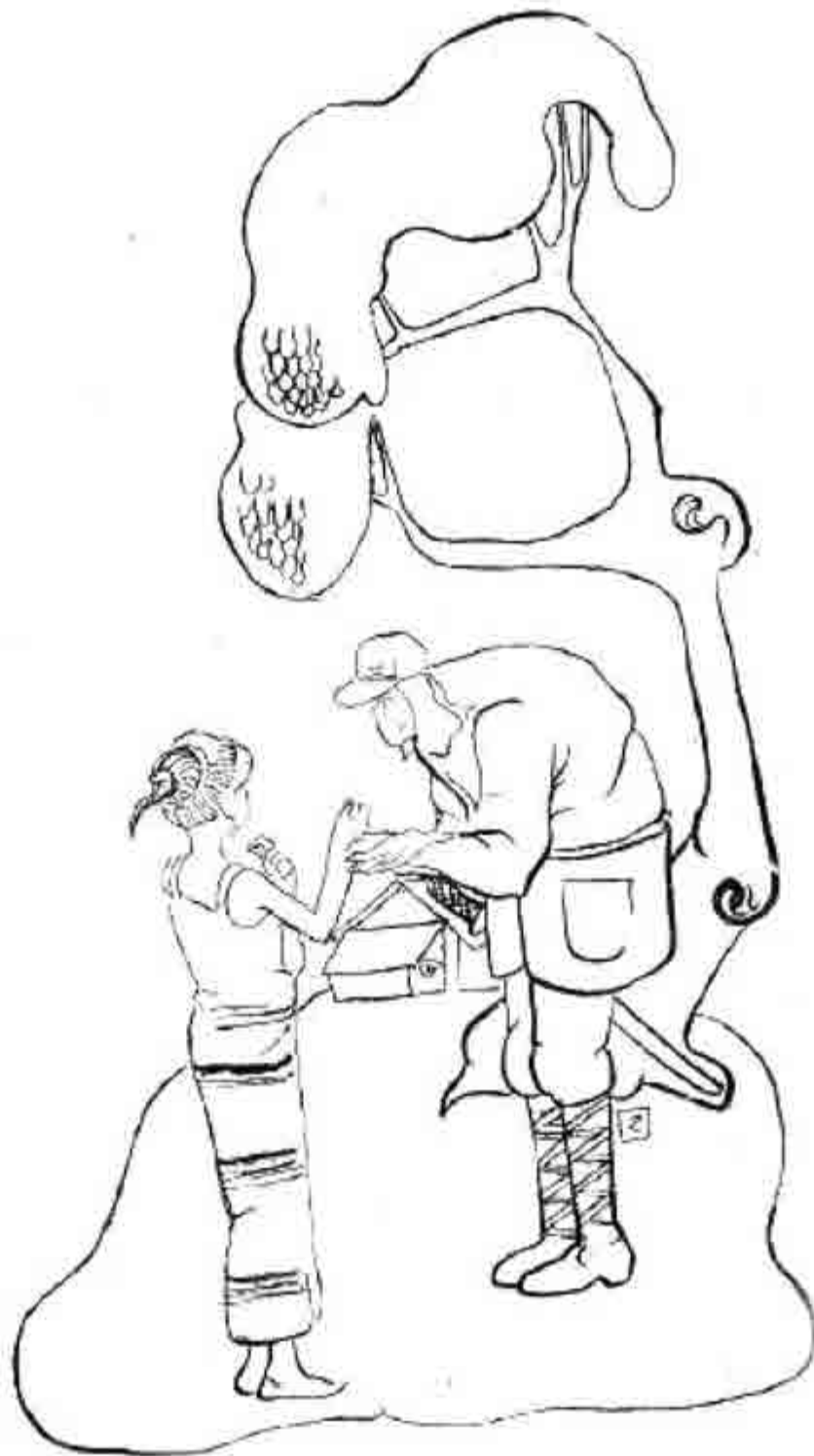
ဖူကုရိုမားဟာ အသံဩဇာနဲ့ ပြည့်စုံတယ်။ အထူးသဖြင့် တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ အသံတုတာ၊ လူအတော်များများရဲ့ အသံကို

ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာတာ၊ ရုပ်သေးရုပ်တွေကို မေးလှုပ်ပြီး စကား ပြောတာ၊ အသံနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အတတ်ပညာမှာ အတော်လေး ကျွမ်းကျင် ထူးချွန်ပါတယ်။

ညရောက်ရင် ဂျပန်မှာ ဇီးကွက်တွေ အော်သလိုပဲ မြန်မာပြည်မှာ တောက်တဲ့တွေဟာ ဟိုသစ်ပင် ဒီသစ်ပင်က အော်သံပေးကြတယ်။ ဖူကုရှိုမားက အဲဒီတောက်တဲ့တွေရဲ့ အော်သံနဲ့ တူအောင် တုပြီး အော်နိုင်တာကို အားလုံး သိနေကြ တယ်။ ဖူကုရှိုမားရဲ့ အသံဟာ တောက်တဲ့ အစစ်တွေကပါ တုံ့ပြန်ပြီး အော်သံတွေ ပေးကြတဲ့အထိ တူလွန်းတယ်။ အသံနေ အသံထား ကောင်းပြီး သီချင်းဆိုတာ တော်တယ်။ မြန်မာစကား ပြိုင်ဖက်မရှိ ကျွမ်းကျင်တဲ့ အသံတု ဝိဇ္ဇာလို့ နာမည်တွင်လာတယ်။

ဖူကုရှိုမားက စကားဆက်တယ်။

“မင်း တိုင်ပြည်ပြန်ရင် ဇာတ်ထဲ ဝင်ပါလား။ အဲဒီပညာနဲ့ လုပ်စား သွားလို့တောင် ရတယ်လို့ သူငယ်ချင်းတွေက နောက်ပြောင် ပြောဆိုကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အခု ပြောပြတဲ့ နင်းဂျား ပညာ အကြောင်းကိုတော့ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ

ပြောမပြုဖူးဘူး”

“ဒါနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအကြောင်း ဆိုင်းမပါ ဗုံမဆင့် ငါ့ကိုမှ လာဖွင့်ပြောရတာလဲ” လို့ ပြန်ပေးလိုက်တယ်။

“အဲဒါပေါ့။ ကျွန်တော်က အခုအထိ အသေအချာ မလေ့လာခဲ့လို့ အဲဒီ နင်းဂျား ကျမ်းမှာပါတဲ့ အမှန်တကယ် ရှင်သန်ခြင်းမှာ သေခြင်းဆိုတာ မရှိ အမှန်တကယ် သေခြင်း မှာ ရှင်သန်ခြင်း ဆိုတာ ရှိတယ် စတဲ့ စကားတွေရဲ့ အနှစ် အဓိပ္ပာယ်ကို စိတ်ထဲမှာ မရှင်းမလင်းနဲ့ တအံ့နွေးနွေး ဖြစ်နေ ခဲ့တာ။ ဒီည မကြာနဲ့ တွေ့ပြီး စကားတွေ ပြောဖြစ်တဲ့အခါမှ ဘာကို ဆိုလိုတယ် ဆိုတာ သိခဲ့ရပြီ။ မကြာဆီက ထူးဆန်းတဲ့ လက်ဆောင်လဲ ရလိုက်တယ်။ အခုတော့ နင်းဂျာ ပညာရှင် တစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်တော် ရင်ကော့ပြီး ပြောနိုင်ပြီ”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး။ မကြာဆီက ဘာတွေများ ရခဲ့တာတုံး”

“အဲဒါကတော့ အခု မပြောနိုင်သေးဘူး။ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ကတော့ ဆန်တစ်စေ့ပဲရရ သူ့စေတနာကို အလေးထား တယ်။ အဲဒီ စိတ် စေတနာကြောင့် တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ပိုပြီး ယုံကြည် စိတ်ချ မှုတွေ တိုးလာ ကြရတာပဲ မဟုတ်လား။

အဲဒီ ပစ္စည်းလေးကို မြင်ရင် “ဘာများလဲလို့ ဒါလေးများ” လို့ အလှောင်ခံရမှာ သေချာ တယ်။ တပ်စိတ်မှုးကိုတော့ တစ်နေ့ အချိန်ကျ လာရင် ပြပါမယ်။ ဒီတစ်ခါ တိုက်ပွဲမှာ နင်းဂျား ပညာကို အတတ်နိုင်ဆုံး စမ်းကြည့် ချင်သေးတယ်။ မကြာက တကယ့်ကို လိမ္မာတဲ့ ကလေး မလေးပဲဗျာ။

“မကြာကို ပေးထားတဲ့ ကတိကိုလည်း နောက်ဆုံး အချိန်အထိ စောင့်ထိန်းဖို့ စဉ်းစားထားတယ်။ တပ်ခွဲမှုး၊ ဒီကရှေ့လျှောက် ကျွန်တော့် အပြုအမူနဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေ ပြောင်းကောင်း ပြောင်းနေ လိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ယုံပါ။ ကျွန်တော်တို့ တပ်စိတ်အတွက် နစ်နာရမယ့် အဖြစ်မျိုးတော့ မဖြစ်စေရပါဘူး” လို့ ရှည်ရှည် လျားလျား ပြောပြတယ်။

“ကောင်းပြီ။ မင်းကို ငါယုံကြည်တယ်။ ဒီတစ်ခါ တိုက်ပွဲအားလုံး သိထားတဲ့အတိုင်း သေသေကြေကြေ တိုက်ကြ ရမယ့် အတော့်ကို ပြင်းထန်တဲ့ တိုက်ပွဲကြီး ဖြစ်တယ်။ အားလုံး နှုတ်ကသာ ဖွင့်မပြောကြပေမယ့် သေချင် သေနိုင်တယ် ဆိုတာ ကြိုပြီး တွက်ထား ကြမှာပဲ။ ခံနိုင်ရည် သတ္တိကို မွေးပြီး စစ်ထွက် ကြရမှာ။ ငါတို့ တပ်စိတ်ကတော့ မင်းရဲ့ နင်းဂျား

ပညာကို မျှော်လင့်ချက် အပြည့်ထားတယ်။ အစွမ်းကုန်သာ ကြိုးစားပါ”

ဖူကုရှိုမားက မကြာဆီက ဘာတွေများ ရလိုက်ပြီး ဘာတွေများ ကတိတွေ ပေးခဲ့ပါလိမ့်။ ကျွန်တော့် အတွက်က တော့ အဲဒီအမေးရဲ့ အဖြေကို ဘယ်လိုမှ ခန့်မှန်းလို့တောင် မရနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် အရင်ကနဲ့ မတူ တစ်ဖူ ထူးခြားပြီး တည်ငြိမ် လေးနက်နေတဲ့ မျက်နှာထားကြောင့် ဖူကုရှိုမားကို ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲလို့ သံသယ မဖြစ်ဘဲလဲ မနေနိုင်ခဲ့ဘူး။ အမြဲရိုးသားလှတဲ့ ဖူကုရှိုမားကို အားပေးတဲ့ အနေနဲ့ ကျွန်တော်က သူ့ရဲ့ ပခုံးကို ပုတ်ရင်း စကားတွေ ပြောနေခဲ့တယ်။ နောက်တစ်နေ့တော့ စစ်ထွက်ဖို့ အမိန့် ကျလာပါတော့တယ်။

စစ်ချီစစ်တက်ခြင်း

ကမ်းစပ်ကနေ သံလှေတွေကို မျှောချပြီး တပ်သား ၁၅ယောက်၊
 ၁၆ယောက်လောက်က လှေပေါ် အသီးသီး တက်ကြတယ်။
 လှေတိုင်းမှာ မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် ရွာတွေက သန်မာထွားကျိုးတဲ့
 လက်ရွေးစင် လှေသမား ၂ယောက်စီ လိုက်ပါလာတယ်။ အမိန့်
 ကျတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် လှေအစီး ၅၀၊ ၆၀လောက်ဟာ ကမ်းက
 ပြိုင်တူ ခွာတယ်။ လှေတက်က ရေကို ခွင်းတဲ့ အသံကိုသာ
 ကြားရပြီး လူသံသူသံ လုံးဝ မထွက်ဘူး။ တစ်ဘက် ကမ်းက
 အခြေအနေကို အကဲခတ်နေတဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ကင်းထောက်
 တပ်သား ၂ယောက်ပဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်နေပြီး ကျန်တဲ့
 တပ်သားအားလုံး လှေပေါ်မှာ ဝပ်ပြီး လိုက်ပါလာကြတယ်။

လှေပေါ်မတက်ခင် ထောက်လှမ်းရသမျှ သတင်းအရက
 တော့ တစ်ဘက်ကမ်းမှာ ရန်သူ မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ
 နောက်ပိုင်း အခြေအနေ ပြောင်းပြီး တစ်ပြိုင်နက် ဆီးအပစ်
 မခံရဘူးလို့တော့ မပြောနိုင်ဘူး။ ရေစီးနဲ့အတူ မိနစ်တိုင်း
 စက္ကန့်တိုင်းဟာ မွန်းကြပ် သိပ်သည်းစွာ ခံစားနေရတယ်။ အဲဒီ
 လောက် တင်းမာနေတဲ့ အခြေအနေထဲမှာတောင် ကျွန်တော်ရဲ့
 စိတ်အစဉ်ကတော့ အမိ တိုင်းပြည်ရဲ့ လွမ်းမောစရာတွေကို
 တမ်းတ သတိရရင်း လိုက်ပါ လာခဲ့တယ်။ ‘မသေခင်
 တစ်ခါလောက်တော့ ဝါးလိုက်ရင် အိခနဲ အရသာ သိပ်ရှိတဲ့
 ဂျပန် မာဂုရောဆုရှိ (မာဂုရော ငါးအစိမ်းနဲ့ ထမင်းဆုပ်)ကို
 အဝအပြဲ စားလိုက်ချင်တယ်။ ဂျပန် မုန့်လေပွေ စားလိုက်
 အလွန် အနံ့သင်းတဲ့ တန်းချ လက်ဖက်ခြောက် ခပ်ထားတဲ့
 ရေနွေးကြမ်း ပူပူကို သောက်လိုက် လုပ်ရတဲ့ အရသာကတော့
 မမေ့နိုင်စရာပဲ။ အမေ့လက်ဖြစ် ‘ဥဒုံး’ (နန်းပြားမုန့် တီဖတ်)
 ကတော့ အကောင်းဆုံး စသဖြင့် အရသာ ရှိတဲ့ အကြိုက်ဆုံး
 စားစရာတွေကို တွေးရင်း တံတွေးကို တစ်ချိန်လုံး မျိုမျိုချ
 နေရတယ်။ လူတွေရဲ့ အတွေးအခေါ်နဲ့ စိတ်လောက် ရယ်စရာ

ကောင်းတာ မရှိဘူး။ ဒီလိုနေရာ၊ ဒီလို အချိန်မျိုးမှာ ဒီလို အတွေးမျိုး တွေးနေတာလောက် စစ်သားကောင်း မပီသတာ မရှိဘူး။ နောင်တ တရားက ကျွန်တော့်အသိကို ပြန်လည်း ထိန်းမတ်ပေးတယ်။

ယခု ကာလဟာ မြန်မာပြည်မှာ ခြောက်သွေ့ရာသီ ဖြစ်လို့ မိုးတစ်စက်မှ မရွာဘဲ ရေအနက်လည်း ပြောလောက်အောင် မရှိဘူးလို့ ထင်ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကူးရတဲ့မြစ် ဟာ တစ်ဘက်ကမ်းနဲ့ တစ်ဘက်ကမ်း တကယ့်ကို ကွာလှမ်းလွန်း တယ်။ ရေစီးလည်း ကမ်းကွာတုန်းက ခန့်မှန်းကြည့်ရတာနဲ့ဆို အတော့်ကို ခြားနားခဲ့တယ်။ သန်လွန်းတဲ့ ရေစီးနဲ့အတူ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သံလှေဟာ မြစ်အောက်ပိုင်းကို တဖြည်းဖြည်း မျောပါသွားတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ လှေတွေ တစ်စီးပြီး တစ်စီး ကမ်းကို ဆိုက်ရောက်ကြတယ်။ သတင်းရထားတဲ့ အတိုင်း ရန်သူရဲ့ လက်ဦးမှု ရှိပုံ မပေါ်ဘူး။ တစ်ခုတော့ စိတ်အေးသွားတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ထောက်လှမ်းရဲ့ အောင်မြင်တယ်လို့ ဆိုရ မယ်။ တပ်သားအားလုံး ဘေးကင်းစွာ လမ်းကို ကပ်စ ပြုကြပြီး ဖြစ်တယ်။ မြန်တဲ့ တပ်ဖွဲ့က တစ်ဘက်ကမ်းက ရန်သူမြေရဲ့

သဲသောင်ခုံမှာ နေရာယူပြီး ဖြစ်တယ်။ ကြိုတင်ပြီး ချိန်ကိုက် နေရာပြထားတဲ့အတိုင်း တပ်စိတ်အသီးသီးဟာ အဖွဲ့ခွဲပြီး ရန်သူ အခြေအနေ စုံစမ်းရေးကို စတင်ကြတယ်။ တောတွင်းပိုင်းကို ပိုက်စိပ်တိုက် စတင် ရှာဖွေကြတယ်။ တောအုပ်တွင်းက ရန်သူ အစအနတောင် မတွေ့ရဘဲ ဘီလူးနီတပ်ရဲ့ ရှေ့ပြေး တပ်ဖွဲ့ဟာ ကမ်းတစ်စိတ် တစ်ဒေသကို သိမ်းပိုက် ထားလိုက် ကြတယ်။ တပ်ကမကို ဒီဘက်က အခြေအနေတွေ သတင်း ပို့ဖို့ လှေကို ပြန်လွှတ်ခြင်း၊ တောတွင်းပိုင် ဧရိယာရဲ့ ရေမြေအနေအထားကို ရှာဖွေခြင်း၊ ရန်သူဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်မှာကို ကြိုတင်ကာကွယ်တဲ့ အနေနဲ့ စစ်အင်အား ချထားခြင်းတွေဟာ နံနက် လင်းချိန်အထိ အပြီး လုပ်ကြရမယ့် တပ်ဖွဲ့အသီးသီးရဲ့ တာဝန် ဖြစ်တယ်။ အဲဒါအပြင် မနက်ဖြန် ည တပ်မက မြစ်ကို အောင်အောင်မြင်မြင် ကူးလာနိုင်ဖို့အတွက် ရန်သူရဲ့ အရိပ်အခြည်ကို မပြတ်စုံစမ်းနေဖို့က အကြီးမားဆုံး တာဝန်လည်း ဖြစ်တယ်။

မိုးမသောက်ခင်လောက်မှာ အီဝါမော့တော့ တပ်ငယ်မှူးက ကျွန်တော်ခေါင်းဆောင်တဲ့ လက်အောက်တပ်သား ငှယောက်ကို

ဆင့်ခေါ်ခဲ့တယ်။ တိုက်ပွဲ အတွေ့အကြုံ ရှိပြီး စိတ်အေးအေးထား ဆုံးဖြတ်တတ်တဲ့ ဖူကုရှိမားက ကျွန်တော်ရဲ့ လက်ရုံးအနေနဲ့ အားကိုးရသူမို့ လေးယောက် အဖွဲ့ထဲမှာ ဖူကုရှိမားကိုလည်း ထည့်ထားတယ်။ အီဝါမော့တော့ တပ်ငယ်မှူးရဲ့ အမိန့်က “အရာခံဗိုလ် ခိယာမက ရဲဘော် ၄ယောက်ကို ခေါ်ပြီး လက်ရှိ နေရာကနေ ၄ ကီလိုမီတာလောက် ဝေးတဲ့ နေရာက ရွာကိုသွား၊ ရန်သူ အခြေအနေ စုံစမ်းပါ။ မနက်မလင်းခင် ရွာနားကပ်ပြီး အခြေအနေကိုကြည့်၊ ရွာထဲကို ဝင်ပြီး ရွာသားတွေကို သတင်းမေး။ မွန်းတည့်လောက် ဒီကိုရောက်အောင် ပြန်ခဲ့။ ထူးခြားမှုရှိရင် အခြေအနေကြည့်ပြီး သင့်တော်သလိုရှင်း။ သတင်းပို့ တပ်သားကို တပ်ငယ်မှူးဆီ သတင်းပို့ဖို့ ပြန်လွှတ်။ ရန်သူ အန္တရာယ်ကိုတော့ အပြည့်အဝ သတိထားသွား”

ဒီစစ်ဆင်ရေးမှာ ပထမဆုံး ပေးအပ်ခံရတဲ့ တာဝန် ဖြစ်တာကြောင့် ကျွန်တော်က အားမာန်တက်ကြွသံနဲ့ တပ်ငယ်မှူး ပြောတဲ့အတိုင်း အကြောင်း အချက် အတိုချုပ်ကို ရေရွတ်ပြပြီး ချက်ချင်း ထွက်ခွာခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်တော် ကိုယ်ခန္ဓာမှာ လေးလံတာဆို အကုန်ထား

ခဲ့တယ်။ သံခမောက်ကိုဆောင်း၊ သေနတ်နဲ့ လက်ပစ်ဗုံး၊ မုန့်ကြွပ်တစ်ထုပ် လောက်ပဲ ယူပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ထွက်ခဲ့ပေမယ့် ဖူကုရှိမားကတော့ မုန့်ကြွပ်အပြင် ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို ထည့်လာပုံ ရတယ်။ တောတွင်းထဲက ထွက်လာတော့ လယ်ကွင်းတွေ ဆက်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ နံနက်မိုးမသောက်ခင် ရွာနားကို မရောက်လို့ မဖြစ်တာကြောင့် အရပ်မျက်နှာကို ခန့်မှန်းရင် သုတ်ခြေတင် ခဲ့ကြတယ်။ အချိန်တစ်နာရီကျော်ကြာ လျှောက်ခဲ့ပေမယ့် ရွာဘယ်လောက်ဝေးသေးသလဲ ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ မခန့်မှန်း နိုင်ကြဘူး။ ပိုဆိုးတာက အနောက်ဘက် တောင်စွယ်မှာလဟာ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဝင် ပျောက်ကွယ်တော့မှာမို့ လရောင်ဟာလည်း မှေးမိန်လာပြီး မည်းမှောင်စပြုပြီး ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အဲဒီအချိန်မှာ အတော်လေး စိတ်လောစပြုလာကြတယ်။ ဖူကုရှိမားက-

“တပ်စိတ်မှုး၊ စမ်းကြည့်ရမလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ကျွန်တော့်ရဲ့ နင်းဂျာပညာကို”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် သဘောမပေါက်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။

“ကျွန်တော်ရဲ့ နည်းပညာကိုပြောတာ”

မကြာခင် အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်က အဖြူရောင် ပြောင်းလာတော့မှာ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်က မထွက်ခွာခင် ပြောခဲ့တဲ့ ဖူကုရှီမားရဲ့ စကားကို ပြန်သတိရလိုက်ပြီး “မင်းရဲ့ အတတ်ပညာနဲ့ ကိုက်တာရှိရင် ဘာမဆို လုပ်ကြည့်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကဲ-အားလုံး ဒီနေရာမှာ မှောက်ကြပါ။ တပ်စိတ်မှူး- ကျွန်တော်ရဲ့ ပညာစပြီးရင် ကောင်းကောင်းနားကို စွင့်ထားပါ။ အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလား”

ဖူကုရှီမားက ခါးကိုကိုင်း၊ လက်နှစ်ဖက်ကို ပါးစပ်မှာ ထည့်ပြီး “အောက်အီးအီးအွတ်” လို့ ကြက်တွန်သံ ပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က မှောက်နေရင်း တထိတ်ထိတ်နဲ့ စောင့်ကြည့်နေတုန်း ဖူကုရှီမားရဲ့ ကြက်တွန်သံကို တုံ့ပြန်တဲ့ ကြက်တွန်သံဟာ ခပ်ဝေးဝေး အရှေ့ဘက်ဆီက နံနက်ရဲ့ နှုတ်ဆက်သံလို ၂ခါ ၃ခါလောက် ကြားရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားပြီး-

“ဟာ-အံ့ဩစရာပဲ”

“တပ်စိတ်မှူး၊ ရွာက နီးလာပေလို့ တော်သေးတယ်နော်။ ဒီကနေ ရွာကို မီတာ ၅၀၀လောက်တောင် မဝေးတော့ဘူး။”

“ကျေးဇူးကြီးပါပေတယ် ဖူကုရိုမားရယ်။ ဘာပြောပြော အံ့ဩစရာ ကောင်းတာ အမှန်ပဲ”

“ဟူး-ကျွန်တော့်ရဲ့ နင်းဂျား အသံပညာကို တိုက်ပွဲ မစခင်မှာ သုံးခွင့်ရလိုက်တာ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

“ဘာပဲပြောပြော ကြက်တွန်သံ ပေးတဲ့ နင်းဂျား ပညာကို တော့ အထင်သေးလို့ မရဘူး”

“အသံပေးနည်းကို မကြာဆီက သင်လာခဲ့တာ”

“ကဲ-မြန်မြန်သွားကြရအောင်”

ရွာဘက်ဆီက ကြက်တွန်သံတွေဟာ ဆက်နေပြီး မနက် အာရုဏ်တက်ကို ကြိုဆို နေကြတယ်။

“မြန်မာပြည်မှာ ကြက်ကအစ၊ အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ မနက်အိပ်ရာထ နောက်ကျပုံပဲနော်” အမြဲအေးလေးတဲ့ ခါမဲဒါက ခပ် ပြောင်ပြောင် ပြောတော့ အားလုံးက ရယ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်က ဖူကုရိုမားရဲ့ ကျေးဇူးနဲ့ ရွာရှိရာ အရပ်ကို သိပြီး စိတ်တစ်မျိုး အေးသွားတယ်။

သွားရင်းသွားရင်း အရှေ့ဘက်က ရောင်နီလည်း တဖြည်း
ဖြည်း တက်စ ပြုလာတယ်။ ရွာရဲ့ သစ်ပင်တန်းရေးရေးကို
စမြင်ရပြီ။ အဲဒီ သစ်ပင်ရိပ်တွေ အောက်မှာတော့ အိပ်မောကျဆဲ
အိမ်ခြေ ၂အိမ်စ ၃အိမ်စကို လှမ်းမြင်ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ
ရွာက မီတာ ၃၀၀ လောက်ဝေးတဲ့ တောင်ကုန်းကို အကာအကွယ်
ယူရင်း တိုးသွားတယ်။

“တပ်စိတ်မှုး ဒီအတိုင်းလေးယောက်လုံး တိုးသွားရင်
အန္တရာယ် များတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က အရင်သွား
ကြည့်မယ်”

“ဟေ့ ဖူကုရိုမား ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်တပ်စိတ်မှုး” လို့ ပြောရင်း ကျောပိုးအိတ်ထဲက
လုံချည်နဲ့ ရှပ်အင်္ကျီကို ဆွဲထုတ်၊ စစ်ဝတ်စုံကို ချွတ်ပြီး
အမြန်လဲဝတ် လိုက်တယ်။

“ဂျပန် ပုံပြင်တွေထဲမှာ မြေခွေးက ကောက်နှံတောင်ကုန်း
ပေါ်က ကောက်နှံ ၃ပင်ကို နုတ်ပြီး ခေါင်းပေါ်တင်တော့
ချောမောတဲ့ မိန်းကလေးအဖြစ် အသွင်ပြောင်းသွားတာ
ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။ အခု ကျွန်တော်လည်း မြန်မာ

လူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီး။ မကြာ အဖေဆီက ရထား တာလေ။ ကဲ-သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟေ့-ဖူကုရှိုမား အဲဒီလောက် လွယ်လွယ် ပြောမနေနဲ့။ လက်နက်လေးတော့ ယူသွားဦး။ လက်ပစ်ဗုံးလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပေါ့”

“အား-မလုပ်နဲ့ အဲဒါတွေ ယူသွားရင် ပိုပြီ အန္တရယ် များတယ်။ ကျွန်တော်က မြင်တဲ့အတိုင်း မြန်မာ လူငယ် တစ်ယောက်ပဲဟာ။ စိတ်ပူစရာ မလိုပါဘူး။ နာရီဝက်လောက် နေရင် ပြန်လာခဲ့မယ်”

ဖူကုရှိုမားက သွားဖွေးဖွေးတွေ ပေါ်အောင် ပြုံးပြီး ထွက်ခွာသွားတယ်။ ပုဆိုးနဲ့ ရုပ်အင်္ကျီ အဖြူရောင်နဲ့ တပ်ကြပ် ဖူကုရှိုမားက ရွာသစ်ပင် ရိပ်တွေအောက်မှာ တရွေ့ရွေ့ တိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။

“ ဖူကုရှိုမား ဆိုတဲ့ကောင် ဘေးမသီ ရန်မခရင်တော့ ကောင်းပါရဲ့” လို့ ကျွန်တော်က တာဝန်ရှိသူပီပီ စိတ်ပူ နေခဲ့တယ်။ ၁၅မိနစ်လောက်နေတော့ ရွာသစ်ပင်ရိပ်တွေ အောက်မှာ ပြန်ပေါ် လာပြီး အန္တရယ်ကင်းကြောင်း လက်ကို

ရမ်းပြတယ်။

“ဟုတ်ပြီ” ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေလည်း သတိဝီရိယနဲ့ ခပ်ခွာခွာ ရှေ့ကို တိုးသွားတယ်။ ရွာရဲ့ နံနက်ခင်းဟာ အေးအေးဆေးဆေး နိုင်လွန်းတယ်။ ရေတွင်းမှာ ရေခပ်ဖို့ မိန်းကလေးတွေ ခေါင်းပေါ်မှာ မြေအိုးရွက်ပြီး ထွက်လာစ ပြုလာပြီ။ ရွာသူ ရွာသားတွေက ဂျပန် စစ်သားတွေကို မြင်ပေ မယ့်လည်း သိပ်ထူးထူးခြားခြား အံ့ဩပုံ မရဘူး။

“တပ်စိတ်မှူး၊ ဒါက ရွာသူကြီးအိမ်ပါ။ ခုနတုန်းက သူကြီးနဲ့ တွေ့ပြီး စကားပြောကြည့်တယ်။ အိမ်ခြေ ၃၀ လောက် ရှိတဲ့ ရွာငယ် ကလေးပါ”

မျက်နှာ ဝိုင်းဝိုင်းကြီးကြီးနဲ့ လူလတ်ပိုင်း အမျိုးသားက ပျဉ်ထောင်အိမ် လှေကားပေါ်မှ ကျွန်တော်တို့ကို ကြိုဆိုတယ်။ တံခါး ပေါက်ဆီကို လက်ပြပြီး အထဲဝင်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်တယ်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

လို့ ပြောရင်း အထဲကို ဝင်ကြတယ်။ ကျွန်တော် နားမလည်တာကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ရှင်းပြရင်း ဖူကုရိုမားက “ဒီရွာကို အင်္ဂလိပ်တပ်က လူတွေ လာကြသလား” လို့ သူကြီးကို

မေးတယ်။

“မလာကြဘူး။ မလာတာ တစ်ပတ်လောက်တော့ ရှိပြီ။ အရင် ၂ ရက်၊ ၃ ရက်လောက်ကတော့ ဂျပန်စစ်သား ၅ယောက် ၆ယောက်လောက် လာသွားတယ်။ အင်္ဂလိပ်တပ်က ကုလား တပ်သားတွေက တစ်ခါတစ်ခါ လာသောင်းကျန်း ကြတယ်။ ဂျပန် မာစတာတွေက မကောင်းတာ မလုပ်ဘူး။ ရွာက လူတွေက ဂျပန် စစ်သားကိုတော့ ယုံကြည်မှု ရှိတယ်”

ဒီနေရာက နှစ်ဖက်စလုံးက သူတွေ ဝင်ထွက် စုံစမ်းတဲ့ နေရာမို့ ရွာသားတွေက ဘယ်ဘက်က လူလာလာ စိတ်ခုစေမယ့် စကား မပြောကြဘူး။ ရန်မပြုဘဲ အေးအေးသက်သာ ပြန်သွား စေချင်ပုံ ရတယ်။

“အင်္ဂလိပ် တပ်သားတွေလာရင် ဘယ်နှစ်ယောက်လောက် လာတတ်သလဲ”

“အင်း ၁၅၊ ၁၆ယောက်လောက် ဖြစ်မယ်။ သူတို့တွေလာရင် ရွာက ကြက်ဝက်တွေကို ဘာမပြောညာမပြော ယူသွားကြတယ်။ မာစတာတို့ကိုတော့ ဧည့်ဝတ် ပြုပါ့မယ်။ အထဲကို သွားပြီး မနက်စာ စားသွားပါ”

“နေပါစေ။ ကျွန်တော်တို့မှာ စားစရာ ပါတယ်။ ရေနွေး ကျိုပြီး ရေနွေးကြမ်းလေးပဲ လုပ်ပေးပါ။ အဲဒါနဲ့ အင်္ဂလိပ်တပ်က ဘယ်ဘက်ပိုင်း လောက်မှာ ရှိမယ်လို့ ထင်သလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ကတော့ ကောင်းကောင်း မသိဘူး”

“ဒီမှာသူကြီး၊ ခင်ဗျားဘက်က အခြေအနေကိုလည်း ကောင်းကောင်း နားလည်ပါတယ်။ နှစ်ဘက်စလုံးက စစ်သားတွေက လာလာပြီး အမျိုးမျိုး ခြိမ်းခြောက်နေတာမို့ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်မပြောချင်တာကို နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဂျပန်တပ်က အင်္ဂလိပ်တပ်ကို မြန်မာပြည်က တိုက်ထုတ်ပြီး မကြာခင် မြန်မာပြည်က လွတ်လပ်ရေး ရတော့မှာမို့ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောပါ”

“နားလည်ပါတယ်။ နားလည်ပါတယ်။ အတိအကျတော့ မသိပေမယ့် ဒီကနေ အတွင်းဖက် ၅၀- ကီလိုမီတာလောက် ဝင်တော့ တောင်ကုန်းပိုင်းလောက် ကျမယ်။ အဲဒီမှာ ကျား ခေါင်းတောင်ကုန်း ဆိုတာ ရှိတယ်။ အဲဒီတောင်ဘက်ပိုင်း ဒေသ တစ်ဝန်းလုံးမှာ စစ်အင်အား တော်တော်များများ ချထားတယ်။ ဒီရွာကို လာတဲ့ အင်္ဂလိပ်တပ်သား အတော်များများ အဲဒီကလာပုံ

ရတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က သတင်းထောက် ထားတာနဲ့ သူကြီး ပြောတာနဲ့ တစ်ထပ်တည်း ကျနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို အမှန်သတင်း ပေးတဲ့အတွက် ဝမ်းလည်သာ၊ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်။ ရွာသူကြီးကိုလည်း ယုံကြည်ပါတယ်”

ဖူကုရိုမားရဲ့ အပေးအယူလုပ်ပုံ၊ စကားပြော ကျွမ်းကျင်ပုံကို အံ့ကြနေရတယ်။ ရွာသူကြီးက အလွန် ခင်မင်ဖွယ် ပြုံးရင်း လူငယ် ၂ယောက် ၃ယောက်လောက်ကို အမိန့်ပေးပြီး ပန်းခြံထဲမှာ စားပွဲကို ချစေတယ်။ ပြီးတော့ ထမင်းပူပူနွေးနွေး၊ ငါးပိ၊ ဟင်းရွက်ကြော်တို့နဲ့ ဧည့်ခံခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်က တပ်သားတစ်ယောက်ကို အိမ်မှာ အစောင့်ထားပြီး စေတနာကို အသိအမှတ် ပြုတဲ့အနေနဲ့ စားကြတယ်။ ကျွန်တော်က ထည့်ယူလာတဲ့ မုန့်ကျွတ်ကို ထုတ်ယူပြီး တတ်သလောက် မှတ်သလောက် မြန်မာစကားလုံးတွေကို စိပြီး ယခုလို ပြောလိုက်တယ်။

“ဂျပန်စစ်သားတွေ စစ်ထွက်ရင် စားတဲ့မုန့်ပါ အရသာ

သိပ်မရှိပေမယ့် ကျွန်တော်တို့စေတနာကို လက်ခံပါ။ နည်းနည်း
ပဲ ပါတာမို့ ခွဲဝေစားလိုက်ကြပါ” မုန်ကြွပ်ကို လက်ခံယူတဲ့
ရွာသူကြီးက ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ တွေ့စချိန်နဲ့မတူ အလွန်
ရင်းနှီးကြတဲ့ သူတွေလို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဆက်ဆံလာတယ်။
ကျွန်တော်တို့က လုံးဝ မျှော်လင့်မထားခဲ့တာတော့ အမှန်ပါပဲ။

(၂)

အဲဒီအချိန်က နေလည်း အတော်မြင့်နေ၊ ပြန်ရမယ့် အချိန်လည်း
အတော်နီးနေပြီမို့ အစောင့်တပ်သားနဲ့ လူလဲတဲ့သူက လဲပြီး
တခြား သတင်းများ ရနိုင်မလားလို့ ရွာသား ၂ ယောက်
၃ ယောက်လောက်ကို သတင်းမေးခဲ့တယ်။ ရွာသူကြီး
ပေးတဲ့ သတင်းက လွဲပြီး သတင်း ထူးတော့ မရခဲ့ပါဘူး။
ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ ပြန်မယ်လုပ်နေတုန်း ခပ်ငယ်ငယ် ရွာသား
တစ်ယောက်က သူကြီးအိမ်ထဲကို ပြေးဝင်လာပြီး အသံတိုးတိုးနဲ့
သူကြီးကို တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောနေတယ်။ စကားကို မြန်မြန်

ပြောနေတာကြောင့် ဖူကုရှိုမားတောင် ကောင်းကောင်းနားလည်ပုံမရဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါ “အင်္ဂလိပ်၊ အင်္ဂလိပ်” လို့ ပါတာကြောင့် ရန်သူနဲ့ ပတ်သက်မှာပဲလို့ တွက်ပြီး စိတ်တွေ လှုပ်ရှားလာတယ်။ ရွာသူကြီးက ကျွန်တော်တို့ဘက် မျက်နှာလှည့်ပြီးနည်းနည်းစိတ်လောတွဲပုံနဲ့အခုလို ပြောတယ်။

“ဂျပန်မာစတာ၊ ပြဿနာတော့ဖြစ်ပြီ။ အနားက ရွာမှာ အင်္ဂလိပ် တပ်သား အယောက် ၂၀လောက် ရောက်နေတယ်။ ဂျပန် မာစတာတွေ လူအင်အား နည်းနေတယ်။ မြန်မြန်ပြေးပါ”

“ဒီသတင်းက အဟုတ်ပဲလား”

“ဒီလူက ဒီရွာနဲ့ ကပ်လျက်ရွာကပါ။ ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း သတင်း ဖလှယ်နေကျပါ”

ကျွန်တော်တို့ ဒီကို ရောက်နေတာကို အနီးက ရွာကို သတင်း ပေးလို့ အင်္ဂလိပ်တပ်နားကို ပေါက်သွားတာလား ဆိုတာ ဖူကုရှိုမားက တစ်ဆင့် ဝတုတ်တုတ် ရွာသူကြီးကို မေးခိုင်းတယ်။ သူကြီးက-

“စိတ်ပူစရာ မလိုပါဘူး။ မာစတာတို့ အကြောင်းကို ဒီလူတွေပြန်သွားမှ သတင်းရောက်နိုင်တာပါ။ ကျွန်တော်

တို့က လူလွတ်ပြီး သတင်း ပေးမထားပါဘူး။ ဒီလူကို လည်း အင်္ဂလိပ်တပ်ကို ပြန်သတင်း မပေးရအောင် နှုတ်ပိတ် လိုက်ပါ့မယ်။ ကတိ ပေးပါတယ်။ စိတ်ချပါ”

အဲဒီလိုပြောပြီး ဝတုတ်တုတ် ရွာသူကြီးက တခြားရွာက လာတဲ့သူကို အသေအချာ မှာကြားနေတယ်။

“ကဲ-စားလို့လည်းကောင်းတယ်။ ပြန်ချိန်လည်းရောက်နေ ပြီ။ သတင်းတွေလည်း ရပြီ။ ကျွန်တော်တို့က ရန်သူနဲ့ ထိပ်တိုက် မတွေ့အောင် ရှောင်ကြရမှာမို့ ပြန်မှဖြစ်မယ်” လို့ ကျွန်တော်က အားလုံးကို ပြောကြားရင်း ထိုင်ခုံမှ ထတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဖူကုရှိုမားက-

“တပ်စိတ်မှုး၊ ကျွန်တော် ဒီမှာ ခဏ နေရစ်ခဲ့ပါရစေ”

“မရှူးစမ်းပါနဲ့၊ တစ်ယောက်တည်း ချန်ထားခဲ့လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့ မလဲ”

“မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် သိတယ်။ ဒီရွာက လူတွေ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကဖြစ်မှာပဲ။ ဒီအချိန်က ရန်သူအခြေအနေကို သိနိုင်ဖို့ အကောင်းဆုံး အချိန်ပဲ။ ကျွန်တော် ဒီရွာမှာ ခဏ ရပ်ဖျက်နေမယ်။ ရန်သူက ဒီည ဒီရွာကို ဝင်လာမှာပဲ။

ကျွန်တော့် တာဝန်ထားပါ”

အဲဒီလို ပြောနေပေမယ့် ကျွန်တော့အနေနဲ့ အားကိုးရတဲ့ လက်ထောက် တစ်ယောက်ကို ချန်ထားခဲ့ဖို့ စိတ်မချဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ယုံကြည်ချက် အပြည့်နဲ့ တောင်းဆို နေတဲ့ ဖူကုရှီမားရဲ့ ဆန္ဒကို လိုက်လျောခဲ့တယ်။ အဲဒါကလည်း မနက်ခင်း ကတည်းက သူရဲ့ နင်းဂျား ပညာအစွမ်းကို ယုံကြည် စိတ်ဝင်စားခဲ့တာကြောင့် ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်က ရွာအထွက်မှာ သူ့ကို ပြောလိုက်တယ်။

“ဒို့ တပ်မတော် မြစ်ကို ည၁၂ နာရီမှာ တစ်ပြိုင်နက် ဖြတ်ဖို့ သတ်မှတ်ထားတာ။ အဲဒါကို ရန်သူ ကမ်းစောင့်တပ်က သိလို့ မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီအချိန် မရောက်ခင် ရွာက ရန်သူကို မောင်းထုတ်နိုင်မှ ဖြစ်မယ်။ ည ရန်သူဝင်လာခဲ့ရင်တောင် ၁၀နာရီလောက် ဝန်းကျင်မှာ တစ်နည်းနည်းနဲ့ မောင်းထုတ် ရမှာပဲ။ ဒီအကြောင်းကို တပ်ငယ်မှူး ကို ပြန်ပြီး အမြန်သတင်း မပို့လို့ မဖြစ်ဘူး”

အဲဒီလို ပြောနေတုန်း ဖူကုရှီမားဆီက နောက်ထပ် မထင်မှတ်တဲ့ စကား ထွက်ပေါ်လာပြန်တယ်။

“ညနေပိုင်းမှာ ရန်သူ ဝင်လာခဲ့ရင် အဆိုအတီးကို စမယ်။ နဲ့သံတွေ ဗုံသံတွေကို ကြားရရင် ရန်သူ ရွာထဲမှာ ရှိနေတယ်လို့ မှတ်ပါ။ အဲဒီ အချိန်မှာတော့ ရွာထဲကို မဝင်ပါနဲ့။ ပစ်ကြခတ်ကြရင် ရွာက လူတွေကို ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်မယ်။ ဒီမှာလည်း မကြာတို့ ဒုံးကုလိတို့ကို ကလေးတွေ အများကြီး ရှိကြမှာ။ ကျွန်တော်က တစ်ခုခု ကြည့်စီစဉ်ပါမယ်”

“ဒါဆိုငါတို့ည စနာရီလောက်ဆိုရင် အဲဒီ ချုံတောတစ်ဘက် အရင်စောင့်ခဲ့တဲ့ မြက်တောင်ကုန်းအဝင် ၁၀၀ မီတာ ဝန်းကျင် ဘယ်ဘတ်ပိုင်းမှာ တပ်ဖြန့်ထားမယ်။ မနိုင်ဝန်တော့ မထမ်းနဲ့။ ကဲ-ကြိုးစားပေတော့”

ဖူကုရှီမားက ဘာကို ဘဝင်မကျ ဖြစ်နေသလဲ မသိပေမယ့် ကျွန်တော်လည်း အသင့်မြတ်ဆုံး ဆုံးဖြတ်တဲ့ အနေနဲ့ ဖူကုရှီမားကို ချန်ထားပြီး ပြန်ခဲ့တယ်။

တစ်ခု စိတ်ထင့်တာက ဝတုတ်တုတ် ရွာသူကြီးရဲ့ စကားက တကယ် ယုံကြည်သင့်၊ မသင့်ဆိုတာပါပဲ။ အကယ်၍များ အင်္ဂလိပ် စစ်တပ်ကို သတင်း ပေးလိုက်ရင် ဖူကုရှီမား တစ်ယောက် အဲဒီမှာတင် ကိစ္စတုံးရတော့မှာ သေချာတယ်။

ပူလောင်လှတဲ့ မြန်မာပြည်ရဲ့ စစ်မြေပြင်မှာ နေ့လယ်ခင်း လှုပ်ရှားတာ အတော်ပင်ပန်း ဒုက္ခရောက်ပြီး ရန်သူလေယာဉ်နဲ့ တွေ့မှာကို ပိုပြီး ကြောက်ရတာကြောင့် ဂျပန်တပ်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို ညပိုင်းမှာပဲ ပိုလုပ်ကြတယ်။ ဒီဘက်ပိုင်း လေယာဉ်ပိုင်နက်ကို ရန်သူဘက်က ကိုင်ထားတယ်။

အဲဒီညနေ မှောင်ရီပျိုးချိန်လောက် ကျွန်တော် အပါအဝင် အီဝါ မော့တော့ တပ်ငယ်မှုးက ကျွန်တော်တို့ တပ်စိတ်ရဲ့ လမ်းပြမှုနဲ့ ဖူကုရိုမားနဲ့ ချိန်ထားတဲ့ ရွာအပြင် မီတာ ၃၀၀ လောက် အကွာ သစ်ပင်တွေ ရှုပ်နေတဲ့ အရိပ် နားရောက်လာကြတယ်။ ရွာဘက်ဆီက တီးသံမှုတ်သံတွေကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ကြားရတယ်။ အဲဒီအသံဟာ အန္တရယ်ကို အချက်ပေးသံလည်း ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော့် နားထဲမှာတော့ အမြဲ ကြားနေကျ တီးသံ မှုတ်သံဟာ မြန်မာလူမျိုးတွေက ကျွန်တော်တို့ကို အင်ဖာတိုက်ပွဲကို ပို့ဆောင်ပေးတဲ့ ဂီတသံပါပဲ။

နေ့လယ်ခင်းက သတင်းအတိုင်း ရွာထဲမှာ ရန်သူတပ်ရှိရင် ကျွန်တော်တို့ တပ်ငယ်က တစ်ပြိုင်နက် ဝင်တိုက်ပြီး အပြတ် ရှင်းလို့ ရနိုင်ပေမယ့် ရန်သူဘက်ကလည်း နောက်က

ဆက်လိုက် လာမယ့် တပ်ခွဲတွေလည်း ရှိနိုင်သေးတယ်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖူကုရှိုမားရဲ့ အဆက်အသွယ်ကို စောင့်ကြည့်ကြဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။ တစ်နာရီလောက် ကြာတော့
မြက်တောင်ကုန်းဘက်မှာ အသံလုံလုံနဲ့ လှမ်းလာသံကို
ကြားရတယ်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ခိယာမတပ်စိတ်-ဖူကုရှိုမား”

လို့အသံတိုးတိုးနဲ့ ပြန်ပြောသံ ကြားရတယ်။ မြန်မာဝတ်စုံနဲ့
ဖူကုရှိုမား ရောက်လာတော့မှ ကျွန်တော် စိတ်နည်းနည်း
အေးသွားတယ်။

“ဖူကုရှိုမား၊ လာ-ဒီဘက်ကို၊ တပ်ငယ်မှူးလည်း ရှိတယ်”

“ဖူကုရှိုမားပါ။ တပ်မှူးတို့လား”

“အေး-ခုချက်ချင်း တပ်ငယ်မှူးကို သတင်းပို့”

“ဖူကုရှိုမား၊ ဘေးကင်းခဲ့ရဲ့လား။ ရန်သူတွေကို
စုံစမ်းခဲ့ရတာ ဘယ်လိုလဲ။ ဘာထူးသလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရန်သူက ၂၃ယောက်ဖြစ်ပြီး အင်္ဂလိပ် တပ်သား
၃ယောက်က ဦးဆောင်ပါတယ်။ အမြောက် ၂ လက်၊ လောင်ချာ

၂ လက်၊ ပြောင်းတို စက်သေနတ်က ကြည့်ရသလောက်တော့
၅ လက်၊ ၆ လက်လောက်ပါ။ ကျွန်တော်က ခုနကအထိ
အဆိုအတီးထဲမှာ ဦးရွှေရိုး သီချင်းကို ဆိုနေတာ။ ဒီရွာက
ကလေးတွေ ကြားထဲမှာလည်း ကျွန်တော်က စတားပဲ”

“ဟေ့ မလိုတာတွေ မပြောနဲ့။ ရန်သူ့အခြေအနေက
ဘယ်လိုလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့” လို့ ပြောရင်း ဖူကုရှိုမားက ခေါင်းကို ကုတ်ရင်း
ရယ်တယ်။

“အဆိုအတီး လာကြည့်တဲ့ ကုလားတပ်သားကို မြှောက်
ပင့်ပြီး ရွာသူကြီးက မေးကြည့်တော့”

ဖူကုရှိုမားရဲ့ စကားအရ အနီးက ရွာမှာ ရန်သူတပ်တစ်ခု
ဝင်နေတယ်။ ကျားခေါင်းတောင်ကုန်းမှာ ရန်သူတွေဟာ ရေမြေ
အနေအထားကို ကောင်းကောင်း လေ့လာ အသုံးချပြီး အင်အား
များများနဲ့ တော်တော် အခိုအမာ တပ်စွဲထားတယ်။ အင်္ဂလိပ်
စစ်သား ၅၀၀၊ ၆၀၀ လောက်က ဦးဆောင် ထိန်းကွပ်ထားပုံ
ရတယ်လို့ သိရတယ်။ အီဝါမော့တော့ တပ်ငယ်မှုးက ခုလို
စကားစတယ်။

“ဒါဆို ငါတို့တပ်က မြစ်ကို ဖြတ်ကူးလာမယ့် ဘီလူးနီ တပ်မရဲ့ ရှေ့ကနေ တိုက်သွားရမယ်။ ရှေ့ပြေးတပ်အနေနဲ့ ဒီရွာကို သိမ်းပြီးရင် ဒီည လယ်လောက်မှာ နောက်တစ်ရွာကိုပါ ဆက်သိမ်းဖို့ အမိန့်ရထားတယ်” စကားလည်း ဆုံးရော ဖူကုရှိုမားက-

“အဲဒါဆို ကျွန်တော် ရွာကို ပြန်မယ်။ တီးသံမှုတ်သံ တိတ်ရင် ချက်ချင်းသာ ဝင်တိုက်ပါ”

“သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ်။ ရွာက လူတွေအားလုံးက ကူညီပေးနေ ကြတာ”

“ဟုတ်လား။ ဒါဆိုသွားဒ အချက်ပြတာကို စောင့်နေတယ်”

ဖူကုရှိုမားဟာ ချက်ချင်းဆိုသလို တိုးဝင် ပျောက်ကွယ် သွားတယ်။

(၃)

မိနစ် ၃၀ လောက်ကြာတော့ ပလွေသံကို ဗုံသံတို့
 ချက်ချင်း ရပ်သွားတယ်။ အဲဒါနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ရွာထဲမှာ
 ဆူဆူညံညံ အသံတွေ ကြားရတယ်။ အော်သံဟစ်သံတွေနဲ့
 အတူ ဟိုဟိုဒီဒီမှာ ခွေးအူသံတွေကို ကြားရတယ်။
 အဲဒါနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အီဝေါမော့တော့ တပင်ငယ်မှူးရဲ့
 အမိန့်ပေးသံ အောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ ရွာထဲကို
 အလုံးအရင်းဝင်ကြတယ်။ ကျွန်တော်က ဝတုတ်တုတ်
 ရွာသူကြီးရဲ့ အိမ်ရှေ့အထိ တပ်စိပ်က တပ်သားတွေနဲ့ ရှေ့ကို
 တိုးပြီး ဝင်သွားတော့ ဖူကုရှိမားက အရင် ဝတ်ထားတဲ့ လုံချည်
 အသွင်နဲ့ မဟုတ်တော့ဘူး။ စစ်ဝတ်စုံ၊ စစ်ဦးထုပ်ဆောင်းပြီး
 လုံစွပ် သေနတ်နဲ့ ရှေ့ကို တိုးဝင်လာရပ်တယ်။ ကျွန်တော်
 အပါအဝင် တပ်သားအားလုံးဟာ အသွင်ပြောင်းနေတဲ့
 ဖူကုရှိမားကို ကြည့်ပြီး လူထူးလူဆန်း တစ်ယောက်လို့ပဲ
 သတ်မှတ်လိုက်တယ်။

“ဟေ့ ဖူကုရိုမား၊ မင်းကတော့ တကယ့် နင်းဂျား အတိုင်းပဲ”
 မနေ့မနက်က ကြက်တွန်သံပေးပြီး ရွာရှိတဲ့ နေရာကို
 ခန့်မှန်းတဲ့ သတင်းက တပ်သားတွေကြားမှာလည်း
 ပျံ့နှံ့နေတာကြောင့် တမင် မြောက်ပင့်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။
 တပ်ကြပ် ဖူကုရိုမားကလည်း အလျှော့မပေးဘဲ “ဒါပဲ-ဒါပဲ”
 လို့ ဦးနှောက် စကားပြောတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ သူ့ခေါင်းကို
 လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ရယ်နေတယ်။ သူ ပြောဖူးသလို နင်းဂျား
 ပညာဆိုတာ လူတွေက တွေးမထားတဲ့ အားနည်းချက်ကို
 ဦးနှောက်ကိုသုံးပြီး စဉ်းစားရတဲ့ ပညာဆိုတာ ပြန်သတိ
 ရလိုက်မိတယ်။

အီဝါ့မော့တော့ တပ်ငယ်မှူးက ပြေးဝင်လာတဲ့အခါ
 ဖူကုရိုမားအက-

“တပ်ငယ်မှူး၊ ရန်သူက ဒီရွာမှာ မရှိတော့ဘူး။ ဂျပန်စစ်သား
 အယောက် ၂၀၊ ၃၀ လောက် လာလိမ့်မယ်လို့ ရွာသူကြီးက
 တစ်ဆင့် တစ်ဘက်က ခေါင်းဆောင်ကို ပြောခိုင်းလိုက်တော့
 ရန်သူက အလျင်စလို ရွာက ထွက်ပြေးသွားတယ်။ အပြေး
 မြန်တာကိုတော့ အံ့ဩယူရတယ်”

ဖူကုရိုမား သတင်းပို့တာကို နားထောင်ပြီး အီဝါမော့တော့ တပ်ငယ်မှူးက-

“ကောင်းပြီ။ ဒီတစ်ခါ ငါတို့အလှည့်ပဲ။ ခိယာမ တပ်စိတ်က လက်ရှိနေရာမှာ နေခဲ့ပြီး ဘီလူးနီကပ် ရောက်လာတဲ့အထိ ဒီရွာမှာ သေသေချာချာစောင့်။ တပ်ငယ်ကတော့ ရန်သူကို လိုက်တိုက်ပြီးနောက် တစ်ရွာအထိ ဆက်သိမ်းမယ်”

တပ်ငယ်အင်အားစုက ကျွန်တော်တို့ တပ်စိတ်ကို ရွာမှာ ထားခဲ့တယ်။ ဖူကုရိုမား ထောက်လှမ်းထားတဲ့ နောက် တစ်ရွာကို သွားတဲ့ ရွာအနောက် မြောက်လမ်းသွယ်နဲ့ ရေမြေ အနေအထားကို နားထောင်ပြီး ချက်ချင်း ဆက်တိုက်ဖို့ ထွက်ခွာ သွားကြတယ်။ မိနစ် ၃၀ လောက်နေတော့ နောက် တစ်ရွာဆီက စက်သေနတ်သံတွေကို ၁၀ မိနစ်လောက် ကြာကြာ ဆက်ကြားရပြီး ပြန်လည် တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။

ဘီလူးနီ ပင်မတပ်က ရွာကို ဆိုက်ရောက်ခဲ့တာ မနက် ၂နာရီ ကျော်နေပြီ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ တပ်စိတ်ဟာ ပင်မ တပ်လိုက်သို့ ရွာကို လွှဲပေးဖို့ ဘီလူးနီ ဒုတပ်မှူးကို ရွာသူကြီးနဲ့ တွေ့ပေးလိုက်တယ်။ ရွာသားအားလုံးက ကျွန်တော်တို့ တပ်ကို

ကူညီ ပေးကြဖို့ ပြောခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဝတုတ်တုတ် ရွာသူကြီးရဲ့ လက်ကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း နှုတ်ဆက် လမ်းခွဲ ခဲ့ကြပြီး မနက် လင်းခါနီးလောက်မှာ တပ်ငယ်က တိုက်သွားတဲ့ အနောက်ရွာကို ဆက်လိုက်ခဲ့တယ်။ တပ်ကယ်က လူတွေ ဘယ်သူမှ ဒဏ်ရာမရဘဲ အားလုံးဟာ စစ်သွေး တက်ကြွလို့ နေကြတယ်။

“ရန်သူတွေ ကသောကမျောနဲ့ ဒါတွေ ထားသွားတယ်”

အမြောက်ကျည်ဆံ အလုံး ၅၀လောက်နဲ့ သံပုံး ၂လုံး ဖြစ်ပြီး သံပုံးကို ဓါးနဲ့ ထိုးခွဲကြည့်တော့ အထဲမှာ ထောပတ်တွေကို တွေ့ရတယ်။ သိပ်အကောင်းကြီးတော့ မဟုတ်ပေမယ့် ပထမ ဦးဆုံး စစ်နိုင် ပစ္စည်းလည်း ဖြစ်တဲ့အတွက် ခပ်မြန်မြန်ပဲ မနက်စာအဖြစ် စားကြဖို့ ပြင်လိုက်ကြတယ်။ တပ်သား အားလုံးလည်း ပျော်ရွှင် နေကြတယ်။

မြန်မာနဲ့ အိန္ဒိယနယ်စပ်မှာတော့ တောင်တန်းတွေက ပိုင်းခြား ကာရံလို့ ထားတယ်။ အဲဒီတောင်တန်းတွေဟာ တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ဆက်စပ်ပြီး မိုးထိုးအောင် မြင့်မားကြတယ်။ တောင်ကြားကိုဖြတ်၊ တောင်ကို ကုတ်တက်နဲ့ လေးလံတဲ့

ကျောပိုး အိတ်တွေကိုပါ သယ်ရတာ မလွယ်ကူလှဘူး။
တပ်သားအားလုံးဟာ အံ့ကိုကြိတ်ရင်း စီးကျလာတဲ့ ချွေးတွေကို
သုတ်ရင်းနဲ့ စစ်ချီ ခဲ့ကြတယ်။

စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေက ပင်ပန်းမှုနဲ့ ဆာလောင်မွတ်သိပ်
မှုတွေကို မောင်းနှင်ထုတ်ရင်း တရွေ့ရွေ့ တက်ကြတယ်။
ကျွန်တော်တို့ တပ်က အင်ဖာကို စစ်ချီရာမှာ အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်နေတာက ရန်သူက အကာအကွယ်အဖြစ် ခံတပ် အခိုင်အမာ
တည်ဆောက်ထားတဲ့ ကျားခေါင်း တောင်ကုန်းပဲ ဖြစ်တယ်။
ဒါအပြင် ဒီကျားခေါင်း ကုန်းမြင့်ရဲ့ အနောက်မြောက် ဘက်မှာ
တော့ ရန်သူရဲ့ အင်အား အတော်များတဲ့ တပ်ခွဲတွေ စုဝေးနေပြီး
အဲဒီရွာကို မြွေပါးစပ်ရွာလို့ ခေါ်တယ်လို့ သတင်းရထားတယ်။
ပထမဦးဆုံး အဲဒီစခန်း ၂ခုကို အရင် ဖြိုခွင်းသိမ်းပိုက်ဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဘီလူးမဲတပ်က တည့်တည့်မတ်မတ်
အင်ဖာကို ဦးတည့်ပြီး မြောက်ဘက်ကို ချီတက်တယ်။
ဘီလူးပြာ တပ်က မြွေပါးစပ် ရွာကို တောင်ဘက် တည့်တည့်က
ဝင်တိုက်ပြီး ဘီလူးနီတပ်က အရှေ့ဘက် ကျားခေါင်း
တောင်ကုန်းကို အပြီးသိမ်းဖို့ အမိန့်နဲ့ရထားတယ်။

အီဝါမော့တော့တပ်ငယ်မှူးက ယခုအတိုင်း ဘီလူးနီ
 ရှေ့ပြေးတပ် လုပ်ပြီး ပင်မတပ်ထက် မိတာ ၃၀၀ ကြိုပြီး
 စစ်ချီလျက် ရှိသည်။ တောင်ပတ်လမ်းကို ပတ်ပြီး တက်တော့
 ဟိုအဝေးကြီးက မြန်မာပြည် မြေပြန့်ကို လှမ်းမြင်ရတယ်။
 ချင်းတွင်းမြစ်ဟာ ဟိုကွေ့ ဒီပတ် စီးဆင်းနေပြီး အရောင်
 တလက်လက်နဲ့ မြေဓာတ်ကောင်လိုပဲ။ အနီးအနားတောင်တွေရဲ့
 အစိမ်းရောင်ဟာလည်း ဝေးသွားတာနဲ့ အမျှ မြူခိုးတွေကြားမှာ
 ခရမ်းရောင် ဖျော့ဖျော့ မိုးတိမ်နဲ့ ဝိုင်းရံ ထားသလို မြင်ရ
 တယ်။ မကြာတို့ ရွာက ကလေးတွေ ဘယ်လိုများ နေပါ
 လိမ့်။ ယခုလောက်ဆို ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာစုပြီး ဘုန်းကြီးရဲ့
 တရားပုံပြင် နားထောင်တဲ့အချိန်ပဲ။ ‘ယူးရောက် ခေါ်ရောက်’ တို့
 ‘ဒုံးကုလိ ခေါ်လောခေါ်လော’ သီချင်းတွေကို မမေ့အောင်များ
 ဆိုနေကြလေမလား။ ကျန်တပ်သားတွေလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ
 သတိ ရနေကြမှာ သေချာပါတယ်။ မကြာနေမှ ကောင်းရဲ့ လား။
 အဲဒီကလေးမ ကတာကို တစ်ခါလောက်တော့ ကြည့်ချင်သေး
 တယ်။ ဒုံးကုလိဆိုတဲ့ကောင် အရင်ကလိုပဲ အသံကုန်ဟစ်ပြီး
 သီချင်းတွေများအော်ဆိုနေလေမလားစသဖြင့် စကားစပ်မိတိုင်း

ပြောမိကြတယ်။ အဲဒီနောက် တိုက်ပွဲအကြောင်း ပြောဖြစ်ကြရင် “အဲဒီ ဝတုတ်တုတ် ရွာသူကြီးရဲ့ ရွာမှာ ရန်သူတွေကို မင်းက မောင်းထုတ်လိုက်လို့သာ။ အကုန် လက်စမတုံးလိုက်ရတာ နာတယ်” လို့ ရော်ရှိဒါက ပြောနေတုန်းပဲ။ သူက ရန်သူအားလုံး ကို မတသ်ရကောင်းလားလို့ ဖူကုရိုမားကို အပြစ်တင်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်က ဝင်ပြီး-

“အဲဒီတုန်းက အဲဒီလောက်နဲ့ပဲ တော်သွားတာ။ တပ်မက မြစ်ကို ဖြတ်တဲ့အချိန်မှာ ရန်သူ သိမသွားရအောင် ကာကွယ်ရဖို့က အဓိက တာဝန်ပဲ မဟုတ်လား” လို့ ဝင်ပြော ပေးလိုက်ရတယ်။ ဒါကလည်း ဖူကုရိုမားကို ရှေ့နေလုပ် ကာကွယ်ပေးတာမဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်လည်း အဲဒီအတိုင်းပဲမို့ ဝင်ပြောရတာပါ။ ဖူကုရိုမားက ပြောင်သလို နောက်သလိုနဲ့-

“အဲဒါက ဂီတနဲ့ စတော့ပ်(stop) လုပ်တဲ့နင်းဂျား ပညာတစ်မျိုးပဲ” လို့ ပြန်ပြောတယ်။ တောင်တွေ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ကျော်ရင်း ၃ရက်မြောက်တဲ့ နံနက်မှာတော့ သတင်း ထောက် တပ်သားရဲ့ သတင်းပေးချက်အရ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကျားခေါင်း တောင်ကုန်း ရန်သူစခန်းနဲ့ အတော်နီးကပ်နေပြီ

ဆိုတာ သိလိုက် ရတယ်။ တပ်သားတွေရဲ့ အတွင်းစိတ် ထဲမှာတော့ ကြောက်လန့် ခြင်းနဲ့ အတူ အသက်အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်နေကြတယ်။ ဒါကို ဖုံးဖိရင်း-

“ဟုတ်ပြီဟေ့၊ ကျားနဲ့ဆင် (ဘီလူးနီ) လယ်ပြင်မှာ တွေ့ကြတာ ပေါ့” လို့ အားတင်း ကြိမ်းဝါးနေကြတယ်။

တောင်တစ်လုံးကို ကျော်ပြီး တောင်ကြားအဆင်း အလယ် ဝမ်းဗိုက်ပိုင်းအရောက်၊ အီဝါမော့တော့ရှေ့ပြေး တပ်ငယ်နဲ့ မိတာ ၁၀၀လောက် အကွာမှာ-

“ခိယာမ တပ်စိတ်က တပ်ကြပ်ဖူကုရိုမားရှေ့ကိုတိုး” လို့ ဆင့်ခေါ်ခံရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်လို့ရှေ့ပြေးတပ်က လူတွေ အားလုံး လန့်ဖျတ် သွားကြတယ်။ ဖူကုရိုမားက လာခေါ်သူ တပ်သားနောက်ကို လိုက်သွားရတော့ ကျွန်တော့်ကိုလည်း တပ်ငယ်မှူးက လိုက်သွားဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားပြီး ကြည့်လိုက်တော့ တောခုတ်ခါးကို လက်မှာ ကိုင်ထားတဲ့ နာဂတိုင်းရင်းသား တစ်ယောက် ရပ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ အသားခပ်ညီညီဖြစ်ပြီး ဆံပင်ကို ခေါင်းအလယ်ခေါင် မှာပဲ ချန်ထားပြီး ကျန်တာ

အပြောင်ရိတ်ထားတယ်။ ခါးမှာလည်း စုတ်ပြဲနေတဲ့ အဝတ် နံငယ် စကို ပတ်ထားတယ်။ ဖိနပ်လည်း စီးမထားဘူး။ သိပ်ပြီး အရပ် မရှည်ပေမယ့် သွက်လက် ဖျတ်လတ်ပုံ ရတယ်။ လမ်းထောင်တပ်မှူးက ဖူကုရှိမားကို-

“နယ်မြေအခြေအနေ သူ့ကို မေးကြည့်စမ်းပါ” လို့ ခိုင်းတယ်။

ဖူကုရှိမားဟာ ကျွန်တော်တို့အထဲမှာ မြန်မာစကား အတတ်ဆုံးမို့ ခေါ်ခိုင်းတာ ဖြစ်တယ်။ ဖူကုရှိမားလည်း အကြပ်တွေ့နေတယ်။ ဒီလူမျိုးတွေကို မြန်မာစကားပြောလို့ နားလည်ပါ့မလားလို့ စဉ်းစား နေပုံရတယ်။ နှစ်ခွန်း သုံးခွန်းလောက် ဖူကုရှိမားက မေးတာကို နားလည်ပုံရပြီး ခြေဟန်လက်ဟန်နဲ့ပါ အပြန်အလှန်စကားတွေ ပြောကြတယ်။

“လမ်းထောက်တပ်မှူး၊ အဲဒီတောင်က ကျားခေါင်းကုန်းမြင့် ဖြစ်ပါတယ်။ ဂေါ်ရခါးတပ်သားတွေ အများကြီး စောင့်နေ ပြီး လက်နက်ကြီးနဲ့ သေနတ်တွေ အတော်များများ ရှိပုံရ တယ်။ တောင်အောက်ဘက်ပိုင်းမှာတော့ တပ်သားတွေ နေနေကြတယ်”

လမ်းထောက်တပ်မှူးလည်း စိတ်တက်ကြွသံနဲ့-

“ဘာလိုလိုနဲ့ ကျားခေါင်းတောင်ကုန်းကိုတောင် ရောက်လာ ပါပေါ့လား။ သွားတဲ့လမ်းကိုသာ မေးကြည့်ပေးစမ်းပါ” လို့ ဆိုတယ်။ ဖူကုရှိမား နာဂတိုင်းရင်းသား လူငယ်ကို ထပ်မေး နေတယ်။

“ဒီလမ်းအတိုင်း ဆင်းသွားရင် တပ်သားတွေနေတဲ့ နေရာကို ရောက်မယ်” တဲ့။

“ဟုတ်လား၊ ကောင်းပြီး။ ဒါဆို ဆရာခိယာမက နယ်မြေခံ လူကို ခေါ်ပြီး တပ်ငယ်မှူးကို သတင်းပို့”

အမိန့်ရတာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ဖူကုရှိမားဟာ နာဂ လူငယ်ကို ခေါ်ပြီး တပ်ငယ်ရှိရာကို ပြန်ခဲ့တယ်။ လမ်းမှာ ကျွန်တော်က ဖူကုရှိမားကို နာဂ လူငယ်ရဲ့ နာမည်ကို မေးခိုင်းတယ်။

“ကာဘိုးလို့ ပြောတယ်။ ဒီအနောက်ဘက် ရွာမှာနေပြီး အသက်က ၁၈နှစ်လို့ ပြောတယ်”

တပ်ငယ်မှူးရဲ့ အဆုံးအဖြတ်နဲ့ နာဂလူငယ်ကာဘိုးဟာ တပ်လယ်ကို အပို့ခံရတယ်။ ဖူကုရှိမားက ခွဲခွာခါနီး ကာဘိုးကို စကား နှစ်ခွန်း သုံးခွန် ပြောလိုက်တော့ ကာဘိုးရဲ့ မျက်နှာ

ပြုံးရောင် သန်းလာပြီး စိတ်အေးသွားပုံနဲ့ တပ်သားနောက် လိုက်ပါသွားတယ်။

“စိတ်မပူပါနဲ့။ ငါတို့က ဘုရားသခင်ရဲ့ ဘက်တော်သား တွေပါ”

စိတ်အေးအောင် အားပေးတတ်တဲ့ ဖူကုရိုမားရဲ့ အစွမ်းကို အမြဲ အံ့ဩယူရတယ်။

သတင်းပို့ တပ်သားတွေကို အရပ်လေးမျက်နှာသို့ လွှတ်ခြင်း၊ တပ်စိတ် အသီးသီးလည်း တိုက်ပွဲအတွက် တာဝန် ခွဲဝေယူခြင်း၊ နေရာ ချထားခြင်းတွေနဲ့ တပ်ခွဲတစ်ခုနဲ့ တစ်ခု သတင်းပို့ကြခြင်းတွေနဲ့ အားလုံး အလုပ်ရှုပ်နေကြတယ်။ အခု မျက်စိရှေ့က အမြင့်ပေ ၇၀၀၀ ကျော်တဲ့ စိမ်းရောင်သန်းတဲ့ တောင်ကုန်း တောင်တန်းတွေဟာ ကျားခေါင်း စခန်းဖြစ်လိမ့် မယ်လို့ လုံးဝ မတွေးထင်မိခဲ့ဘူး။ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြင်ဆင် နေကြတုန်းမှာ တပ်လယ်က လွှတ်လိုက်တဲ့ တပ်သား ရောက်လာပြီး အမိန့်ကို ပြောကြားတယ်။

“တပ်ငယ်မှူး အီဝေါ့မော့တော့က တပ်ဖြန့်ပြီး ကုန်းအောက် ပိုင်း ရန်သူစခန်းကို ရုတ်တရက်ဝင်တိုက်၊ အလယ်တပ်က ညာ

တောင်ပံရန်သူကင်းစခန်းကို ဖျက်သိမ်း” ဆိုတဲ့ အမိန့်ဖြစ်တယ်။
ကျွန်တော်တို့ ပါဝင်တဲ့ တပ်ငယ်ဟာ တောင်ကြားကို တစ်ခါ
ပြန်ဆင်းကြရဖို့ ဖြစ်လာတယ်။

ကျားခေါင်းထိပ် ကုန်းမြင့်ပိုင်းကို သိမ်း

တပ်သားတွေဟာ ဒီတောင်ရဲ့ အလယ်ချိုင့်ဝှမ်းကနေ ခပ်ပြေပြေ တောင်ကုန်းကို အကာအကွယ် ယူပြီ။ ကျားခေါင်းတောင်ကုန်း အောက်ပိုင်းကို ထောင့်တန်းဖြတ်ကြတယ်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် တောအုပ်ထဲကို လူစုခွဲဝင်သွားတဲ့ တပ်လယ် အဖွဲ့ဘက်က အပြင်းအထန် ပစ်ခတ်သံတွေ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ် လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ တပ်ငယ် အဖွဲ့လည်း အလျင်အမြန် တောင်ကြားအောက်ခြေက ချောင်းကို ဖြတ်ကြတော့ တောင်ခြေမှာ ရန်သူ တန်းလျား သုံးခုလောက်ကို လှမ်းမြင်ရတယ်။ ဒီဘက် တောအုပ်ကနေ ရန်သူတန်းလျားရဲ့ အလယ်ကွင်းပြင် ဝင်ရင်တော့ ရန်သူဘက်က ရှင်းရှင်းကြီး မြင်ရမှာ ဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ တပ်စိတ်က ဘယ်ဘက်ခြမ်း တောင်ကုန်းကို ချိန်ပြီး ခုန်ထွက်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဆန်းပဲ။ ရန်သူက လုံးဝ မတုံ့ပြန် မတိုက်ခိုက်ခဲ့ဘူး။ “ဟုတ်ပြီ။ ဒါ အချိန်ကောင်းပဲ” လို့ ကျွန်တော်က အချက်ပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ တပ်စိတ် နောက်မှာ တခြားတပ်စိတ်တွေလည်း ပါမှာပဲလို့ တွက်ထားမိတယ်။ စိတ်ထင့်လို့ ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့် နောက်မှာ ဆက်လိုက်လာကြတာက ကျွန်တော့် တပ်စိတ်က လူတွေချည်းပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုမှ နောက်ဆုတ်လို့လည်း မဖြစ်တော့ တာကြောင့် သတ္တိမွေးပြီး ရန်သူမပစ်ခင် အမည်းရောင် သုတ်ထားတဲ့ ရန်သူ တန်းလျားကို အားသွန် ပြေးဝင်ကြတယ်။ ပြေးဝင်ပြီးလို့ နည်းနည်းမှ မကြာလိုက်ဘူး။ ကုန်းမြင့် တစ်နေရာကနေ တောထဲက ခုန်ထွက် လာကြတဲ့ တပ်ခွဲကို ချိန်ပြီး ‘ဒက်-ဒက်ဒက် -ဒက်နဲ့ ကျည်ဆံမိုးတွေ တရစပ် ပစ်ချပါတော့တယ်။ တပ်သား ၂ ယောက် ၃ယောက်လောက် လဲကျသွားတာ မြင်လိုက်ရတယ်။

“ထိပြီဟေ့” လို့ အော်တဲ့သူ ရှိသလို “အား” လို့သာ အော်နိုင်ပြီး ပြုလဲသွားသူလည်း ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့

တပ်စိတ်က သတိကြီးစွာ နဲ့ ရန်သူ တန်းလျား သုံးခုလုံးကို ခပ်မြန်မြန် ရှာဖွေကြည့်တော့ အဆောက်အအုံ သုံးခုလုံးမှာ လူဆိုလို့ တစ်ယောက် တလေမှတောင် မမြင်ရဘူး။ ပစ္စည်းတွေက ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေတာကိုကြည့်ရင် ရန်သူ တွေဟာ တောင်ပေါ်စခန်းကို အရေးတကြီး ပြေးစုကြပုံရတယ်။ ရန်သူရဲ့ စစ်တန်းလျားက အခုတော့ ရန်သူရဲ့ ပစ်မှတ် ဖြစ်နေရပြီ။

ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာခဲ့တဲ့ တောတွင်းဘက်အထိ ရန်သူ့ လောင်ချာနဲ့ ကျည်ဆံတွေဟာလည်း ပျားတွေလိုပဲ ကျလျက်ရှိတယ်။ ထူထပ် သိပ်သည်းတဲ့ သဲဖုန်မီးခိုးနဲ့ ကျည်ဆံတွေဟာဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ပြင်လုံး အပျက်အစီး အပိုင်းအစတွေနဲ့ ချက်ချင်း ဆိုသလို စစ်ပြေတလင်း ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီ ကွင်းပြင်လေးဟာ ၁၅၀ မီတာလောက်ပဲ ရှိပြီး ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်ခဲ့တာ စက္ကန့် ၃၀လောက်ပဲ ကြာမယ်။ အဲဒီနောက် အချိန်ပိုင်းလေးတင် အဲဒီကွင်းပြင်ဟာ ပုန်းစရာ နေရာ မရှိလောက်အောင် ဖြစ်သွားတာဟာ စစ်ရဲ့ ကံကြမ္မာနဲ့ သေခြင်းရဲ့ ရှင်ခြင်းရဲ့ အပိုင်းအခြားတစ်ခုကို ကိုယ်တိုင် မြင်လိုက်ရသလိုပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့တပ်စိတ်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ညွှန်ကြားချက်အရ စစ်တန်းလျားမှ ခုန်ထွက်ပြီး နောက်ကျောဘက် ကွန်ကရစ် နံရံ အပေါက်မှာ စက်သေနတ်ကို တင်ပြီး ရန်သူရှိတဲ့ နေရာကို ချိန်တယ်။ ရန်သူဟာ တောင် အလယ် ဝမ်းဗိုက်ပိုင်း တစ်နေရာလောက်က ပစ်ချ နေပုံရတယ်။ ကျွန်တော်က ထူပူပြီး အမိန့်တွေ ပေးနေတယ်။

“စက်သေနတ်-အဲဒီအစွန်း ထွက်နေတဲ့ဘက်ကို ကျည်ဆံ အတောင့် ၃၀၀ လောက်ပစ်” အပေါ့စား စက်သေနတ်ကို ကိုင်တာ တပ်သားခါမဲဒါ ဖြစ်တာမို့ ထုံးစံအတိုင်း တုံ့နှေး တုံ့နှေး ဖြစ်နေပြီး ကျည်ဆံ မထွက်ဘူး။ ရော်ရှီဒါက “ဒီ လိပ်မသား၊ ဒီကို ပေးစမ်း။ မြန်မြန်” လို့ အော်ငေါက်ပြီး သေနတ်ကို ဆွဲလုတယ်။ ရော်ရှီဒါက ဝါရင့်စစ်သည်လို့ မပြောရဘူး။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ သေနတ်ကို ချိန်ပြီးစိတ်ကျေနပ်လောက် တဲ့အထိ စက်နဲ့ တရစပ် ဆွဲပစ်လိုက်တာ ကျွန်တော်တို့ဘက်က တန်ပြစ်စစ်စရတဲ့ အထိပါပဲ။ ဒါမဲဒါက အပစ်တော်ပေမယ့် ဒီလို အခြေအနေမျိုးဆို သုံးမရတတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ တပ်စိတ်က ကွန်ကရစ် အုတ်နံရံ အကာရှိတဲ့အတွက် အေးအေးဆေးဆေး

နေရာယူပစ်နိုင်တာ ဖြစ်တယ်။ စစ်မြေပြင်မှာ ကံကောင်း
မကောင်းဆိုတာ ဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ ပိုပြီး သိသာတယ်။
ရန်သူက ကျွန်တော်တို့ ဝင်လာတာ မြင်လို့ အပိုင်တွက်ပြီး
စပစ်တာ ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီကျည်ကို ထိတာက
ကျွန်တော်တို့ထက် နည်းနည်း နောက်ကျတဲ့ တခြား တပ်စိတ်
တွေဟာ တောတွင်း စစ်ကြောင်းဘက်ကို တစ်ဖန်ပြန်ပြီး
ထွက်သွားပုံရတယ်။

ရန်သူရဲ့ စစ်လက်နက် အင်အားကတော့ အခုအချိန်ထဲ
နွဲ့ပြီးခဲ့တဲ့ စစ်ပွဲတွေထဲမှာတောင် မတွေ့ကြုံဖူးလောက်အောင်
ကောင်းတယ်။ တပ်သားတိုင်းလည်း “လွယ်တော့ မလွယ် ဘူး။
ခုထိ ဒါမျိုးမတွေ့ ဖူးသေးဘူး” လို့ ပြောကြမှာ သေချာတယ်။
ကျွန်တော်တို့ တပ်စိတ်က အကာအကွယ် ကောင်းကောင်း
ရထား ပေမယ့်လည်း ပင်မ တပ်ငယ်နဲ့တော့ သီးခြားစီ
ဖြစ်သွားတယ်။ ပင်မတပ်ငယ်က တောင်ကြားအောက်ခြေကို
ဆင်းသွားပြီး အခွင့်အရေးကို စောင့်နေပုံ ရတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ညာတောင်ပံတည့်တည့်ကနေ တပ်လယ်
က တစ်ပြိုင်နက် တက်တဲ့ စစ်ထိုးနည်းကို ပြောင်းလိုက်တယ်။

“ဝေး-ဝေး” ဆိုတဲ့ ညာသံတွေ တက်လာတာမို့ ရန်သူလည်း
 သေနတ်ပြောင်းကို အဲဒီဘက် လှည့်ပြီး မဲပစ်တော့တာပဲ။
 ကျွန်တော့်တို့ တပ်ခွဲဘက်ကို ကျည်တွေ မလာတော့ဘူး။
 ကျွန်တော်က အားလုံးကို “ကဲ-တစ်ယောက်ချင်းတက်” လို့
 အော်လိုက်တယ်။ တပ်ဖြန့်ထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ တပ်ဟာ
 တောနက်တွင်းကို ခွဲဝင်ပြီး မီတာ ၁၀၀ လောက် မြင့်တဲ့ တောင်ကို
 တွက်တက်ကြပါတော့တယ်။ တက်ရင်းတက်ရင်းနဲ့ ရှေ့မီတာ
 ၅၀ လောက် အကွာမှာ ရန်သူရဲ့ ဘန်ကာ (ကတုတ်ကျင်း)
 တစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရတယ်။ စက်သေနတ်အကြီးစား
 သုံးလက်က ရှေ့ကိုချိန်ပြီး ပြောင်းက မီးတလက်လက် ထွက်
 နေတဲ့အထိ မနားတမ်း ပစ်ချနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့က
 ရန်သူရဲ့ ဘန်ကာဘေး တည့်တည့်ကို အလိုလို ရောက်မှန်းမသိ
 ရောက်သွားတယ်။ ရန်သူက သိသေးပုံ မပေါ်ဘူး။ ကျွန်တော်က
 သစ်ပင် တစ်ပင်နဲ့ တစ်ပင်ကြားကို ကြည့်လိုက်တော့
 အထင်နဲ့အမြင် ခြားနားပြီး ပတ်ပတ်လည်မှာ ခြားထားတဲ့
 သံကြိုး ပိုက်ကွန်တွေကို တွေ့လိုက်တယ်။

“ဝပ်ကြဟေ့၊ ရန်သူ့ သံကြိုး ပိုက်ကွန်ပဲ။ အမှတ်တမဲ့

သွားရင် အားလုံးငြိပြီး ဇာတ်သိမ်းသွားမယ်။ ဖူကုရှိုမားက ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့”

ကျွန်တော်က အသံခပ်တိုးတိုးနဲ့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ သံပိုက်ကွန်တွေမှာများသောအားဖြင့် မိုင်းဖုံးမြှုပ်ထားတတ်တာ များတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဖူကုရှိုမားဆီမှာ သံဖြတ်ကိရိယာ ရှိတာကြောင့်-

“ဖူကုရှိုမား၊ မင်းဟိုဘက်ပိုင်းကိုဖြတ်၊ ငါက ဒီဘက်က လုပ် မယ်။ ပြတ်ရင် သတိထား၊ အောက်ကို အတူတူချမယ်။ အတတ် နိုင်ဆုံး ကိုယ်ကို နိမ့်နိမ့်ထား”

ဇောချွေးတွေ မျက်နှာမှာ စီးကျနေသလို ကျောတစ်လျှောက် မှာလည်း ချွေးတွေရွဲလာတယ်။ ငါးမိနစ်လောက် အတွင်းမှာ ၅ မီတာလောက် ဝင်ပေါက် ပွင့်သွားတယ်။

“ဝမ်းလျားမှောက်လျက်နဲ့ ရှေ့တိုးသွား။ ရန်သူမြင်ရင် စက် သေနတ်နဲ့ လက်ရှိ အနေအထားတိုင်း ကာပစ်၊ တပ်စိတ်က ဘယ်ဘက်ကနေ ဝင်တိုက်မယ်”

မီတာ၃၀လောက် အနီးရောက်တော့ ရန်သူက သတိထားမိပုံ ရတယ်။ “ဒက်-ဒက်” ဆိုတဲ့အသံနဲ့အတူ ခြေထောက်နားမှာ

ဖုန်လုံးတွေ ထသွားတယ်။ အကယ်၍သာ ခပ်မတ်မတ်နေရင်
သေချာပေါက် ထိမှာ မလွဲဘူး။ ကိုယ်ကို ခပ်နိမ့်နိမ့်ထားရင်း-

“လက်ပစ်ဗုံး၊ ပစ်မှတ်က ဘန်ကာကိုပဲ” လို့ အမိန့်ပေးလိုက်
တယ်။ လက်ပစ်ဗုံး ၇ လုံး၊ ၈ လုံးလောက် ရန်သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
တစ်ပြိုင်နက် ထပေါက်တာက တော်တော်ထိရောက်သွားတယ်။
ကုလားစစ်သား ၆ ယောက် ၇ ယောက်လောက် ဘန်ကာက
ထွက်ပြေး ကြတယ်။ ရော်ရှီဒါက ပြေးသွားတဲ့ ရန်သူတွေကို
စက်သေနတ်နဲ့ စောင့်ပြီး ခပ်စောင်းစောင်း ပစ်တယ်။
ဒါပေမယ့် ဘန်ကာထဲက တစ်ယောက်က စက်သေနတ်နဲ့
ဆက်ပြီး ပစ်နေတာကြောင့် အနားကပ်လို့ မရဘဲ ဖြစ်နေတယ်။
အဲဒီအချိန်မှာ ဖူကုရှီမားက ဝုန်းခနဲ ခုန်ထွက်တယ်။

“ဖူကုရှီမား၊ အန္တရယ်ရှိတယ်”

ဖူကုရှီမားက လက်မှာ လက်ပစ်ဗုံးကို ကိုင်ထားပြီး
ဘန်ကာက ၅ မီတာလောက်အကွာ ဘေးတောင်စောင်း
အကွယ်အောက်ကို ဝင်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တပ်စိတ်ကို
လည်း အပေါ်ဘက်က တရစပ် ပစ်နေတာကြောင့် ဖူကုရှီမား
ကို ကယ်ချင်ပေမယ့် မကယ် နိုင်ဘူး။ မှောက်လျက် အနေ

အထားနဲ့ စောင့်ကြည့်ရုံက လွဲလို့ ဘယ်လိုမှ လှုပ်လို့မရဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဖူကုရှိုမားက ဘာမှမဆိုင်တဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်နေရာကို လက်ပစ်ဗုံး ၂ လုံးတောင် ပစ်သွင်း လိုက်တော့တယ်။ ဘန်ကာရဲ့ ညာဘက် မြေနိမ့်ပိုင်းမှာ ပေါက်ကွဲသံနဲ့ အတူ သဲဖုန်လုံးတွေ ထလာတော့ ရန်သူက ခဏလေး သတိလွတ်သွားပြီး သေနတ်ပစ်ရပ်သွားတယ်။

အဲဒီအချိန်ကောင်းကို စောင့်ပြီး ဖူကုရှိုမားက ဘန်ကာထဲကို ခုန်ဝင်သွားတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း အလုံးအရင်းနဲ့ လိုက်ဝင် ကြတယ်။ ကျွန်တော်အထဲကို ဝင်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ခပ်ထွား ထွား ကုလားစစ်သား တစ်ယောက်က ဖူကုရှိုမားရှေ့မှာ လက် နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြီး စကားတစ်ခွန်း စ နှစ်ခွန်းစ အော်ရင်း အရှုံးပေးသလို ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားတယ်။

အဖြစ်အပျက်ကို ဖုန်အလိမ်းလိမ်းနဲ့ ဖူကုရှိုမားက အခုလို ခပ်တိုတို ရှင်းပြတယ်။ ဖူကုရှိုမားက အထဲကို ခုန်ဝင်လိုက်တော့ ကုလား စစ်သားက စက်သေနတ်နဲ့ လှည့်ပစ်မယ် လုပ်တယ်။ ဖူကုရှိုမားက သေနတ်ကို ဆွဲယူ လွှတ်ပစ်ပြီး ကုလားစစ်သားကို ခုန်အုပ် လိုက်တယ်။ အဲဒါတောင် ကုလား စစ်သားက

ခါးကို ထုတ်မယ် လုပ်လို့ အနားက ခဲယမ်းမီးကျောက်ပုံးနဲ့ ခေါင်းကို ရိုက်လိုက် ရသေးတယ်တဲ့။ ဖူကုရှိုမား လက်ညှိုး ညွန်ရာကို ကြည့်လိုက်တော့ ကျည်ဆံတွေ ပြန့်ကျဲနေပြီး ခါး တစ်လက်ကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ ကြည့်ရတာတော့ ဒီဘန်ကာဟာ ရန်သူတပ်ခွဲတစ်ခုရဲ့ အစွန်ဆုံး ခံတပ်တစ်ခု ဖြစ်ပုံရတယ်။

“တပ်စိတ်မှုး၊ ဒီကောင်က ရန်သူဆိုပေမယ့် တော်တယ်။ တစ်ယောက်တည်း ချန်နေပြီး ခုခံခဲ့တော့ သတ်တော့ မသတ် ပါနဲ့။ နောက်တန်းကို ပြန်ပို့ရင် တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့ အသုံးကျပါ လိမ့်မယ်”

ဟုတ်မယ်။ သူ့ဆီက သတင်းတွေ ရကောင်းရနိုင်တယ်” လို့ ဖူကုရှိုမား စကားကို ထောက်ခံ ပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီအချိန် ကတည်းက ဖူကုရှိုမားရဲ့ အမူအရာနဲ့ ခိုင်မာပြင်းထန်တဲ့ စိတ်ဓါတ်ကို သတိထားမိစ ပြုတယ်။ လူသတ် ကွင်းထဲမှာတောင် သူရဲ့ စိတ်ဓါတ်က ပြည့်ဝလွန်းမက ပြည့်ဝ နေတာကြောင့် ဖူကုရှိုမားက မကြာနဲ့ ဘာကတိတွေ ထားခဲ့ပြီး ဘာလက်ဆောင်တွဲများ ရလိုက်သလဲ။

သူ့ရဲ့အမူအရာလုပ်ရပ်တွေနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲဆိုတာ အတွေးနယ် ကျယ်စေခဲ့တယ်။

“ခုနသေနတ်လုတုန်းကလက်ဖဝါးကိုအပူလောင်သွားတာ စပ်နေတယ်။ ဒီကောင်က ဒုက္ခအတော်ပေးတယ်”

ဖူကုရှိုမားဟာ တကယ်သတ္တိ ပြောင်မြောက်သလို ဒီလို အခြေအနေထဲမှာတောင် သွေးအေးအေးနဲ့ အပြောင်အပျက် ပြောနိုင် သေးတယ်။ ရော်ရှီဒါက ကြည်လင်တဲ့ မျက်နှာနဲ့-

“ ဖူကုရှိုမား ဘာဖြစ်လို့ ဒီကောင်ကို မသတ်တာလဲ ” လို့ မေးတော့ ဖူကုရှိုမားက-

“အင်း-မသတ်တာ ပိုကောင်းမယ်ထင်လို့” ဆိုတာက လွဲပြီး တခြား ထပ်မပြောတော့ဘူး။

ကျွန်တော်က တပ်ငယ်ဆီသို့ သတင်းပို့ တပ်သားကို လွှတ်ပြီးကျွန်တော်တို့တပ်ခွဲက ကျားခေါင်းတောင်အလယ်ပိုင်း စစ်စခန်းကို သိမ်းထားလိုက်ကြောင်း သတင်းပို့လိုက်တယ်။ ညနေခင်းမှာ ပြန်ရောက်လာတဲ့ သတင်းပို့ တပ်သားရဲ့ စကား အရ တောင်ကြားအောက်ကို ဆင်းသွားတဲ့ တပ်ငယ်က အဆုံးအရှုံး အတော်များတာ သိရတယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလို

ဖြစ်ရတာလိမ့်လို့ စဉ်းစားစရာတွေဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တပ်စိတ်ကပဲ ရန်သူရဲ့ အလယ်စခန်းကို သိမ်းပြီး ရှေ့က ပြေးနေတယ်။ ဒါ့အပြင် အံ့ဩ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာက တပ်ငယ်မှူး အီဝါမော့တော့ ရင်ဘတ်ကို ကျည်ဆံ အချက်များ စွာ မှန်ပြီး တိုက်ပွဲကျတဲ့ သတင်းဆိုးပဲ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး မမျှော်လင့်ထားတဲ့ သတင်းမို့ ယူကြိုးမရစိတ်နဲ့အတူ ဘယ်လိုမှ မဖြေသိမ့်နိုင်ကြဘူး။ အဲဒီအပြင် တပ်စိတ်မှူးတစ်ဦး ဒဏ်ရာ အပြင်းအထန်ရပြီး တပ်သားလေးဦးကျ၊ ရှစ်ယောက် ဒဏ်ရာ ရတယ်။ တခြား အလယ်တပ်ရဲ့ ထိပ်တိုက်တက်တဲ့ စစ်ကြောင်းလည်း အတော် များများ အရှုံးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရပြီ လူ အများအပြား သေကြေဒဏ်ရာ ရကြတယ်လို့ သိရတယ်။

ဘီလူးနီတပ်လယ်က နေ့လယ်ခင်း ထိပ်တိုက် စစ် ဆင်တာ ကို လက်လျှော့ လိုက်တယ်။ ညဝင်တိုက်တဲ့ စစ်ကို ပြောင်းပြီး စစ်ဗျူဟာ နဲ့ အင်အားချထားတာကို ပြန်ပြင်ဆင်ကြတယ်။

ခိယာမတပ်ခွဲက လက်ရှိနေရာကို အသေအချာ စောင့်ကြပ်ပြီး ပင်မနေရာကို ယူဖို့ ညတိုက်ပွဲအတွက် ပြင်ဆင်မှု ယူဖို့နဲ့ အသေးစိတ် ထပ်အမိန့်ပေးမယ် ဆိုတဲ့

အမိန့်အတိုင်း ဘန်ကာကို အစောင့်ပိုချထား လိုက်တယ်။
ကျားခေါင်းတောင်ထိပ်က တစ်ချက်တစ်ချက်ပစ်သံက လွဲလို့
တခြားဘာသံမှ မကြားရဘဲ ချောက်ချားစရာ ကောင်းနေတယ်။
နေဝင်ခါနီးမို့ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးလည်း တိမ်တောင်နီတွေနဲ့
ရဲရဲတောက်လို့နေတယ်။

(၂)

ကျားခေါင်းခံတပ်လို့ အမည်တွင်ရလောက်အောင် ရန်သူခံတပ်
ရဲ့ တည်ဆောက်ပုံက ခိုင်ခံ့တယ်။

တောတောင်ရဲ့ အနေအထားကို ကောင်းကောင်း အသုံးချ
ထားတယ်။ ခံတပ်ကို နှစ်ဆင့်သုံးဆင့် ထပ်ဆင့်ကာပြီး
ဘန်ကာ ကျင်းလှိုင်းတွေကို တည်ဆောက်ထားတယ်။ ဂျပန်
တပ်က ဘယ်ဘက်ကလာလာ ဘယ်ခံတပ်ကမဆို ပြန်ပစ်
လို့ ရအောင်လည်း ဖွဲ့စည်းထားတယ်။ ဒါတင်မကဘဲ ဂျပန်
တပ်ကို အပိုင်များခေါ်ပြီး တစ်ခါတည်း အပိုင်တိုက်မယ့်
စစ်ဆင်နည်း တစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒါက ဂျပန်

တပ်မှာ မရှိတဲ့ အလိုအလျောက်ပစ် ပြောင်းတို သေနတ် အစွမ်း ဖြစ်တယ်။ အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် အား ပြင်းပြီး မောင်းခလုတ်ကိုသာ ဆွဲထားရင် အဆက် မပြတ် ကျည်ဆံ ထွက်တယ်။ ကျည်ဆံက မီတာ ၁၀၀လောက် ပြေးပေမယ့် မီတာ ၅၀အတွင်းက အရာကိုပစ်ရင် ပိုပြီး ထိရောက် တယ်။ အဲဒီသေနတ် အမျိုးအစားကို ရန်သူက စသုံးကတည်းက တောတွင်း တောင်ကုန်း ရန်သူစခန်းတွေကို ဝင်သိမ်းတဲ့အခါ ထင်သလောက် မအောင်မြင်တော့ဘူး။ ဂျပန်တပ်အနေနဲ့ ဝင်တိုက်တဲ့နည်းကိုသုံးလည်းတပ်သားတွေရဲ့ လှံစွပ်သေနတ်နဲ့ ရန်သူ့ကို မထိုးမိခင် ရန်သူ့ဆီက အနီးပစ် အလိုအလျောက် ပြောင်းတိုစက် သေနတ်စာမိသွားတာကများတယ်။ နေ့လယ်က ကျားခေါင်းတောင်ထိပ်က ရန်သူစခန်းကို ဝင်တိုက်တဲ့ တပ်လယ် အဖွဲ့ အသီးသီးလည်း ရန်သူတပ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ အလူးအလဲ အပစ်ခံရပြီး တပ်ငယ်အဖွဲ့တွေဆိုလည်း တစ်ဝက် ကျော်လောက် သေကြေ ဒဏ်ရာရကြတယ်။

ဒီလို ကျားခေါင်းတောင်လို ရန်သူရဲ့ အခိုင်အမာ ခံတပ်ကို ပထမဆုံး တွေ့ရတော့ ဂျပန်တပ်သားတွေလည်း

ဘာစကားမှ ပြောမထွက်နိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။ မချိုမဆန့် ခံလိုက်ရတာမို့ အဲဒီကစပြီး ရန်သူခံတပ်ကို ပျားအိမ်ခံတပ်လို့ အမည်ပေးထားတယ်။ ပျားအိမ်ရဲ့ ဟိုအပေါက် ဒီအပေါက်ကနေ ပျားတွေက တဝီဝီ အသံပေးပြီး လူတွေကို ဒုက္ခပေးတာနဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်တူတဲ့ ခံတပ်မျိုး ဖြစ်တယ်။

နေကွယ်တော့ တပ်ငယ်အချင်းချင်း ဆက်သွယ်ရတာ လွယ်ကူလာတယ်။ ကျွန်တော်က ရှိမှုရာကို ခေါ်ပြီးတပ်ငယ် ဘက်ကို ဆင်းခဲ့တယ်။ တပ်ငယ်ဟာ ရန်သူ တန်းလျားတွေ အထက်ချိုင့်ဝှမ်း တစ်နေရာမှာ စုကြတယ်။ ဒဏ်ရာရသူတွေ က ခေါင်းတို့ လက်မောင်းတို့မှာ သွေးနီစွန်းတဲ့ ပတ်တီး တွေနဲ့ စစ်လမ်းကြောင်းအတိုင်း နောက်တန်းကို ပြန်အပို့ခံရ တယ်။ တိုက်ပွဲ ကျသူတွေကိုတော့ တောင်ကြားမှာ သင်္ကြိုဟ် လိုက်ကြပုံ ရတယ်။ တိုက်ပွဲကျသွားတဲ့တပ်ငယ်မှူးအီဝေါ့မော့တော့ကတော့ တိုက်စစ် ဆင်ခါနီးမှ အဖြည့်ခံရသူဖြစ်ပြီး အရွယ်လတ်ပိုင်း ဖြစ်တယ်။ စစ်ပွဲမစခင် တစ်နှစ်မှာ စစ်အရာရှိအဖြစ် လျာထား ခံရသူဖြစ်တယ်။ စစ် အတွေ့အကြုံ နည်းသေးတာက အခုလို ကံဆိုးစေတဲ့ အကြောင်းအရင်း တစ်ခုလို့လည်း ဆိုနိုင်တယ်။

စစ်မထွက်ခင် စကားစမြည် ပြောကြတုန်းက ရင်ဘတ် အိတ်ကပ် အတွင်းက ဇနီးနဲ့ လေးနှစ်ပြည့်တော့မယ့် ချစ်စရာ သမီးငယ်တို့ရဲ့ ဓါတ်ပုံကို ထုတ်ပြရင်း-

“အိမ်ထောင်နဲ့ ဖြစ်လာတော့ အစစ စိတ်ပူရ၊ သံယောဇဉ် များရတယ်။ ဘာပြီဖြစ်ဖြစ် ဝိုင်းပြီး ကြိုးစား ဖြတ်ကျော်သွားကြ ရမှာပဲ” လို့တောင် ပြောနေခဲ့သေးတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း-

“ဒီတိုက်ပွဲကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်က တောင်တွေ ရှိနေတာပဲ။ အသက်ရှင်ဖို့ အခွင့်အရေး အများကြီးမို့ ကြိုးစားကြတာပေါ့” လို့ အားပေး ဖြစ်သေးတယ်။

တကယ်တွေးကြည့်တော့လည်း အဲဒီလို ဇနီးနဲ့ ချစ်စရာ သမီးငယ်ကို ချန်ထားရစ်ခဲ့ရတာ စိတ်ပူမယ်ဆိုလည်း ပူစရာ ပါပဲ။ ကျွန်တော်က အဲဒီတုန်းက အကြောင်းကို ပြန်သတိရပြီး စစ်ရဲ့ ခါးသီးမှုကို နင့်နင့်နဲနဲခံပြင်းစိတ် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီ စစ်သားရော တပ်သား အတော်များများရော ဒီဝေးလံ ခေါင်ဖျားတဲ့တောင်တန်းတစ်နေရာက မြေကြီးထဲမှာပဲ နိဂုံးချုပ် သွားကြရလေခြင်းဆိုတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ ခံပြင်းစိတ်၊ နာကြည်း စိတ်တွေဟာ အဲဒီအချိန်မှာ ရန်သူဘက်ကို ဒေါသစိတ်အဖြစ်

ပြောင်းလဲပြီး ပိုသွေးဆူစေခဲ့တယ်။

‘တပ်ငယ်မှူး၊ ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်နေ့ သေကြရမှာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဘီလူးတပ်ရဲ့ အစွမ်း ဂေါ်ရခါး စစ်သားတွေ သိရအောင် ဒီညတိုက်ပွဲမှာ မှတ်လောက်အောင် ပညာ ပေးလိုက်ပါမယ်’ လို့ အားလုံးက မိုက်ရူးရဲစိတ်နဲ့ ကျားခေါင်း တောင်ထိပ်ကို အခဲမကြေ ကြိမ်းဝါးကြတယ်။ ရန်သူတွေကို သုတ်သင်ဖို့ အတွက်ဆို ကိုယ်လည်း သေချင် သေရပါစေ ဆိုတဲ့ မိုက်ရူးရဲ သွေးဆူတဲ့ စိတ်ဓါတ်မျိုးလည်း ဖြစ်တယ်။

တပ်ရင်းက ဒုဗိုလ် အိရိုအိကို အရေးတကြီးပို့ပေးပြီး ကျွန်တော်တို့ တပ်ငယ်ကို ဦးဆောင်စေတယ်။ ဒုဗိုလ် အိရိုအိက အဆင့်မြင့်ပြီး သစ်လွင် ပြောင်မြောက်ထူးချွန်သူတွေကို မွေးထုတ် ပေးနေတဲ့ စစ်ကျောင်းဆင်း ဖြစ်ပြီး ဖူကုရီမား ဖမ်းပေးတဲ့ ကုလားစစ်သားကို အလျင်အမြန် ဗဟိုတပ်ကို ပို့ပြီး သူတို့ဘက်က အခြေအနေကိုမေးတော့ ကုလားစစ်သားက အကုန် ဖွင့်ပြောတယ်လို့ သိရတယ်။

‘ဒီကျားခေါင်း တောင်ကုန်းဟာ မြွေပါးစပ်စခန်းရဲ့ အရှေ့ဘက်မှာရှိတဲ့ ခံတပ်တစ်ခုဖြစ်ပြီး မြွေပါးစပ်စခန်းကိုတော့

တောင်ပတ် လမ်းအတိုင်း ကားနဲ့သွားရင် တစ်နာရီလောက်
 ကြာတယ်။ ဒီကျားခေါင်းတောင်ကုန်းမှာ အင်္ဂလိပ်စစ်သား ၅၀၀၊
 ၆၀၀ လောက်ရှိပြီး မြွေပါးစပ်စခန်းမှာဆို တပ်သားအင်အား
 ငါးထောင် လောက်တောင်ရှိတယ် ဆိုတာ ကြားရတယ်။
 အကယ်၍ ဒီသတင်းသာ အမှန်ဆိုရင် ဘယ်လိုမှ ဖြိုလို့မရနိုင်တဲ့
 အင်အားပဲ။ ကျားခေါင်းတောင်ကုန်းလေးကိုတောင် မရေမရာ
 ဖြစ်နေရင် အရေးအကြီးဆုံး အင်ဖာတိုက်ပွဲကို ချီတက်ဖို့ဆိုတာ
 မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီညလယ်မှာ မီးကုန်ယမ်းကုန်
 ကျားခေါင်းကို အရ ဝင်တိုက်ပြီး သိမ်းရမှာပဲဆိုတာ ကျွန်တော်
 တို့လည်း တွက်မိတယ်။

ဘီလူးနီတပ်လည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ကြီး တစ်ခုကို ချလိုက်
 တယ်။

မနက်မိုးသောက်မှာ မြွေပါးစပ်စခန်းက စစ်ကူတွေ
 ကျားခေါင်း စခန်းကို သေချာပေါက် ရောက်လာမှာ။
 အဲဒါကြောင့် ဒီညလယ်မှာ မီးကုန်ယမ်းကုန် ကျားခေါင်းကို
 အရ ဝင်တိုက်ပြီး သိမ်းရမှာပဲဆိုတာ ကျွန်တော်တို့လည်း
 တွက်မိတယ်။

ဘီလူးနီတပ်လည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ကြီးတစ်ခုကို ချလိုက်
တယ်။

မနက်မိုးသောက်မှာ မြွေပါးစပ်စခန်းက စစ်ကူတွေ
ကျားခေါင်း စခန်းကို သေချာပေါက် ရောက်လာမှာ။
အဲဒါကြောင့် ဒီည ကျားခေါင်း စခန်းနဲ့ မြွေပါးစပ်ရွာကြားက
ကားလမ်းနဲ့ အနီးဆုံး ကျားခေါင်းတောင်ကုန်းရဲ့ ဘယ်ဘက်
အောက်ပိုင်း နေရာကို အသေအချာ အားဖြည့်တည်ဆောက်ပြီး
ရန်သူစစ်ကူကို ကြိုပစ်ဖို့ လိုမယ်။

တပ်ငယ်မှူးသစ် အိရှိအိရဲ့ စကားကို နားထောင်ပြီး
ကျွန်တော်တို့ တပ်စိတ်ရဲ့ စစ်လမ်းကြောင်းအခြေအနေကို
ရှင်းပြတယ်။ တပ်ကြပ် ဖူကုရှီမားရဲ့ နင်းဂျားပညာအကြောင်းနဲ့
သူရဲ့ တိုက်စစ်ကိုလည်း တင်ပြ ဆွေးနွေးခဲ့တယ်။ တပ်ငယ်မှူး
အိရှိအိက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ လန်းဆန်း တက်ကြွစွာ
နားထောင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့က ရှင်းလင်းစရာ၊ ဆက်သွယ်
စရာတွေပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်းဘန်ကာကို ပြန်လာကြတယ်။
၈-နာရီ လောက်လည်း ရောက်ရော တပ်ငယ်မှူး အိရှိအိက
ကျွန်တော်တို့ စခန်းကို ရောက်လာတယ်။

“ဟေ့ ခိယာမ-ဘီလူးနီ တပ်မှူးက မင်းရဲ့ တိုက်စစ်ကို နမူနာယူပြီး ညစစ်ပွဲကို နွဲ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်တယ်” အိရိုအိက စစ်အမိန့်နဲ့ စစ်ဆင်ရေးကို အခုလို ရှင်းပြတယ်။

“နေ့လယ် တိုက်ပွဲမှာ အထိနာထားတဲ့ အလယ်တပ်က နေဝင်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တောင်ခြေကို တောင်ကြားက ဆင်းပြီး ပတ်မယ်။ အဲဒီနေရာက တော်တော်လေး မတ်စောက်နေလို့ ရန်သက စိတ်အေးလက်အေး ဖြစ်ပြီး သိပ် အစောင့် ချထားမယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီဘက်က ဝင်တိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တယ်။ ဒါတင်မကဘူး ရှေ့ကလည်း အလုံးအရင်း ဝင်တိုက်မဲ့ဟန်ပြဖို့အတွက် ခိယာမ တပ်စိတ်က သိမ်းထားတဲ့ တောင်လယ်ပိုင်း ဘန်ကာကနေ မရှင်းဂန်း၊ လောင်ချာတွေနဲ့ ရန်သူနယ်မြေ တစ်ဝိုက်ကို နာရီဝက် ကြိုပြီး စထုမယ်။ နောက်က ဝင်တိုက်မယ့်အချိန် ၁၁ နာရီမှာ ပစ်တာကိုရပ်ပြီး “ဟေး . . . တက်-တက်” လို့ ညာသံတွေ ပေးမယ်”

ဒီတိုက်နည်းကို တပ်ကြပ် ဖူကုရှီမားက အဆိုပြုပြီး ဒုဗိုလ် အိရိုအိက တစ်ဆင့် အထက်အရာရှိကို တင်ပြတယ်။ ချွေးနဲ့သွေး

ရင်းရမယ့် ဖြားယောင်းတိုက်ခိုက်နည်း တစ်ရပ်အနေနဲ့ အသိအမှတ် ပြုခံရတယ်။

“ကဲ-ဘာလိုလိုနဲ့ ‘ခုဆုနေ့ခါ’ ဆိုတဲ့ နင်းဂျားပညာ နည်းပညာ- မဟုတ်ဘူး။ ‘ဖူကုရီမား’ နည်းပညာကို အသုံး ချဖို့ အချိန်ကျပြီ။ ဒီညတိုက်ပွဲကတော့ တပ်မရဲ့ တွဲဖက် တပ်ငယ် အဖြစ် တိုက်ရမယ်” လို့ ပြောပြီး တပ်ကယ်မှူး ပြန်သွားတယ်။ စကားဝှက်အနေနဲ့ ‘ကျား’ လို့ ပြောရင် ‘ဘီလူး’လို့ ပြန်ဖြေဖို့ တပ်သားအားလုံးကိုအသိပေးခိုင်း လိုက်တယ်။

ရန်သူတွေရဲ့ ပျားအိမ်ပုံစံခန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တပ်ကြပ် ဖူကုရီမားရဲ့ တင်ပြမှုကို အကောင်းအထည်ဖော်မယ့် ဒီည တိုက်စစ်က ဘယ်လောက် အစွမ်းထက်လိမ့်မလဲဆိုတာ သိလို လှတယ်။

စစ်မထွက်ခင်က ဖူကုရီမားက ရင်ဖွင့်ဖူးတဲ့ နင်းဂျားပညာနဲ့ သူရဲ့ စိတ်ဓါတ်နဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို ကြည့်ရင်းတစ်စတစ်စ စိတ်ဝင် စားမှုတွေ ပိုလာတယ်။ ဝတုတ်တုတ် သူကြီးရဲ့ ရွာမှာ တုန်းကလည်း သူရဲ့ အသံကို အသုံးချပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ဦးဆောင်ခဲ့တယ်။ ဒီညလည်း သူရဲ့ ပညာကို ဘယ်လို

အသုံးချပြုလေ မလဲ။ ကောဂါလျူး နင်းဂျားအသံ ပညာလေပဲ
 လားလို့ ကျွန်တော်က ကြိုတင် ခန့်မှန်း နေမိတယ်။ ရုပ်ရှင်
 တွေ ပုံပြင်တွေထဲကလို မျောက်ခုန်နည်းတို့၊ မြူခိုးမှာ ဖုံးကွယ်
 တိုက်နည်းတို့ ဆိုတာတွေကို လူတွေက အကျယ်ချဲ့ တင်စား
 ထားကြတာဖြစ်ပေမယ့် နင်းဂျားပညာဆိုတာ သဘာဝတရားနဲ့
 လျော်ညီပြီး ဘယ်သူမဆို စမ်းကြည့် အသုံးချကြည့်လို့ရတဲ့
 ရိုးရိုးပညာတစ်ခု ဖြစ်တယ်လို့ ဖူကုရိုမားက ဆိုတယ်။

အဲဒီလို အပြင်ပန်းအားဖြင့် တွေးနေစဉ်းစားနေသယောင်
 မြင်ရ ထင်ရပေမယ့် တကယ်တမ်း စိတ်ထဲမှာတော့ သေခြင်းနဲ့
 စစ်ခင်းတာဟာ အတူတူပဲမို့ ကြောက်လွန်းလို့ ဆောက်တည်ရာ
 မရတဲ့စိတ်ကို ရယ်သလို မောသလိုလုပ်ပြီး စိတ်ထိန်းဖြေသိမ့်
 နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။

(၆)

ရန်သူက ပစ်တင်တဲ့ အလင်းရောင် ကျည်ဆံနှစ်ချက် ကျားခေါင်း တောင်ကုန်းဆီမှ လင်းလက်သွားတာကို ကျောချမ်းစဖွယ် မြင်တွေ့ ရတယ်။ ညာဘက် အပေါ်ပိုင်း မီတာ ၂၀၀ ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ ခံတပ်က လက်နက်ကြီးတွေက ညာဘက် တည့်တည့်မှာရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို ဦးတည်ပြီး စိတ်မကြေပွဲ နွဲ့ချင်သလို တစ်ချက်တစ်ချက် ပစ်ပြုတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က သူတို့ အနီးကပ်လာမှာကို ကြောက်ပြီး ရမ်းပစ်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။

အဲဒီညတိုက်ပွဲမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ တပ်စိတ်က မရှင်းဂန်းကို ပစ်ဖောက်ပြီး တိုက်ပွဲခေါ်သံ စလိုက်တယ်။ အဲဒါကို တုံ့ပြန်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဘက်က အဖွဲ့တွေဆီက လက်နက်ကြီး ၂လက် ၃လက်ရဲ့ အသံနဲ့အတူ သေနတ် မီးပွင့်တာကိုမြင်ရတယ်။ လောင်ချာတွေနဲ့တောင်စောင်းထိပ်ကို ချိန်ပြီး ပစ်ပါတော့တယ်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းဆိုသလို ရန်သူ ဘက်ကလည်း ခပ်ရမ်းရမ်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကျည်ဆံမိုး ရွာချ

ပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ တပ်စိတ်က ရေတွက်ရရင် ရန်သူ ခံတပ် ၆ခု ၊ ၇ခုလောက် ရှိတယ်။ ရန်သူဘက်က ကျွန်တော်တို့ ဘက်နဲ့စာရင် ကျည်ဆံကိုမနှောမြောဘဲ အမြောက်ကြီးတွေနဲ့ပါ အတောမသတ် ပစ်ပါတော့တယ်။

ရဲရဲနီတဲ့ အလင်းတန်းကျည်တွေကို ဒေါင်လိုက်တစ်မျိုး ဘေးတိုက် တစ်ဖုံ ပစ်တင်သလို လက်ပစ်ဗုံး၊ အမြောက်ဆံတွေ ပေါက်ကွဲပြီး တောင်တစ်ခုလုံးဟာလဲ ခဲယမ်းမီးကျောက် ဂိုဒေါင် ကို မီးရှို့လိုက်သလို၊ မီးရှူးတွေကိုပဲ တရစပ် ပစ်တင်နေသလို မြင်ကွင်မျိုး အဖြစ် ပြောင်းသွားပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ ဘန်ကာအောက် ချိုင့်ဝှမ်းပိုင်း အမြောက်ဆံတွေကျပြီး ပေါက်ကွဲတယ်။ လူ နှစ်ယောက် သုံးယောက် လောက် ထိပုံရပြီး ညည်းညူသံ နဲ့အတူ ရဲမာန်တက်ကာ အော်ဟစ်သံတွေလဲ ကြားရတယ်။ တစ်ယောက်က ဝမ်းဗိုက်ကို ထိထားပုံရပြီး အသံကြားရ သလောက် ကတော့ ဒီလောကမှာ နေရတော့မယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး။

“တပ်စိတ်မှူး၊ ကျွန်တော်တို့ တပ်စိတ်ကလည်း တစ်ယောက် ထိတယ်။”

“ဘယ်သူလဲ”

“တာနာကာ ခြေထောက်ကိုထိတယ်”

အဲဒီလိုပြောနေတုန်း “အပေါ့စားစက်သေနတ်ကို ပစ်နေတဲ့ ခါမဲဒါ တပ်သားက ‘အား’ ခနဲအော်ရင်း ကျွန်တော့်ဘေးမှာ လဲခွေ ကျသွားတယ်။

“ခါမဲဒါ-စိတ်တင်းထား-” ပြောပြောပွေ့ပွေ့လုပ်ရင်း “ခါမဲဒါ ဘယ်ကိုထိတာလဲ” လို့ မေးတော့ “ခေါင်း-ဟာ-ဘယ်လို ဖြစ်တာပါလိမ့်” လို့ ပြောရင်း ထထိုင်တယ်။

“အမလေး ကံကောင်းတယ် တပ်စိတ်မှူး၊ သံခမောက်ကို ကျည်ဆံမှန်ပြီး ပြန်ကန်ထွက်သွားတာ”

“ဟုတ်လား၊ တော်သေးတာပေါ့ကွာ။ အလိုအလျောက်ပစ် ပြောင်းတိုသေနတ်က ကျည်အစုတ်နဲ့တွေ့လို့။ တစ်ခါသေပြီးရင် နောက်တစ်ခါ တော်တော်နဲ့ မသေတော့ဘူး။ တောင့်ထား” လို့ ပြောရင်း သူ့ပခုံးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပုတ်ပြီး အားပေးလိုက်တယ်။ သတ်မှတ်ထားတဲ့အချိန်ကို ရောက်လာပြီမို့ “အပစ်-ရပ်-လှုံ့စွပ်-ရှေ့-တက်” လို့ ကျွန်တော်က သံကုန်အော် အမိန့် ပေးလိုက်တယ်။

“ဟေး-တက်” လို့ အခါခါ ညာသံပေးအော်ပြီးရင် အော်ကြပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ တပ်စိတ်က နည်းနည်းမှ ရှေ့ကို တိုးမသွားဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ရန်သူဘက်က ကျည်ဆန်တွေလည်း ကျွန်တော်တို့ ရှိတဲ့ တောင်အောက်ဘက် ဆီကို သိပ်မလာတော့ဘူး။ ကျောဘတ်က ပတ်ဝင်တဲ့ တပ်ရဲ့ စခန်းတွင်း တိုက်ပွဲ စပုံရတယ်။ လက်ပစ်ဗုံးနဲ့ အပြန် အလှန် ပစ်ကြပြီး ပေါက်ကွဲသံတွေနဲ့ တောင်တစ်ပြင်လုံး မြည်ဟီးလို့ နေတယ်။ ‘ဝင်တိုက်ကြတဲ့သူတွေ ကြိုးစားတိုက်၊ ရန်သူစခန်းကို စိစိညက်ညက် ကြေအောင် ဖိသာတိုက်’ လို့ အားလုံးက စိတ်ထဲက အားပေး ဆုတောင်းပေးရုံက လွဲပြီး ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဘက်က ရှေ့တက် သံကိုသာ ပေးပြီးရင်း ပေးနေကြတယ်။ တောင်ကို တွယ်တက်ပြီး ဝင်တိုက်တဲ့ တပ်လယ်တပ်ဖွဲ့က လူတွေလည်း တဖြည်းဖြည်း အနီးကပ်သွားပြီး အရိပ်အခြည်ကို စောင့်ကြည့် ခဲ့တယ်။ ရန်သူတွေက ရှေ့ဘက်ကနေ အယောင်ပြု ထိုးစစ် ဆင်တာပဲဆိုပြီး စိတ်ပေါ့ သွားတဲ့အချိန်ကို စောင့်ပြီး အလစ်ချောင်း ဝင်တိုက်ကြပုံရတယ်။

ခဏကြာတော့ ကျွန်တော်တို့ တပ်စိတ်ရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်
က-

“ချောက်ချောက်-ချွတ်ချွတ်” နဲ့ လူသံတွေကြားရတယ်။
ကျွန်တော်တို့က နားကိုစွင့်ပြီး ခဏစောင့်ကြည့်တော့-

“စိတ်တင်းထား။ နည်းနည်းပဲလိုတော့တာ သေသေချာချာ
မြဲမြဲကိုင်ထား” စတဲ့ အသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရတယ်။ ကျွန်တော်တို့
မိတ်ဖက်တပ်က ဒဏ်ရာရသူတွေ ဖြစ်ပုံရတယ်။

“ဟေ့-ဒီဘက်က ဘီလူး ခိယာမတပ်စိတ်ပဲ”

“ကျားက ဒဏ်ရာရသူတွေပါ”

ကျွန်တော်က စကားဝှက်နဲ့ ဟုတ်မဟုတ်စစ်ပြီး “
အားတင်းထားကွ” လို့အပြန်အလှန်အားပေးကြရင်း “ဒီဘက်မှာ
ဒီဘက်မှာ မြန်မြန် ဆင်းခဲ့” လို့ အသံပြုကြတယ်။ ဒဏ်ရာရသူ
ဖိယောက် ဂုယောက် တစ်ဖွဲ့ကို ဆေးတပ်သားတစ်ဦးက ဦးဆောင်
ခေါ်လာ တယ်။ အချိန် ကြာလာတာနဲ့အမျှ တစ်ယောက်စ
နှစ်ယောက်စ ဆုတ်ခွာလာကြ သူတွေကို ကျွန်တော်တို့တပ်စိတ်
က လူတွေက အားသွန်ခွန်စိုက် ပြုစုပေးပြီး ကျွန်တော်တို့
တပ်စိတ်အောက်နားက ချိုင့်ဝှမ်းတစ်ဝိုက်ကို ဒဏ်ရာရသူတွေ

လက်ခံတဲ့စခန်း လုပ်ထား လိုက်တယ်။

နောက်ဘက်က ဝင်တိုက်တဲ့ တပ်လယ်မှူးလည်း ဒဏ်ရာ အပြင်းအထန်ရပြီး တော်တော် အခြေအနေဆိုးတယ်။ ပါးစပ်က တလှုပ်လှုပ်နဲ့ တစ်ခုခုကို ပြောနေတယ်။ ကျွန်တော်က အနားကပ်ပြီး “တပ်လယ်မှူး၊ စိတ်တင်းထားပါ” လို့ ပြောတော့ “ဂျပန်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ အရှုံးပေးပြီး ဆိတ်သုဉ်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ အား-ရာစု ခုနိဂျင်းဂျား (တိုင်ပြည်အတွက် အသက် ပေးသူများအတွက်) အဝင် ဂိတ်ဝကို မြင်ရတယ်။ ငါမသေဘူး။ အသေအကြေတိုက်မှာပဲ။ အရှုံးတော့မပေးဘူးကွ” လို့ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေတယ်။

မနက် ရောင်ခြည်လာတဲ့အထိ တောင်ထိပ်က တိုက်ပွဲက ပြင်းထန် နေဆဲပဲဖြစ်တယ်။ သေနတ်သံ၊ ပေါက်ကွဲသံကလည်း စဲ မသွားဘူး။ ရှေ့တည့်တည့်ကနေလည်း ဝင်တိုက်ပုံ ရတယ်။ ရန်သူ တွေလည်း နောက်ကျောဘက် ပြေးပေါက်ပိတ်နေပြီ။ ‘ကြွက်က ကြောင်ကို ပြန်ကိုက်တယ်’ ဆိုတဲ့ ဂျပန် စကားပုံလို ပြေးပေါက် ပိတ်ခံရတဲ့ ကြွက် (ရန်သူ)က မတတ်သာတဲ့ အဆုံး ကြောင် (ဂျပန်တပ်)ကို ဂမူးရှူးထိုးနဲ့ ပြန်တိုက်ရတော့မယ့်

အခြေအနေဖြစ်တယ်။

မိုးစင်စင်လင်းချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ တပ်စိတ်ရဲ့ အနောက်ဘက် တောင်ကုန်းဘက်က သေနတ်ဖောက်သံ တစ်ချက် ရုတ်တစ်ရက် ကြားလိုက်ရတယ်။ အဲဒီအသံက ဘီလူးနီတပ်မှူး ကြိုတင်ခန့်မှန်း ထားတဲ့ စစ်ဗျူဟာပဲ ဖြစ်မယ်။ ရန်သူရဲ့ ကျားခေါင်းတောင်ကုန်းဆီ ကို စစ်ကူလာတဲ့ တပ်ကို ကျွန်တော်တို့ဘက်က တပ်တွေက ဆီးတိုက်တာ ဖြစ်မယ်။ တစ်ညတာ အချိန်ယူပြီးတော့ ကျင်းတွေ တူးခဲ့တယ်။ အသင့် နေရာယူ စောင့်နေပြီး ရန်သူကို တစ်ပြိုင်နက် ဖိတိုက် ကြမှာ မလွဲဘူး။ တောင်ထိပ်က တိုက်ပွဲနဲ့ ဆန့်ကျင်ဖက် တောင်ကုန်း ဖက်မှာလည်း တိုက်ပွဲစနေပြီဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ တပ်စိတ်အောက်ဘတ်မှာ ရှိတဲ့ ဒဏ်ရာ ရသူတွေ လက်ခံ ပြုစုရာက စခန်းဆီသို့ ရန်သူကို စောင့်တိုက်တဲ့ ဘက်ကလည်း ဆုတ်လာကြတယ်။ ပခုံးကနေ လက်မောင်းအထိ သွေးချင်းချင်း နီပြီး ဖုန်းအလိမ်းလိမ်းနဲ့ ရဲဘော်က ကျွန်တော့်ကို အခုလို တိုက်ပွဲ အကြောင်း ပြောပြတယ်။

“ရန်သူစစ်ကူက နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်သွားပြီ လူ

အယောက် လေးငါးရာလောက်ရှိတဲ့ တပ်ခွဲတစ်ခုပဲ။ ကျွန်တော် တို့ဘက် မြေကျင်းတူးပြီး အင်အားချတာ၊ စောင့်ပြီး တိုက်မှာကို လုံးဝမျှော်လင့်ထားပုံ မရဘူး။ ကျွန်တော်ရှိတဲ့ စစ်မြေပြင်တွင်ပဲ ရန်သူ အယောက် ၅၀၊ ၆၀ လောက်ကို ဆော်ထည့် လိုက်တာ။ ရန်သူဘက်က အတုံးအရုံး ခံရတာပဲ။ ဒါတောင် ၂ ခါ ၃ ခါ လောက် လက်ပစ်ဗုံးတွေနဲ့ ပစ်ရင်း ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို တိုးဝင် လာကြသေးတယ်။ ဂေါ်ရခါး တပ်သားတွေက တကယ့် ကို ကိုယ့်အသက်ကို မနှမြောတဲ့ကောင်တွေပဲ။

(၄)

ဂေါ်ရခါး တပ်သားဆိုတာ အိန္ဒိယမြောက်ပိုင်းက လူမျိုးစု ဖြစ်ပြီး ခပ်ရမ်းရမ်း ကြမ်းကြမ်းမို့ အင်္ဂလိပ်တပ်ရဲ့ တပ်ဦးမှာ ထားတာများတယ်။ ဦးခေါင်းရဲ့ အလယ်ခေါင်မှာ ကျစ်ဆံမြီး နှစ်ပင် သုံးပင်ကျစ်ပြီး ကျန်တဲ့နေရာကို အပြောင် ရိတ်ထားတဲ့ တစ်မူထူးခြားတဲ့ လူထူးလူဆန်းတွေလို့လည်း ဆိုနိုင်တယ်။

ဂျပန်တပ်မှာလည်း အိန္ဒိယလူမျိုးတွေကို ခေါင်းဆောင် တင်ထားတဲ့ အိန္ဒိယ လွတ်မြောက်ရေး တပ်ကို မြန်မာပြည် ထဲမှာတင် ဖွဲ့ပြီး ‘ကိုလိုနီနိုင်ငံ အိန္ဒိယမှ လွတ်လပ်သော အိန္ဒိယနိုင်ငံအဖြစ် ပြောင်းလဲရေး’ ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီတစ်ခေါက် တိုက်ပွဲမှာ ဂျပန် တပ်ဦးဘက်မှ ပါဝင်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်နိုင်တည်းသားချင်းက ဒီနယ်ခြားမှာ အချင်းချင်း တိုက်ကြရတော့မှာ ဖြစ်တယ်။ တစ်ခု ဝမ်းနည်း စရာ ကောင်းတာကတော့ အင်္ဂလိပ်တပ်က ဂေါ်ရခါး တပ်သား တွေကို အမြဲတမ်း တပ်ဦးမှာ ထားတယ်။ အင်္ဂလိပ်တပ် အနေနဲ့ကတော့ အသက်ကို မနုမြောတဲ့ ဂျပန်တပ်နဲ့ မိုက်ရူးရဲဆန် ဂေါ်ရခါးတပ်သားတွေကို ထိပ်တိုက် တွေ့ပေးတာက အသင့် တော်ဆုံးလို့ တွက်ထားပုံရတယ်။ အဲဒီလို တွေးမိတွေးရာ တွေးနေတုန်း ရုတ်တရက် ဆိုသလို ဒဏ်ရာရသူ စခန်းကို စောင့်နေတဲ့ အစောင့်တပ်သားက-

“ရန်သူ-ရန်သူ” လို့ အသံစူးစူးနဲ့ အော်သံထွက်လာတယ်။ တပ်သား လက်ညှိုးထိုးရာကို ကြည့်လိုက်တော့ လူငါးဆယ်၊ ခြောက်ဆယ်လောက် ရှိမယ်။ တောင်ပေါ်ကနေ တစ်ဟုန်ထိုး

ဆင်းချလာကြတယ်။ ရှေ့ဆုံးက ရန်သူ လေးငါးယောက်
 လောက်က အလိုအလျောက်ပစ် စက်သေနတ် အပေါ့စားကို
 တဒိုင်းဒိုင်းပစ်ပြီး ပါးစပ်ကလည်း “ဟေး-ဝါး” လို့ အသံမျိုးစုံ
 ဟစ်အော်ရင်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရှေ့မီတာ ၅၀
 အကွာလောက်ကို ရောက်လာတယ်။ ဒီဘက်က ပြန်တိုက်ခိုက်
 နိုင်တဲ့သူ ဆိုလို့ ဆယ့်လေးငါးယောက် လောက်ပဲရှိတယ်။
 ရော်ရှိဒါက ခါမဲဒါဆီကနေ ပြောင်းယူထားတဲ့ စက်သေနတ်
 အပေါ့စားနဲ့ ပစ်ပြီး ချောက်ထုတ်တယ်။ ရှေ့ကနေပြီး
 ပစ်ရင်း ပြေးလာတဲ့ ပြောင်းတိုစက် သေနတ်ကိုင်တဲ့သူတွေက
 ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် လဲပြိုကျသွားတယ်။

အဲဒီအခိုက်အတံ့လေးအတွင်းမှာပဲ “ရော်ရှိဒါ-
 စောင့်ဦး” လို့ ပြောရင်း တပ်ကြပ် ဖူကုရှီမားက ရှေ့ကို
 တိုးထွက် လာတယ်။ အပြောင်းအလဲက သိပ်ကို မြန်ဆန်
 လွန်းတာကြောင့် ကျွန်တော်က ဘာမှ ကြားဝင်ချိန် မရလိုက်
 ဘူး။ ဖူကုရှီမားဟာ ထူးဆန်းတဲ့ အသံထွက်တစ်မျိုးနဲ့
 တစ်စုံတစ်ရာကို လှမ်းအော်ပြောတယ်။ ဂျပန်တို့ အင်္ဂလိပ်တို့
 ဆိုတာတော့ ညှပ်ပါတာပဲ နားလည်လိုက်တယ်။ စကား

အဆုံးမှာ ရန်သူတွေဟာ ထူးဆန်းလှစွာ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် သေနတ်ကို ကိုင်ထားတဲ့ လက်တွေကို အပေါ်ကို မြှောက်ပြီး လူ ၅၀၊ ၆၀လောက်က တစ်ပြိုင်နက် လက်နက် ချကြတယ်။ အားလုံး ဂေါ်ရခါး စစ်သားတွေနဲ့ ခေါင်းပေါင်းဖြူ မုတ်ဆိတ်မွေးရှည်နဲ့ ကုလားစစ်သားတွေချည်းပဲ ဖြစ်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ နောက်မီတာ ၁၀၀ အကွာက အမိန့်ပေးလာတဲ့ အင်္ဂလိပ် စစ်ဗိုလ်နှစ်ယောက်က ရုတ်တရက် ကြိမ်းမောင်းတယ်။ နောက်တော့ လက်ထဲမှာ ပါလာတဲ့ သေနတ်နဲ့ သူတို့ခေါင်းကို သူတို့ ပြန်ပစ်ပြီး အဆုံးစီရင်သွားတယ်။ မိမိတိုင်းပြည် ဂုဏ်ကို ထိန်းသိမ်းလိုစိတ်၊ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးလိုစိတ်ကို မျက်စိရှေ့မှာတင် မြင်တွေ့လိုက်ရတော့ ရန်သူဆိုပေမယ့် ဂုဏ်ယူထိုက်တဲ့ နောက်ဆုံး ဇာတ်သိမ်းကို ကြည့်ပြီး စစ်ရဲ့ စာနာကင်းမဲ့မှုကို နှလုံးသားမှာ မှတ်ကျောက် တင်ထားလိုက်မိ ပါတော့တယ်။

စစ်သုံးပန်းတွေဟာ နောက်က ဆက်ပြီး လိုက်တိုက်တဲ့ တပ်လယ်က ၁၄၊ ၁၅ယောက် နောက်ကို တန်းစီပြီး ပြန် ပါသွားခဲ့တယ်။ ၁၅ မိနစ်လောက်အတွင်း ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့

အဖြစ်အပျက်ကလေး တစ်ခုပါပဲ။ ကျားခေါင်းတောင်ထိပ်က အင်္ဂလိပ် အစောင့်တပ်လည်း စစ်ကူတွေအထိ နာတာကို သိပြီး ပြေးပေါက် ရှာပြီး ပြေးလာကြတာ ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့လည်း ကံကောင်းထောက်မစွာ အသက်ရှင် ကျန်ရစ်တာလည်း ဖြစ်တယ်။ အကယ်၍ သူတို့ကသာ ရှေ့ကို ဒီအတိုင်းဆက်ပြီး တိုးလာခဲ့ရင် ဒဏ်ရာရစစ်သည်တွေအပြင် တိုက်ခိုက်နိုင်သူ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ ၁၄၊ ၁၅ ယောက်လည်း ခုခံချိန် မရလိုက်ဘဲ စက်သေနတ် ပြောင်းအောက်မှာ မရှုမလှ အသက်ပျောက်ရမှာ မလွဲဘူး။

အဲဒီအကြောင်းက တစ်မဟုတ်ချင်း ဘီလူးနီတပ်လယ်ကို သတင်း ပြန့်သွားတယ်။ ဒဏ်ရာရ စစ်သည်စခန်းက ရန်သူ ၁၀၀ကျော်ကို တစ်ခါတည်းနဲ့ စစ်သုံးပန်းအဖြစ် ဖမ်းပေး လိုက်တယ် ဆိုတဲ့ သတင်း ဖြစ်နေပြီး မိတ်ဖက် စစ်သည်တွေရဲ့ စိတ်ဓါတ်ကိုလည်း တက်ကြွစေမှာတော့ အမှန်ပါပဲ။ အဲဒီ အချိန်ကစပြီး တပ်သားတွေ ကြားမှာ-

“တပ်ကြဲ ဖူကုရိုမားက လူမသတ် ပါရစေနဲ့လို့များ ဆုတောင်းခဲ့ လေသလား”

“မဟုတ်ဘူး။ ဖူကုရှိုမားရဲ့ နင်းဂျားပညာဆိုတာ လူမသတ်တာက အခြေခံတာ ဖြစ်နိုင်တယ်” လို့ အမျိုးမျိုး ထင်ကြေးပေးကြတယ်။ ဘယ်သူတွေဘာပဲပြောပြောဖူကုရှိုမား နင်းဂျားပညာက တကယ့်ကို ထိရောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဆီကို ကျရောက်လာတဲ့ အန္တဂ်မှန်စမျှင် အကြိမ်ကြိမ် ဖယ်ရှားပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးကြီးလှတဲ့ နည်းပညာဖြစ်နေတာကတော့ သေချာတယ်။ နေမွန်းတည့်ချိန်လောက်မှာတော့ သတင်းကြီးလှတဲ့ အခိုင်အမာ ခံတပ် ကျားခေါင်း တောင်ထိပ်စခန်းကို ဘီလူးနီတပ်က သိမ်းပိုက် လိုက်ပြီး သေနတ်သံတွေလည်း သွားခဲ့တယ်။

စစ်နိုင်တဲ့ဘက်ကသာ ကျန်ရှိတဲ့ ပစ္စည်းနဲ့အလောင်းကို သိမ်းယူခွင့် ရှိပေမယ့် အခုအခြေအနေကတော့ အချိန် သိပ်မပေးတာကြောင့် တိုက်ပွဲကျ သူတွေရဲ့ အလောင်းကို အကျအန မီးသင်္ဂြိုဟ်တာ၊ အရိုးကို နောက်တန်း ပြန်ပို့တာတို့ကို မလုပ်နိုင်တော့တဲ့ စစ်ပွဲဆက်နွဲ့ရဖို့ကို ဦးစားပေးကြရတယ်။ စစ်မြေတလင်းဟာ တစ်စထက် တစ်စ ပိုမိုနီးကပ်လာသလို ဟိုးခပ်ဝေးဝေး အနောက်ဘက် ဆီက သေနတ်ပစ်သံကိုလည်း လူတိုင်း ကြားနေရပြီး တောင်ဘက် တည့်တည့်မှာ ရှိတဲ့

ဘီလူးပြာ တပ်ဖွဲ့အင်အားက မြွေပါးစပ် ရွာစခန်းကိုလည်း ဝင်တိုက် နေပုံရတယ်။ ဒါကြောင့် အလောင်းတွေကို အမြန် မြေမြှုပ် သင်္ဂြိုဟ် ပစ်ကြတယ်။

ရန်သူဘန်ကာအနီး မျက်နှာတစ်ခြမ်း စုတ်ပြတ်နေပြီး ကျန်တဲ့ တစ်ခြမ်းနဲ့ ရန်သူစခန်းကို စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ရပ်လျက်နဲ့ အသက်ထွက် နေတဲ့အလောင်း၊ ပေါင်ရင်းတစ်ဘက်ပြတ်ပြီး ရန်သူ့ အလောင်းပေါ် ကျိုးကြေ ထပ်လျက် ရှိနေတဲ့ တပ်သား အလောင်း၊ ပြုတ်ကျနေတဲ့တစ်တွေ၊ စီးဆင်းနေတဲ့ သွေးတွေနဲ့ ဒီနေရာဟာ လူသား ကမ္ဘာမဟုတ်။ မသားစား ဘီလူးတွေ ကျက်စားရာနေရာများလားလို့တောင် စိတ်မှာထင်လာမိတယ်။ မိတ်ဆွေ တပ်သားတွေက ဝမ်းနည်းယူကြိုးမရစွာ မျက်ရည် ကျရင်း အလောင်းက လက်သန်းကို ဖြတ်ပြီး မီးရှို့တယ်။ လက်သန်း အရိုးကို နာမည်ရေးထားတဲ့ အဝတ်နဲ့ပတ်ပြီး ဂျပန် အလဲနဲ့ထုပ်ကြတယ်။ သက်ဆိုင်ရာသူငယ်ချင်းစစ်သည်တွေက ခါးတို့ လည်ပင်းတို့မှာ ပတ်ယူပြီး နောက်တိုက်ပွဲအတွက် သုတ်ခြေတင်ကြတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ စစ်ထွက်တုန်း ကတည်းက ကျောပိုး

အိတ် အောက်ခြေမှာ ထည့်သိမ်းလာတဲ့ ဆုတောင်းတဲ့အခါ လည်ပင်းမှာ ဆွဲတဲ့ ပိုးထည်စနဲ့ လက်မှာကိုင်တဲ့ ပုတီးတို့ကို ထုတ်တယ်။ ပြီတော့ မြေပုံတွေကို မျက်နှာမူ၊ ဘုရားစာကို ခပ်တိုးတိုး ရွတ်ဆိုပြီး ဆုတောင်း မေတ္တာပို့ခဲ့တယ်။

ကံကောင်းထောက်မစွာပဲ ကျွန်တော်တို့ တပ်စိတ်ဟာ ခြေထောက်ထိတဲ့ သူတွေကို နောက်တန်း ပြန်ပို့ရတာက လွဲလို့ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရတဲ့သူ မပါခဲ့ဘူး။

ဘီလူးနီတပ်တစ်ခုလုံးရဲ့ ၅ပုံ ၁ပုံလောက် စစ်အင်အား လျော့သွားတယ်။ ဒါဟာ အတော်လေးကို အထိနာ ဆုံးရှုံး တယ်လို့လည်း ဆိုနိုင်တယ်။ ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျန်းမာတဲ့ တပ်သားအားလုံး ရှေ့ဆက် တိုက်ဖို့ကိုပဲ ဆက်ကာ ပြင်ဆင်ကြရတယ်။ ဘီလူးနီတပ်ရဲ့ တာဝန်က မြေပါးစပ် ရွာရဲ့ မြောက်ဘက် အင်ဖာကို ပေါက်တဲ့လမ်းကို ပိတ်ဆို့ဖို့နဲ့ အင်ဖာဘက်ကနေ မြေပါးစပ်ရွာရဲ့ မြောက်ဘက် အင်ဖာကို ပေါက်တဲ့လမ်းကို ပိတ်ဆို့ဖို့နဲ့ အင်ဖာဘက်ကနေ မြေပါးစပ် ရန်သူ စခန်းကို လာတဲ့ စစ်ကူတပ်ကို စောင့်တိုက်ဖို့ အပြင် မြေပါးစပ်ရွာ အရှေ့မြောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ ရန်သူစခန်းရဲ့

ကျောဘက်မှနေ တိုက်စစ်ဆင်ဖို့လည်း အမိန့်ရထားတယ်။

(၅)

နောက်တစ်ကြိမ် တစ်တောင်ဆင်း တစ်တောင်တက်၊
တောတွေဖြတ်၊ တောင်တွေကျော် စတင်ကြပြန်ပါတယ်။
တောင်တန်းတွေမှာ တောပန်း တောင်ပန်းတွေ ဟိုနေရာ ဒီနေရာ
မှာပွင့်နေကြပြီး သွားလေရာမှာထင်ရှားပင် စိမ်းစိမ်းတွေချည်းပဲမို့
ရင်ထဲ ကြည်လင် အေးမြစေသလို မျက်စိထဲ စွဲစေခဲ့တယ်။
ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ အမိမြေကတောင်တွေကို တက်နေရသလို
ထင်လာတဲ့ အထိပါပဲ။ ဒီလိုကျပြန်တော့လည်း ခုနကလေးတင်
ရင်ဆိုင် ဆင်နွဲ့ခဲ့ရတဲ့ ကြောက်မက်ရင်နှင့်ဖွယ် စစ်မြေတလင်း
အကြောင်းက ဘာမှမဆိုင် တော့သလို ခံစားရပြန်တယ်။
နှစ်နာရီကြာ အနားယူချိန်ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ဟာ
ထင်းရှူးပင်ရိပ်မှာ ခဏလှဲအိပ်ကြတယ်။

“ဟေ့-မေးမယ် မေးမယ်နဲ့ မေးဖို့ အချိန်မရလို့ မမေး
ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဝတုတ်တုတ်သူကြီးရဲ့ ရွာမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်း

ကျန်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ငါတို့ တပ်ငယ်ကို ပြန်သွားတုန်း ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့တာလဲ ဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါဦး'လို့ ကျွန်တော်က ဖူကုရိုမားကို မေးလိုက်သည်။

“ဪ-ဒါလား။ ဘာမှတော့ သိပ်ထူးထူးခြားခြား မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် တပ်စိတ်က လူတွေက မင်းရဲ့ နင်းဂျားပညာ အစွမ်းကို အံ့အားသင့်နေကြတာ”

“အင်း-နင်းဂျား ပညာလို့ပဲ ဆိုရမလား။ ပြင်ဆင်ရပုံက ဒီလိုပါ။ အဲဒီအချိန် ကျွန်တော် ရွာထဲကို ပြန်ဝင်ပြီး ဝတုတ်တုတ် ရွာသူကြီးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးခဲ့တယ်။ အင်္ဂလိပ်တပ်က ရွာကို ဝင်လာရင် ရွာ အလယ်က လမ်းဆုံမှာ အတီး အမှုတ်တွေ ချက်ချင်း စပေးဖို့ ရွာကလူတွေကိုပြင်ဆိုင်ခိုင်းဖို့အကူအညီ တောင်းတယ်။ အဲဒီလို ကူညီပေးမယ်ဆိုရင် ရွာထဲမှာ ပစ်ကြခက်ကြ မဖြစ်စေရဘူးလို့ ကတိပေးခဲ့တယ်။ ရွာသူကြီးက တော်တော်လေးကို အားကိုးရလို့ တော်သေးတယ်”

“အဲဒီနေ့နေ့လယ်ခင်းက မင်းဘယ်မှာနေတာလဲ”

“စိန်ပန်းပင်ရိပ်အောက်မှာ ရွာသူကြီးက ခုံတန်းရှည် တစ်လုံး ထုတ်ပေးတာနဲ့ အဲဒီပေါ်မှာပဲ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ အရင်ညကလည်း တစ်ရေးမှ မအိပ်ရသေးတာနဲ့ ပင်ပန်းပြီး ချက်ချင်း အိပ်ပျော်သွား တာပေါ့”

“တော်တော် သတိဝီရိယနည်းတဲ့ကောင်ပဲ”

“ပခုံးကို လာပုတ်တဲ့အတွက် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ ဝတုတ်တုတ် သူကြီးက စိတ်ပူတဲ့ မျက်နှာနဲ့ “မာစတာ၊ အင်္ဂလိပ် တပ်လာပြီ။ ဘယ်လို လုပ်မလဲ” လို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဝုန်းခနဲ ထထိုင်ပြီ။ “ဘယ်မှာလဲ” လို့ မေးတော့ ရွာသူကြီးအိမ်မှာ ကျုပ်ကိုယ်စား ရွာသားတစ်ယောက်ကို ရွာသူကြီး ခဏ လုပ်ခိုင်းထားတယ်” လို့ ပြောတယ်။

“မင်းက အပြောကောင်းတာလည်း ပါပေမယ့် ရွာသူကြီးက လည်း တော်ပါတယ်”

“အချိန်က ညနေ ၄နာရီလောက်ရှိပြီ။ ကျွန်တော်လည်း လက်၊ ခြေထောက်၊ မျက်နှာတို့ကို ရွံ့သုတ်ပြီး ရွာက လူ အယောင်ဆောင်ပြီး ရောနေလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကုလားစစ်သား ၄၊ ၅ ယောက်လောက်က သေနတ်တွေကိုင်ပြီး

ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ သူကြီးက အိမ်ထဲ ထွက်ပြီး လက်ပြတော့ ကုလားစစ်သားတစ်ယောက်က ဂျပန်စစ်သားတွေ လာသလားလို့ မြန်မာလို ခေးတယ်။ ကျွန်တော်က နည်းနည်းတော့ လန့်နေတာပေါ့။ သူကြီးက ကုလားစစ်သားတွေ အားကောင်းလို့ ဂျပန်တွေ ပြေးပြီ။ တော်တော်နဲ့ လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာများ တကယ်ပီရိတယ်။ မုတ်ဆိတ်မွေးရှည်ရှည်နဲ့ ကုလားစစ်သားကို မျက်နှာချင်းဆိုင် အနီးကပ် တွေ့ရတာ ပထမဦးဆုံးပဲ။ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ပုံရတဲ့သူက ပြောင်းတို စက်သေနတ် အပေါ့စားကိုကိုင်ပြီး ရှေ့က ဖြတ်သွားတော့မှ နည်းနည်း စိတ်အေးရတယ်။”

“ဒါဆို အဆိုအတီးကို ဘယ်အချိန်က စကြတာတုံး”

“တပ်ငယ်နဲ့ ရွာအပြင်မှာ နေရာယူဖို့ ပြောထားတာက ည နောက်ရီမို့ ကျွန်တော်က ညနေ ဖန်နာရီလောက်ကတည်းက ရွာက ကလေးတွေကို စပြီးစုတယ်။ မကြာတို့ ဒုံးကုလိ တို့ကို ပြန်သတိ ရပြီး စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ဝင်နွဲ့တာ ကလေး တွေနဲ့လည်း ချက်ချင်း ရင်းနှီးသွားတယ်။ ဦးရွှေရိုးကို ဆိုရင်း ကကြတော့ တီးတဲ့သူကလည်း မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်

တီးပေးတယ်။ အဲဒီတုန်းကလည်း ကုလား စစ်သားတွေ လာကြည့်ကြသေးတယ်။ ကျွန်တော်မှာ ဇောချွေးတွေ တောင် ပြန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလို လုပ်ခြင်းအားဖြင့် အပြစ်မဲ့ တဲ့ ကလေးတွေရော၊ ရန်သူရော၊ ကိုယ့်ဘက်က လူတွေပါ မသေမကြေ ရဘဲ တာဝန်ကျေရာ ရောက်မှာကို တွေးပြီး တစ်တပ်တစ်အား ကြိုးစားရတာပေါ့။ တင်စားပြီး ပြောရရင် ပလွေသံတို့ ဗုံသံတို့က နိဗ္ဗာန်နဲ့ ငရဲကြားက ငြိမ်းချမ်းရေးငှက် တွန်ကျူးသံလို့ ဆိုရမယ်”

“နောက်ပြီး ကျားခေါင်းတောင်မှာ ရန်သူစခန်းကနေ တစုတဝေးကြီး ဆင်းချလာတုန်းက မင်းဘာတွေ လှမ်းအော် ပြောတာလဲ”

“အား-အဲဒီတုန်းကလား။ ကုလားစကား၊ ဗမာစကား၊ အင်္ဂလိပ် စကားနဲ့ ဂျပန်စကားတွေ အကုန်ရောပြီး ပြောချ လိုက်တာပဲ။ ဘာသာစကား ထွေရာလေးပါးပေါ့။ ဂျပန်တပ်က အင်္ဂလိပ်တွေဆီက အိန္ဒိယကို လွတ်လပ်ရေး ရအောင် ယူပေးဖို့ လာတာ။ မင်းတို့ကို မသတ်ဘူးလို့ ပြောတတ်သလို ပြောချလိုက်တာပဲ။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာရှိတဲ့ အင်အားတွေကို

စုပြီး အသံမှာ အားထည့်ပြီး ပြောတဲ့ နင်းဂျားအသံ ပညာပဲ။
နင်းဂျား ပညာစာအုပ်ထဲက အသံပညာကို အသေအချာ
ကျင့်ထားလို့သာ အဲဒီတုန်းက အောင်မြင်သွားတာ”

“မင်းရဲ့ နင်းဂျားပညာကို အပြည့်အဝ အသုံးချဖြစ်သွားတာ
ဘာကြောင့်လဲ။ ငါတော့ နားကို မလည်နိုင်ဘူး။ မကြာကို
ပေးထားတဲ့ ကတိကြောင့်ပဲလား၊ ပေးလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်က
ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့ကို မရဘူး” ကျွန်တော်က
ခေါင်း တခါခါနဲ့ စကားစလိုက်တယ်။

“အဲဒါကတော့ ပြောလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ ဖွင့်ပြောဖို့
မဖြစ်နိုင်လို့ပါ။

အဲဒီမှာတင် ကျွန်တော်တို့ စကားစပြတ်သွားကြတယ်။

(၆)

နောက်တစ်နေ့ ကျွန်တော်တို့ တပ်စိတ်က နယ်မြေ ထောက်
 လှမ်းရေးအတွက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာဖို့ ထွက်ခွာ
 လာခဲ့တယ်။ တောင်ထိပ်မှာ နာဂလူမျိုးတွေ နေတဲ့ရွာတွေက
 ဟိုနေရာ တစ်ခု ဒီနေရာ တစ်ခု တွေ့ရတယ်။ အဲဒီ လူမျိုးစုရွာ
 တော်တော်များများက တောင်ထိပ်မှာ ရှိကြတယ်။ ရွာကို
 သစ်လုံးချွန်တွေနဲ့ ကာထားပြီး အိမ်ခြေကများရင် ၁၅လုံး၊
 ၁၆လုံး နည်းရင် ၅လုံး၊ ၆လုံးလောက်ပဲ။ မြေနဲ့ လုပ်ထားတဲ့
 နံရံနဲ့ ခပ်သေးသေး အိမ်ငယ်တွေ စီတန်းလို့ နေတယ်။
 ဘယ်အိမ်မဆို အိမ်အဝင်ဝ တိုင်နှစ်တိုင်မှာ နွားခေါင်းနဲ့
 တောခွေခေါင်းတွေကို စီတင်ထားတယ်။ ဟောင်းသွားတဲ့ အရိုး
 ဖြူတွေလည်း ရှိသလို ခပ်သစ်သစ်ဆိုရင် သွေးတစက်စက်
 ကျနေ တတ်တယ်။ အရေအတွက်များတဲ့ အိမ်ဆို ပိုပြီး
 အောင်မြင် တိုးတက် နေတယ်လို့ ယူဆစရာရှိတယ်။

လူမျိုးစုခေါင်းဆောင်ရဲ့ အိမ်က တခြားအိမ်တွေထက်
 ကြီးပြီး တိရစ္ဆာန်ခေါင်း အရေအတွက်ရော အမျိုးအစားပါ

များပြားတာ တွေရတယ်။ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဝက်အကောင်
 တော်တော်များများကို တွေရတယ်။ မိန်းခလေးတွေက
 အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းပြီး နေလောင်ထားလို့ အသားတွေမည်း
 ကြတယ်။ မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နဲ့ ပါးနှစ်ဘက်
 မှာလည်း ပရဲထိုးထားကြတယ်။ ခေါင်းမှာတော့ ငှက်တောင်ပံ
 ကို ထိုးထားတယ်။ လက်နဲ့ခြေတို့ မှာတော့ ငွေလက်ကောက်
 ငွေခြေကျင်းကို ဝတ်ပြီး အလှဆင်ကြတယ်။ သူတို့ဟာ
 တောင်လှေကား စိုက်ခင်းတွေကို စိုက်ပျိုးတယ်။ သစ်ဥသစ်ဖုကို
 ရှာဖွေ စုဆောင်းတယ်။ တောလိုက်ခြင်းနဲ့ အသက် မွေးကြရ
 တယ်။

တစ်မနက်အချိန်ကုန်ပြီး နေ့လယ်လောက်မှာ ကျွန်တော်တို့
 တပ်တွေ နာဂရွာခပ်ကြီးကြီးကို ချွေးသံတရွဲရွဲနဲ့ ရောက်သွားကြ
 တယ်။ ရွာအဝင်ဝလည်းရောက်ရော ထွက်လာလိုက် ဝင်ပုန်းပြီး
 ချောင်းကြည့်လိုက် လုပ်နေတဲ့ ရွာသား သူငယ်တစ်ယောက်ကို
 လှမ်း မြင်ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း သတိနဲ့ ရွာနားကို
 ကပ်သွားတော့ ခုနကတည်းက တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေတဲ့ လူငယ်က
 ကျွန်တော်တို့ ရှိရာကို အသံပေးရင်း ပြေးဆင်းလာတယ်။

“ဘာသဘောလဲဟ။ ငါတို့ကိုတိုက်ဖို့ဆိုလည်း တစ်ယောက် တည်းတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး” တစ်ခုခုပဲလို့ တွက်ပြီး ဖူကုရှိုမားကို ရှေ့မှာ ထားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က ပြေးဆင်းလာတဲ့ လူငယ်ကို ကြည့်ရင်း အံ့အား သင့်သွားတယ်။ မမျှော်လင့်တဲ့ နေရာမှာ မမျှော် လင့်တဲ့ သူကို တွေ့လိုက်ရတာကိုး။

“ဟေ့ ဖူကုရှိုမား။ အဲဒါ ကာဘိုးမဟုတ်လားကွ”

“ဟုတ်တယ်။ ကာဘိုးပဲ” ကျားခေါင်းတောင်ထိပ် တိုက်ပွဲ တုန်း က ကျွန်တော်တို့ကို အများကြီး အကူအညီ ပေးခဲ့တဲ့ ၁၈-နှစ် အရွယ် နာဂလူငယ် ကာဘိုးပဲဖြစ်တယ်။ ကာဘိုးက ခုန်ပေါက်ဆင်းလာပြီး ဝမ်းသာအားရနဲ့ ဖူကုရှိုမားလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း စကားတွေ ပြောကြတယ်။ ကိုယ်ဟန် လက်ဟန်နဲ့ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဖိတ်ခေါ် တယ်။

“လာပါ-လာပါ။ ကျွန်တော် အဲဒီနေ့ညနေက မာစတာတို့ ဆီက စားစရာကိုရပြီး ရွာကို ချောချောမောမော ပြန်ရောက်ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်က ပြန်ဧည့်ခံ ပါ့မယ်။ လာပါ”

အဲဒီတုန်းက တပ်လယ်မှုးဆီကများ မုန်ကြွပ်

တစ်ထုပ်လောက်ရပြီး ရွာကို ဘေးမသီရန်မခဘဲ ပြန်ရောက် ခဲ့တာပဲဖြစ်မှာ။ ကျွန်တော်တို့က တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကာဘိုးရဲ့ ရွာကိုမှ ရောက်သွား ခဲ့ရတယ်လို့။ တက်ယ့်ကို အံ့ဩစရာပါပဲ။

ရွာရဲ့ အတွင်းဘက်မှာရှိတဲ့ လူမျိုးစုခေါင်းဆောင်ရဲ့ အိမ်ရှေ့မှာ အတော်လေး ကျယ်တဲ့ခြံရှိပြီး ကျွန်တော်တို့ တပ်စိတ်က လူတွေလည်း ရက်ဆက် ပင်ပန်းလာတာကြောင့် သေနတ်ကို ပိုက်ရင်း နားကြတယ်။ စုဝေးလာကြတဲ့ ရွာသား အားလုံးလည်း ကာဘိုးက လွဲရင် အားလုံး ဂျပန် တပ်သားတွေကို မြင်ဖူးခဲ့ပုံမရဘူး။ မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ပြီး စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေကြတယ်။ ကာဘိုးရဲ့ မျက်နှာနဲ့ လူမျိုးစု ခေါင်းဆောင်ကြီးနဲ့ တွေ့ခွင့်ရတယ်။

လူမျိုးစုခေါင်းဆောင်ကြီးဟာ ဖူကုရှိမားရဲ့ ရှင်းပြချက်အရ ဒီအနီး တစ်ဝိုက်မှာတော့ အသက်အရှည်ဆုံး ဖြစ်တယ်လို့ သိရတယ်။ နီညိုရောင် ခြုံထည်ကို ဘယ်ဘက်ပခုံးကနေ ညာဘက် ချိုင်းအောက်ဆီကို သိုင်းပတ်ထားတယ်။ ခေါင်း မှာလည်း ငွေနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ နည်းနည်းမြက်ကျယ်တဲ့ ခေါင်းဆောင်ကို ဆောင်းထားပြီး လှံတန် ရှည်ရှည်ကို

အားပြုထားတယ်။ ဒီလူမျိုးစုက ဂျပန်က တောင်သူဦးကြီးတွေနဲ့ မျက်နှာအကျ အတော်တူတယ်။

ပတ်ပတ်လည်မှာတော့ ရွာသား ၄၊ ၅ ယောက်က တင်ပျဉ်ခွေ လာထိုင်ကြတယ်။ ဖူကုရိုမားက တစ်ခုခုကို သတိရတဲ့ပုံနဲ့ ကျောပိုး အိတ်ထဲက သုံးလက်စ စက္ကူ ၄၊ ၅ ရွက်နဲ့ ခဲတံ နှစ်ချောင်းထုတ်ပြီး လူမျိုးစု ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ပေးတယ်။ လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ရော နှုတ်နဲ့ပါ ပြောပြတော့ ခေါင်းဆောင်ရဲ့ မျက်နှာက တင်းမာခြင်း မရှိတော့ဘဲ ပြုံးရွှင်လာပြီး ဖူကုရိုမားကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တယ်။ စကားလက်ဆုံကျကြတယ်။ ပြီးတော့ လက်ညှိုးထိုးပြီး တစ်ခုခုကို ပြောလိုက်တယ်။

ရွာသား ၃ယောက်လောက်က ရွာထဲကို ပတ်ပြေးပြီး အသံပေး သလို အော်ကြတယ်။ တစ်အောင့်လောက်နေတော့ ရွာထဲကမိန်းမတွေ ခေါင်းမှာ မြေအိုးကို ရွက်သူကရွက်၊ ငှက်ပျောသီးကို ဝါးတောင်းနဲ့ သယ်သူကသယ်နဲ့။ အလျှို အလျှို ထွက်လာကြတယ်။ သူတို့ ယူလာတာတွေကို ယောက်ျားလေးတွေ သယ်ယူလာတဲ့ ခုံမှာ တင်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ကို ဧည့်ခံဖို့ ပြင်ကြပုံရတယ်။ ခေါင်းဆောင်

ကြီးက သုံးဆောင်ပါလို့ ပြောသလိုမျိုး လက်အမူအရာ ပြတယ်။ မြေအိုးထဲမှာတော့ ဝါးပိုက် ၄၊ ၅ချောင်းလောက် ထောင်ထားတယ်။ အဲဒီပိုက်နဲ့ အိုးထဲကအရည်ကို စုပ်ယူ သောက်ဖို့ ကာဘိုးက တိုက်တွန်းတယ်။

“ဟေ့ ဖူကုရှိုမား၊ ဘာပြောတာလဲကွ” ကျွန်တော်က သံသယ ဖြစ်တာနဲ့ မေးလိုက်တယ်။

“အင်း၊ သူတို့ လူမျိုးစုရဲ့ အရက်ဖြစ်ဖို့များတယ်။ ကျွန်တော်ကပဲ စမ်းသောက်ကြည့်မယ်” ဖူကုရှိုမားက ဝါးပိုက် ကို တစ်ခါနှစ်ခါ စုပ်ယူသောက်ပြီး အံ့ဩတဲ့ မျက်နှာနဲ့ “ဟား ဒီအရသာက ကျွန်တော်တို့ဆီက မက်မန်းဝိုင်အတိုင်းပဲ” တခြား အိုးထဲမှာတော့ ဂျပန်က ပဲကောက်ညှင်းပေါင်း (ဆဲခိဟန်း) နဲ့ အလွန်တူတဲ့ ကောက်ညှင်းပေါင်းတွေ ထည့်ထားတယ်။ ဖူကုရှိုမားက ပြောပြလို့ အဲဒီထမင်းဟာ နာဂလူတွေ အလွန် တန်ဖိုးထားတဲ့ ကောက်ညှင်း ငချိတ်ဆိုတာ သိရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တပ်သားတွေလည်း မိုက်ဆာနေတာက တစ်ကြောင်း၊ အစားကောင်း မစားရတာကြာပြီ ဖြစ်တာက တစ်ကြောင်း၊ ရွာကလူတွေရဲ့ စေတနာကို အသိအမှတ်

ပြုချင်တာက တစ်ကြောင်းကြောင့် အရက်၊ ထမင်းနဲ့ သစ်သီး ဝလံတွေ ကို ဗိုက်အပြည့် စားလိုက်ကြတယ်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးမှာ ကလေး ဖိယောက် ရှိပြီး ကာဘိုးက သား အငယ်ဆုံးဖြစ်တယ်။ ကာဘိုးက ကျွန်တော့်ကို အပြည့်အဝ ကျေးဇူး တုံ့ပြန်တဲ့ အနေနဲ့ ယခုလို ဧည့်ဝတ် ပြုတာလည်း ဖြစ်တယ်လို့ ရှင်းပြလို့ သိရတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တပ်ကလူတွေ ပြန်စုဖို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့အချိန် ရောက်လာပြီမို့ ကျွန်တော်နဲ့ ဖူကုရှိမားက မြန်မာလို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောနေကြတုန်းမှာပဲ ရွာရဲ့ အောက်ဘက် ဆီက သံပြိုင် အသံပေးပြီး လူတွေ တက်လာတဲ့ အသံ ကြားလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကလည်း မဟုတ်မှလွဲရော ရန်သူများ ဝင်စီးပြီ လားလို့ အသင့်အနေအထားအတိုင်း သေနတ်ကို ကိုင်ထားပြီး ဖြစ်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရွာ ခေါင်းဆောင်က ပြုံးရွှင်တဲ့မျက်နှာနဲ့ “ကိစ္စမရှိဘူး။ ကိစ္စ မရှိဘူး” လို့ တပ်သားတွေကို ထိန်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေလည်း အသံလာရာဆီကို ခြံစည်းရိုးကို ကျော်ပြီး ကြည့်တော့ ရွာသား ၄၊ ၅ယောက်လောက်က စည်ပိုင်းလို

ဝါးဆစ်ကို ကျောမှာထမ်းပြီး “ဟေ့ဟေ့-ဟေ့ဟေ့” လို့သံပြိုင် အသံပေး အားစိုက်ခွန်စိုက် တက်လာတာကိုတွေ့ရ တော့တယ်။ ရေ သယ်လာသူတွေကို အနီးကပ် မြင်လိုက်ရတော့ အံ့အား သင့်သွားတယ်။ လမ်းလည်းမရှိ မတ်စောက်တဲ့ တောင် လမ်းကို တက်ညီလက်ညီ တက်လာကြတယ်။ ချွေးတွေ ဆိုတာ တစ်ကိုယ်လုံး စိုရွဲနေကြတယ်။ တောင်ထိပ်မှာနေတဲ့ နာဂ လူမျိုးတွေက ဒီလိုဒုက္ခခံပြီး တောင်ကြားက ရေကို နေ့တိုင်း ဆွဲတက်ကြရတယ်။ သူတို့အတွက် ရေတစ်ပေါက်ဆိုတာ တကယ် အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ အရာတစ်ခု ဖြစ်တယ်။

“ကဲ-ဒီရေတွေကိုရေဘူးထဲကိုထည့်ယူသွားကြ” လို့ပြောနေ သလို ခေါင်းဆောင်က တပ်သားတွေကို လက်ဟန်ပြတယ်။ ကျွန်တော်တို့တပ်စိတ်က လူတွေအားလုံးက စားစာရာတွေနဲ့ ရေ တွေနဲ့ ဧည့်ဝတ်ကျေစွာ ဧည့်ခံပြုစု လိုက်တာကို ဝမ်းလည်းသာ ကျေးဇူးလည်း တင်နဲ့ ဖော်မပြ နိုင်လောက်အောင် ကြည်နူးကြရ တယ်။ ကာဘိုးက တောင်အလယ်အထိ ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်ပို့ ပေးတယ်။ တိုက်ပွဲပြီးရင် ရွာကို ဆက်ဆက် လာလည်ဖို့ မှားရင်း လက်တပြုပြနဲ့ ဝမ်းနည်းစွာ နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲခွဲကြတယ်။

တောင်ကြားကို ဆင်းလာတုန်းလမ်းမှာ ကျွန်တော်က ဖူကုရိုမား ကို “ ဖူကုရိုမား၊ မင်းခေါင်းဆောင်ကြီးကို ဘာတွေ ပြောလိုက်တာ တုံး” လို့ မေးလိုက်တယ်။

“အင်း၊ အဲဒီတုန်းကပြောတာ နည်းနည်းပိုသွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ဘုရားသခင်ရဲ့ တိုင်းပြည်ကလာတဲ့ တပ်သား တွေပဲ။ ကုလား စစ်သားတွေက မကောင်းတာလုပ်လို့ အပြစ် ပေးရအောင် လာတာ။ ဒါက ဘုရားသခင် တိုင်းပြည်က လက်ဆောင်ပါ”

ဆိုပြီး စက္ကူနဲ့ ခဲတံကို ထုတ်ပေးတာ။ ဘာမဆိုရေးလို့ရပြီး သိပ် အသုံးဝင်တဲ့ ပစ္စည်းပဲ။ ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ပေးမယ်လို့ ပြောတော့ပြောလိုက်တာပဲ။ ဒီလောက်နည်းခံလိုက်ပုံထောက်ရင် အတော်လေး နားလည်သွားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့လို့ ရှင်းပြတယ်။

အမြဲတမ်းဆိုသလို ဖူကုရိုမားရဲ့ လူမျိုးဘာသာ မခွဲခြား မှု စည်းရုံးရေး ကောင်းမှုတွေဟာ အားလုံးကို ပါးစပ်အဟောင်း သား ဖြစ်ပြီး အံ့အားသင့် သွားစေရတာချည်းပါပဲ။

မြွေပါးစပ်စခန်းနဲ့ သူသေကိုယ်သေတိုက်ပွဲ

(၁)

မြွေပါးစပ်စခန်းဆီကို တောင်ဘက်တည့်တည့်က ချီတက်သွားတဲ့ ဘီလူးပြာတပ်ဟာ ယခုဆို ဘယ်အခြေအနေကို ရောက်နေလေပြီလဲလို့ တစ်ချက် စိတ်ပူ စိုးရိမ်စရာရှိတယ်။

ဒီတစ်ခါ တိုက်ပွဲမှာတော့ ဘီလူးပြာတပ်က တွက်ကိန်းအလွဲကြီး လွဲပြီး တိုက်စစ်ဆင်ကြတဲ့ တခြားတပ်ဖွဲ့တွေပါ ဝင်ပါကြရတာကြောင့် အထိနာတဲ့စစ်ပွဲ၊ အသေအပျောက်များတဲ့

စစ်ပွဲ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

မြွေပါးစပ်ရွာမှာ အခိုင်အမာ တပ်စွဲထားတဲ့ ရန်သူဟာ ကျွန်တော်တို့ ဘက်က လူအင်အားများများနဲ့ တိုက်စစ်ဆင်လာတာကို သိတဲ့အတွက် အင်ဖာဘက်ကို ဆုတ်ပြေးကုန်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းအမှားကို ဘီလူးပြာတပ်က ရခဲ့တယ်။ ‘မြွေပါးစပ်ရွာဘက် ရန်သူ အင်အားမရှိ’ ဆိုတဲ့ သတင်းမှားကြောင့် ခံလိုက်ရတာ ဖြစ်တယ်။ သတင်းထောက်တပ်ရဲ့ အကြီးမားဆုံး အမှားလည်း ဖြစ်တယ်။ ဘီလူးပြာတပ်က အရှေ့ဘက် တည့်တည့်ကနေ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း စစ်ချီလာတော့ ရွာ အနောက်ဘက် ကုန်းမြင့်မှာ ခံတပ်ကို အသေအချာ ဆောက်ထားတဲ့ ရန်သူက ဘီလူးပြာတပ်ကို တက်နိုင်သလောက် များခေါ်ပြီး အချိန်ကိုက် လက်နက်မျိုးစုံ ကျည်မျိုးစုံ အမြောက်ဆံတွေနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ပစ်ကြိချတော့ တာပေါ့။

ရုတ်တရက် မထင်ထားတာတွေ ဖြစ်လာတော့ ထိတ်လန့်ပြီး အားလုံး ကစဉ့်အလျား ဖြစ်ရတယ်။ ဒဏ်ရာ ရသူတွေ၊ သေဆုံးသူတွေ အများအပြားနဲ့ နောက်ပြန်ဆုတ်ပြီး တိုက်စစ် ပြန်ဆင်ကြရပါတော့တယ်။ အဲဒီတိုက်ပွဲကစပြီး ဘီလူးပြာတပ်ဟာ

ရှုံးပြီးရင်း ရှုံး၊ နာပြီးရင်းနာနဲ့ တိုက်ပွဲပြင်းထန်မှုဒဏ်ကို နောက်တစ်ဖန် ပြန်ခံရဖို့ ဖြစ်လာပါတော့တယ်။

ကျားခေါင်းစခန်းကို အသေအလဲ ကျားကုတ်ကျားခဲ သိမ်းယူ ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘီလူးနီတပ်ကို ချက်ချင်း ဘီလူးပြာတပ်ရဲ့ စစ်ကူ အဖြစ် မြွေပါးစပ်ရွာဘက် တိုက်ပွဲမှာ ပါဝင်ဖို့ အမိန့် ကျလာတယ်။ ဘီလူးနီတပ်က ကျားခေါင်း တောင်ကုန်းကို အနိုင် သိမ်းနိုင် လိုက်တာက ရန်သူကို စစ်ဗျူဟာ ကောင်းကောင်းနဲ့ တိုက်နိုင်လို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီအချက်ကို နမူနာယူပြီး တပ်ဖွဲ့ကို နှစ်ဖွဲ့ခွဲလိုက်တယ်။ မြွေပါးစပ်ရွာရဲ့ ကျောဘက်က ဝင်တိုက်တဲ့ အဖွဲ့နဲ့ အင်ဖာဘက်က ရန်သူ စစ်ကူလာနိုင်တာကို ကြိုစဉ်းစားပြီး အဲဒီဘက်က ဆီးကြိုတိုက်ဖို့ အဖွဲ့ဆိုပြီး နှစ်ဘက်ကနေ စစ်ဆင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ မြွေပါးစပ်ရွာထဲမှာတင် အောင်းပြီး တောင့်ခံနေတဲ့ ရန်သူတွေက အင်ဖာကို ပြေးဖို့လမ်းလည်း ပိတ်ပြီမို့ မရှိရှိတဲ့ အင်အားနဲ့ အပြင်းအထန် ခုခံဖို့ ပြင်ပါတော့တယ်။ ရသူဘက် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး လမ်းကြောင်းမျိုးစုံကို သုံးပြီး လက်နက် ခဲယမ်းနဲ့ စားနပ်ရိက္ခာ အပြည့် ဖြည့်တင်း ထားတာက

တစ်ကြောင်းကြောင့် တိုက်စစ်က အတော့်ကို ကြန့်ကြာပြီး အခက်အခဲ အတားအဆီးလည်း များတယ်။

ကျွန်တော်တို့ တပ်စိတ်က အင်ဖာမှ မြွေပါးစပ်ရွာကို ပေါက်တဲ့ လမ်းဘေးမှာရှိတဲ့ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ကတုတ်ကျင်းကို တူးပြီး ရန်သူစစ်ကူတပ်ကို စောင့်ပစ်တဲ့တပ်ဖွဲ့ထဲမှာ ပါဝင်တယ်။ ထင်ထားတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ အကာအကွယ် ကျင်းတူးပြီး နောက်တစ်နေ့ နံနက်မှာပဲ ရန်သူစစ်ကူတပ်က လက်နက် တပ်ဆင် ထားတဲ့ ဂျစ်ကားကို တပ်ဦးမှာထားပြီး လက်နက် တပ်ဆင်ထားတဲ့ ကားအစီး ၂၀ ကွေ့ကောက်နေတဲ့ တောင်ပတ်လမ်းကို တရွေ့ရွေ့တက် လာကြတယ်။

စောင့်တိုက်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလည်း တံတွေး တမျိုမျို သက်ပြင်း တချချနဲ့ သတိကြီးစွာ ရန်သူ အနီးကပ် လာတာကို စောင့်နေကြတယ်။ ရန်သူက ဒီလိုအခြေအနေကို လုံးဝ သိမထားတာကြောင့် တောင်ကုန်းတည့်တည့်အောက် ကျွန်တော်တို့ တပ်တွေ ရှိရာဘက် ပစ်ကွင်းထဲကို ခပ်မှန်မှန် ဝင်လာတယ်။ ရန်သူနဲ့ မီတာ ၃၀၀ အကွာအရောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ဘက် လက်နက်တွေ တစ်ပြိုင်နက် စပစ်ကြတယ်။

၄၊ ၅ စီးလောက်ရှိတဲ့ ကျည်ကားတွေဆီက မီးခိုးလုံးတွေ တက်လာတယ်။ ရန်သူတွေ လည်း မမျှော်လင့်ဘဲ အတိုက်ခံရလို့ ကားကို စွန့်ခွာ ထွက်ပြေးတဲ့ လူတွေ၊ ကားကို နောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့ ကြိုးစားသူတွေ၊ ဘယ်ညာ ခေါက်ပြန် ပြေးနေတုန်း အတုံးအရုံး လဲပြိုကျသွားတဲ့ ရှေ့တန်းက စစ်သညတွေ၊ နာနာကျင်ကျင် အော်ဟစ် ညည်းညူးသံတွေဟာ ငရဲပွတ် တမျှပါပဲ။ မိတ်ဖက် တပ်က ကတုတ် ကျင်းတွေထဲက ခုန်ထွက်၊ နောက်က လိုက်ပြီး ပစ်တဲ့ စစ်ဆင်ရေးကို ပြောင်းလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် အတွင်း အဆုံးအထိ လိုက်ပစ်ဖို့ကိုတော့ ခွင့်မပြုထားဘူး။ ရန်သူက မောင်းလို့ မရတော့တဲ့ တင့်ကား ၆စီးနဲ့ ဂျစ်ကား ၁၀စီး၊ အလောင်းတော်များများကို ထားရစ်ပြီး ထွက်ပြေးကြတယ်။

ဘီလူးနီတပ်က ကျားခေါင်းစခန်းကို သိမ်းတုန်းကလိုပဲ စေးစေးပိုင်ပိုင် နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် သာယာတဲ့ စစ်နိုင်သီချင်းက ပျံ့လွင့် လို့လာတယ်။ စစ်သားတွေအားလုံးအတွက်လည်း စစ်သွေးကြွဖွယ် ဖြစ်တယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ တပ်စစ်တပ်က တပ်ကြပ် ဖူကုရှိုမားကတော့ မကျေမလည်မျက်နှာနဲ့ တပ်သားတွေကို

ရင်ခေါင်သံနဲ့ ယခုလိုပြောတယ်။

“ဇာတ်လမ်းက မဆုံးသေးဘူးနော်။ နောက်ပိုင်းမှ တကယ့် တိုက်ပွဲ စမှာ။ ရန်သူဘက်ကလည်း နောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့တော့ စဉ်းစားမှာ မဟုတ်ဘူး။ မြေပါးစပ်ရွာမှာဆိုလည်း တပ်သား ၅၀၀၀ လောက်ရှိတဲ့ အင်အားကြီးတပ် တစ်ခုလုံး ရှိနေသေးတာ”

ရော်ရှိဒါ၊ ခါမဲဒါ၊ ရှိမူရာတို့ တစ်တွေကတော့ အပျော်ကြီး ပျော်နေကြတယ်။ ဖူကုရှိမား မကျေလည်တာက ရန်သူ အမြောက် အမြားကို သတ်ပစ်လိုက်တာကြောင့်ပဲလို့ အားလုံးက ထင်ကြေး ပေးကြတယ်။

“ဟုတ်တယ်။ ခံတပ်ကို အပီအပြင် တည်ဆောက်မထားရင် ဒီတစ်ခါ ရန်သူဘက်က တောင်ကို ဖြိုနိုင်တဲ့ လက်နက်နဲ့ သဲသဲမဲမဲ ပစ်ချလိုက်လို့တော့ နိုင်ထားတာတွေ သဲထဲရေသွန် ဖြစ်ကုန်မယ်။ သတိဝီရိယ ထားရမယ့် အချိန်ပဲ” လို့ ကျွန်တော်ကလည်း ထောက်ခံ ပြောဆိုလိုက်ပြီး တပ်သားတွေ နားထင်သွေးရောက်နေတာကို တပ်လှန့် သတိပေးလိုက်တယ်။

ရန်သူကို မောင်းထုတ်လိုက်တဲ့ ညနေပိုင်းမှာပဲ ကျွန်တော် တို့တပ်စိတ်ဟာ ဘီလူးနီတပ်ရင်းရဲ့ လက်အောက်ကို သတင်းပို့

ဆောင်ရေးနဲ့ ထောက်လှမ်းရေး တပ်သားအနေနဲ့ ပြန်စုဖို့ အမိန့်ပေး ခံရတယ်။ နောက်တစ်နေ့ ကျွန်တော်နဲ့ ဖူကုရိုမားတို့ ခန့်မှန်း ထားတဲ့အတိုင်း ရန်သူစစ်ကူတပ်က ဘီလူးနီတပ်ကို အပြင်းအထန် ထိုးစစ်ဆင်နေတာကို သိရတော့တာပါပဲ။

ပထမတော့ လက်နက်ကြီးသံ၊ သေနတ်သံ၊ လောင်ချတွေနဲ့ အလီလီ အလာလာ ပစ်ချသံတွေဟာ ပါးစပ်က ထုတ်ဖော်ပြလို မရနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။ နောက်ပိုင်းတော့ လက်ပစ်ဗုံးတွေ မိုးရွာချသလို တရစပ် ပစ်ချပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ထက် အဆရာပေါင်းများစွာသာတဲ့ လက်နက် အင်အားနဲ့ တန်ပြန် စစ်ဆင်ခံရတော့တုန်းတုန်းနဲ့ပေါက်ကွဲသံနဲ့အတူ ကျွန်တော်တို့ စခန်းရှိရာ တောင်တန်း တစ်ခွင်ဟာဖြင့် ရုစရာ မရှိအောင် အဆိုးဆုံး အခြေအနေထဲကို ကျရောက်သွားပါတော့တယ်။

တောင်ထိပ်က မြွေပါးစပ် စခန်းဆီကို လက်နက်ရိက္ခာ ဖြည့်တင်းပေးဖို့ ကောင်းကင်ကနေ လေယာဉ်ကြီးတွေ တစီတတန်းရောက်လာကြတယ်။ ဂျပန်ဘက်က လေယာဉ်တွေ လည်း အယောင်ပြဖို့တော့ ကောင်းတယ်လို့ တွေးပြီး ကျွန်တော်တို့ တပ်သား အားလုံးဟာ မခံချင်စိတ်နဲ့ အတူ

တစ်ကိုယ်စာ ကတုတ်ကျင်းတွေထဲမှာ နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ရင်း ငြိမ်ပြီး ကြည့်နေခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီနေ့ညနေ မြွေပါးစပ်စခန်းကို ကျောဘက်က တိုက်နေတဲ့ ဘီလူးနီ မိတ်ဖက်တပ်ခွဲရဲ့ ရှေ့တန်းကို အရေးတကြီး သတင်းပို့ပေးဖို့ ကျွန်တော်တို့ကို တာဝန်ပေးတယ်။ သတင်းရဲ့ အကြောင်းအရာက “အင်ဖာဘက်က အင်အားကောင်းတဲ့ ရန်သူ စစ်ကူ တိုက်စစ် စတော့မှာမို့ ကျောဘက်က တိုက်စစ်ဆင်နေတဲ့ တပ်ခွဲက ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရှိတဲ့ ဘီလူးပြာတပ်နဲ့ အနီးကပ် သတင်းယူပြီး နှစ်ဘက်ညှပ်ပြီး မြွေပါးစပ်စခန်းကို အမြန်သိမ်း” ဆိုတဲ့ ကြီးလေးတဲ့ အမိန့်ဖြစ် တယ်။

ကျွန်တော်အပါအဝင် သတင်းပို့ တပ်သားလေးယောက် အဖွဲ့ဟာ သစ်ပင်တွေကြားမှာ ကွယ်ပြီး မြွေပါးစပ်စခန်း နောက်ကျောဘက်က တိုက်စစ်ဆင်နေတဲ့ တပ်ခွဲရဲ့ ရှေ့တန်း ဆီကို သုတ်ခြေတင်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သွားရာလမ်း တစ်လျှောက်လုံးမှာ မြောက်ဘက်က ပစ်ခတ်သံ ပိုပြင်းပြီး တောင်ဘက်ကတော့ တစ်ချက်တစ်ချက်ပဲ ကြားရတယ်။ ဒါကို ထောက်ရင် မျက်နှာစာ တည့်တည့်က တိုက်နေတဲ့

ဘီလူးပြာတပ်က မြွေပါးစပ်စခန်းကို တိုက်ရင်း လက်ပန်း ကျလာတာကို ပြတဲ့လက္ခဏာပဲ။ ပြီးတော့လဲ ရန်သူရဲ့ အင်ဖာ စစ်ကူတပ်က ကျွန်တော်တို့ ဘီလူးနီတပ်ဖွဲ့ကို အလုံးအရင်း ဝင်တိုက်နေတဲ့ အခြေအနေကိုလဲ ပြနေတယ်။

“ဒီစစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော် စိတ်ထင်တာတော့ အမှန်ပဲ” လို့ ဖူကုရှိုမားက စိတ်ဘဝင်မကျတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို စကား စလိုက်တယ်။

အဲဒါပြောတာပေါ့။ ငါတို့ ဘီလူးနီတပ်က ရှေ့ရော နောက်ကပါ ရန်သူတွေရဲ့ အပိတ်ခံထားရတာမို့ အသား ညှပ် ပေါက်မုန့် (ဆန်းဒဝစ်ချ်)လို့ ဖြစ်နေတာပေါ့” ကျွန်တော်က လည်း ဒီအခြေအနေဆိုးကို ညည်းညူ ပြောဆိုမိတယ်။

ပထမတော့ ဘီလူးပြာတပ်က မြွေပါးစပ်ရှေ့တည့်တည့်က တိုက်နေပြီး နောက်ကျောဘက်ကလည်း ကျွန်တော်တို့ ဘီလူးနီ တပ်က ဝင်တိုက်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘီလူးနီတပ်နောက်ကို အင်ဖာ ဘက်က ရန်သူတွေက တပြိုင်တမ ဝင်လာနေတာက ပြဿနာ။ ဒီလိုသာဆို အသေအချာသတင်းယူပြီး မတိုက်ကြရင် ကိုယ့်ဘက် အချင်းချင်း ပြန်ပစ်သလို ဖြစ်နေမှာကို ထည့်

စဉ်းစားရမှာ ဖြစ်တယ်။

“ဘီလူးပြာတပ်က ရှေ့တည့်တည့်ကနေ အင်အားနဲ့ဖိရင် မြေပါးစပ်က ရန်သူက ဘီလူးနီဘက်ကို ပြိုဆင်းလာမယ်။ ငါတို့ရဲ့ နှစ်ဘက် ညှပ်တိုက်တဲ့ စစ်ဆင်နည်း မပီပြင်ရင်တော့ ဘီလူးနီ တစ်တပ်လုံး လုံးပါးပါးမှာတော့ မြင်ယောင်နေပြီ။ ဟေ့-ဖူကုရိုမား၊ မင်းသာ ဦးဆောင်ရတဲ့ စစ်အရာရှိဖြစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အင်း- ကျွန်တော်တို့ ဘီလူးနီ တပ်က တစ်ည အတွင်း ရုတ်တရက် ခြေရာဖျောက်တဲ့ နည်းကို သုံးသင့်တယ်။ မြေပါးစပ်က ရန်သူတွေကို ပြေးလမ်း ဖွင့်ပေးရမှာပဲ။ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် အင်ဖာကို ရောက်အောင်သွားပြီး တိုက်နိုင်ဖို့ မမြင်ဘူး။ မြောက်ဘက်ကို သွားတဲ့ ဘီလူးမဲတပ်ကဆိုရင် အင်ဖာက ရန်သူတွေကို ထောက်ပံ့ပေးနေတဲ့ ဝံပုလွေ မျက်စိ ရွာကို သိမ်းပြီးပြီ မဟုတ်လား။ ဘီလူးနီ၊ ဘီလူးပြာ တပ်တွေက နှစ်ဘက်ရံပြီး အင်ဖာကို ဝင်တိုက်ဖို့ စောင့်ရင်း စိတ် လောပြီး မောနေလောက်ရောပေါ့။ ယောင်တောင်တောင် လုပ်နေရင် ရန်သူက အားပိုပြည့်လာမယ်”

သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံအစည်ပဲ။ ငါလည်း ဒီလိုပဲ ထင်တယ်။ အခုလို အခြေအနေမျိုးမှာတော့ မဖြစ်သင့်တာ အမှန်ပဲ” လို့ စကား တပြောပြောနဲ့ နံပါတ်တစ် တောင်ကုန်းကို တက်ခဲ့ကြတယ်။

“ဟေ့-ဖူကုရှီမား မိတ်ဖက်တပ်က ညာဘက်ပိုင်း တောင်စောင်းမှာ ရှိပုံပဲ။ ရန်သူရဲ့ အမြောက်ဆံက လမ်းပြ လိုက်တာပဲဟေ့” လို့ ကျွန်တော်က ပြောနေတုန်း ဖူကုရှီမားက ထအရပ်မှာ အိမ် နှစ်အိမ်ဘက်က မီးပွင့်လာပြီး သေနတ်သံကို ကြားရတယ်။ ခြေ ထောက်နားမှာ ဖုန်တွေ ထသွားပြီး တုန်လှုပ်စရာ ကောင်းအောင် ကျည်တွေ တဖွဲဖွဲကျလာ ပါတော့တယ်။

ချိန်ပစ်နေတဲ့ကျည် အသေအချာပါပဲ။ ရန်သူရဲ့ စက်သေနတ်က အနည်းဆုံး နှစ်နေရာကနေ နေရာယူ ပစ်နေတာပဲ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်က ရေမြေအနေအထားကို အလျင်အမြန် ဝှေ့ဝဲကြည့်ရင်း-

“အဲဒါမှဒုက္ခပဲ။ တစ်နေရာရာမှာ ချိုင့်ကျင်းမရှိနိုင်ဘူးလား” လို့ ပြောပြောရှာရှာ လုပ်နေတုန်း ၁၀ မိတာလောက် အကွာမှာ မှောက်ဝပ်လျက် ရှိနေတဲ့ ဖူကုရှီမားက သူရဲ့ညာဘက်ကို

လက်ညှိုး ညွှန်ပြနေတယ်။ အဲဒီမှာတော့ သဘာဝအလျောက် ဖြစ်တည်နေတဲ့ လျှို့ဝှက်စု ရှိပုံရတယ်။ ကျွန်တော်က အခြားတပ်သားတွေကိုပါ လက်ရွှေ့ပြပြီး အဲဒီနေရာကို ညွှန်ပြ လိုက်တယ်။ ဖူကုရှိမားက လျှို့ဝှက်ကို အရင် ခုန်ဆင်းလိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ လျှို့ဝှက်ကနေ ဖြူဖြူသတ္တဝါတစ်ကောင် မြက်ခင်းဆီကို ခုန်ထွက်လာတယ်။ ကျွန်တော်က ဘာကောင်ပါ လိမ့်လို့ မျက်လုံးက ဖုန်တွေ ပွတ်သပ်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ခုန်ပေါက်ပြီး ပတ်ပြေးနေတဲ့ ဆိတ်ဖြူလေး ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သေနတ်ကျည်ဆံတွေက ကျွန်တော်တို့ခေါင်းပေါ် ကို ဝှိခနဲ ဝှိခနဲ ဖြတ်ပြေးလာပြီ ဖြစ်လို့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လျှို့ဝှက်ကို ခုန်ဆင်းကြတယ်။ ဆိတ်ငယ်က ရန်သူ့စခန်းကနေ ဒီတစ်ဝိုက်ကို လာကစားနေပုံရပြီး ဆိတ်ကို မြင်တော့ ရန်သူက သေနတ်ကို လွဲအောင် တမင်ပစ်ပုံရတယ်။

ကျွန်တော်က လျှို့ဝှက်ကို ခုန်ဆင်းဖို့ လုပ်နေတဲ့အချိန် လောက်မှာ ဆိတ်ငယ်က ခွေခေါက် လဲကျသွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နားထဲမှာ ဆိတ်ငယ်ရဲ့ နာနာကျင်ကျင် အော်ဟစ် သံကိုလဲ ကောင်းကောင်း ကြားနေရတယ်။ ဖူကုရှိမားက “

သနား စရာပဲ၊ အသက် ရှင်နေသေး တယ်” လို့ဆိုတယ်။ သက်ရှိ သတ္တဝါကို ဥပေက္ခာ ပစ်မထားရက်သလို သူ့ရဲ့မျက်လုံးဟာ ထူးခြားစွာ လင်းလက်လို့လာတယ်။

“ ဖူကုရှိုမား၊ အန္တရာယ်ရှိတယ်” လို့ ကျွန်တော်က တားလို့တောင် မရလိုက်ခင် သူက သေနတ်ကိုထားပြီး လျှို့ကို တွယ်တက်သွား တယ်။ ဆိတ်ငယ်ရဲ့ ဦးခေါင်းပိုင်းကို ချီပွေ့ပြီး လျှို့ထဲကို အမြန်ပြန် ခုန်ဝင်လာခဲ့တယ်။

“အမိန့်ကို မနာခံမိတာ ကျွန်တော့်အပြစ်ပါ တပ်စိတ်မှုး”

“သိပ်ပြီး သည်းထိတ်ရင်ဖိုတော့ မလုပ်စမ်းနဲ့” လို့ပြောတော့ သူက တစ်ချက် ပြုံးပြတယ်။

ဆိတ်ငယ်က ရှေ့ထောက်နဲ့ တွန်းပြီး နောက်ခြေထောက်နဲ့ ကန်ကြောက်တယ်။ ဆိတ်ဟာ နောက်ခြေ ညာဘက် ပေါင်အောက် ဘက်ပိုင်းကို ထိထားတယ်။ ဖူကုရှိုမား ထွေးပွေ ထားတဲ့ကြားက ဆိတ်ငယ်ဟာ လှုပ်လို့ရတဲ့ ခြေတစ်ဖက်နဲ့ သူ့ကို ကန်ကြောက်တယ်။ ဝမ်းဗိုက်ဖြူဖြူ အမွေးတွေပေါ်မှာ သွေးတွေရဲနေတယ်။ ချစ်စဖွယ် ရဲရဲနီနေတဲ့ လျှာလေးကို ထုတ်ပြီး မျက်လုံးလေးကို ဖွင့်ချည်ပိတ်ချည်နဲ့ အော်တယ်။

ဖူကုရိုမားက မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ဆုတ်၊ ဆိတ်ငယ်ရဲ့ ခြေထောက်ကို တစ်ရစ်ပြီး တစ်ရစ် ချည်ပြီး ဒဏ်ရာကို သက်သာအောင် လုပ်ပေးတယ်။

“နာသလား၊ ဟုတ်တာပေါ့။ မင်းလဲ အတော် သနားစရာ ကောင်းတဲ့ သတ္တဝါလေးပဲ” လို့ ပြောရင်း ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ အမွေးတွေကို ပွတ်သပ်ပြီး ထွေးပွေ့ထားတယ်။ ကျွန်တော် က ရော်ရှိဒါနဲ့ ရှိမူရာတို့ကို လေးဘက်လေးတန် ရန်သူ ကို စောင့်ကြည့်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ ရန်သူ ရှေ့တိုးလာတာ လည်း မတွေ့ရဘူး။ ရန်သူစက်သေနတ် သံလည်း စဲသွားတဲ့ အချိန် ညမှောင်ရီပျိုးလာခဲ့တယ်။

“ခုနတုန်းကတော့ ဘာများ ဖြစ်လိမ့်မလဲလို့ စိုးရိမ် လိုက်ရတာ” ရော်ရှိဒါက ရင်ဘက်ကိုဖိပြီး တစ်ယောက်တည်း ညည်းညူသလို ပြောတယ်။ ညမှောင်မှောင်မှာ တောင်စောင်း ဘက်ကို နောက်ပြန် ရောက်သွားတဲ့ ကျွန်တော်က ညာဘက် ပိုင်း မိတ်ဖက် ထောက်ပံ့ရေး တပ်ရင်းရှိရာကို ရှာရင်း လျှောက်ခဲ့ ကြတယ်။

ကျွန်တော်က ရှေ့ဆုံးကနေ သတိကြီးစွာ ရှေ့ကို

တစ်လှမ်းချင်း တိုးသွားနေသလို ဖူကုရှိုမားကလည်း နောက်က ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ် လိုက်ပါလာတယ်။ ရော်ရှိဒါနဲ့ ရှိမူရာတို့ကလည်း စကားတွတ် ထိုးရင်း လိုက်ပါလာကြတယ်။ သူတို့ ၂ ယောက်က ခုနက မြက်ခင်း ပြင်မှာ လွတ်ပေးခဲ့တဲ့ ဆိတ်ကို နှမြောနေကြပုံရတယ်။

“အဲဒီဆိတ်ကလေး အသံကုန်အော်ပြီး ကျန်နေခဲ့တာ”

“အင်း-နှမြောစရာတော့ အကောင်းသား”

တခြားသူသာဆို ချက်ချင်း ညစာ လုပ်စားပစ်မှာလို့ ထုတ်မပြော ရုံတမယ်ပဲ။ ဖူကုရှိုမားက သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်တာ မကြိုက် မှန်း သိထားလို့ မပြောဖြစ်တာလည်း ဖြစ်တယ်။

“ကိုယ်ကမသတ်ရင် သူကသတ်မယ့် စစ်ပွဲမဟုတ်လား။ ဖူကုရှိုမားရဲ့ နင်ဂျားပညာလည်း အံ့ဩစရာပဲ။ အရင်တုန်းက သူ ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး” လို့ ဝေဖန်သံတွေကို တပ်သားတွေဆီက နားနဲ့ မဆန့်အောင် ကြားနေတယ်။

‘ချောင်ပိတ်ခံ နေရတဲ့ ငှက်ကလေးက မုဆိုးရဲ့ အိတ်ထဲကို တိုးဝင်လာခဲ့ရင်တောင် ကြင်နာတတ်တဲ့ မုဆိုးက သတ်ရက်မှာ

မဟုတ်ဘူး' ဆိုတဲ့ ရှေးဆိုရိုးစကားအတိုင်း ဖူကုရှိုမား လက်တွေ့ ကျင့်သုံးနေတာပဲ ဖြစ်တယ်။ ဘယ်လို အခြေအနေပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလို သမာဓိကို ထိန်းသိမ်းနိုင်တာ ဘာသာတရားကို လက်ကိုင် ထားသူ တွေရဲ့ အရည်အသွေး တစ်ခုလည်း ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်တောင် ဖူကုရှိုမားရဲ့ စိတ်ကို မခန့်မှန်းနိုင်သေးတာ။ လူတွေ ပြောမယ်ဆို လည်း ပြောစရာပါပဲ။

အတော်လေး ကြာတော့ ကျွန်တော်တို့ ရှာလာတဲ့ မိတ်ဖက် တပ်ရဲ့ ဒဏ်ရာရသူထားရာ စခန်းကို ဆိုက်ရောက်တယ်။ မုတ်ဆိတ်မွေး ထူထူနဲ့ စစ်စဆရာဝန်နဲ့ ဆေးတပ်သား သုံးလေးယောက်က သွေးသံ တရဲရဲနဲ့ အော်ဟစ် ညည်းညူ နေသူတွေကြားမှာ အလုပ်ရှုပ်နေကြ တယ်။ မုတ်ဆိတ်မွေးနဲ့ ဆရာဝန်က ကျွန်တော်တို့တပ်မက သတင်း ပို့ဖို့လာတာကို သိတော့-

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီလိုအခြေအနေနဲ့တော့ တပ်ခွဲတစ်ခုလုံး အစ အနတောင်ကျန်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တပ်ခွဲရဲ့ စစ်အင်အားက တစ်ဝက် တောင် မရှိတော့ဘူး။ ဟေ့-ဆရာခိယာမလား။ တပ်မရောက်ရင် ဘီလူးနီတပ်မှူးကို ပြောလိုက်ပါ။ ဒီဒဏ်ရာ

ရနေတဲ့ တပ်သားတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နောက်တန်းကို ပို့မလဲလို့။ ဒါနဲ့ ဆေးလိပ်မပါကြဘူး လား။ ကျုပ်ဆေးလိပ် မသောက်ရတာ သုံးရက်တောင်ရှိပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပါပါတယ်”

“ကျွန်တော်ဆောင်ထားတဲ့ ဆေးလိပ်နှစ်လိပ်ကို ကျောပိုး အိတ်ထဲက ထုတ်ပြီး စစ်ဆရာဝန်ကို ကမ်းပေးလိုက် တယ်။

“အား- ကျေးဇူးပဲဟေ့။ အကောင်းစား ဆေးလိပ်မို့ ပိုပြီး ကျေးဇူးတင်တယ်”

မုတ်ဆိတ်မွေးဆရာဝန်ဝမ်းသာနေပုံကိုကြည့်ပြီးကျွန်တော် ကြည်နူးရတယ်။ ကျွန်တော်က တပ်ခွဲရဲ့ တိုက်ပွဲပြင်းထန်မှုကို ဒီဒဏ်ရာ ရသူတွေကို ကြည့်ပြီး သဘောပေါက်လိုက်တယ်။ အဲဒီနေရာက မီတာ ၁၀၀ လောက်အကွာ ညာဘက်ပိုင်းမှာ တပ်ခွဲရဲ့ ပင်မအဖွဲ့ရှိတယ်။ တောင်စောင်းရဲ့ ချိုင့်ခွက်နေတဲ့ နေရာမှာ ဘေးကို ကျယ်သွားတဲ့ ကတုတ်ကျင်းကို တူးထားပြီး သစ်ရွက်သစ်ခက်တွေနဲ့ ကာထားတဲ့ ယာယီတဲ နှစ်တဲလောက် တွေရတယ်။ ကျွန်တော်က တဲထဲကို အရင်ဝင်ပြီး လက်ထောက် စစ်မှီလ်နဲ့ တွေ့ပြီး တပ်မက သတင်းအစုံကို သတင်းပို့တယ်။

တပ်ခွဲမှူးက ခဏနေရောက်မယ် ဆိုတာနဲ့ အထဲဝင်စောင့်တယ်။

တပ်ခွဲမှူးက မြေပုံကို ရှေ့မှာထား၊ စောင်ပေါ်မှာ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်က တပ်မက အမိန့်ကို ဖွင့်မပြောခင် တပ်ခွဲမှူးက စိတ်အကြပ်အတည်း တွေနေတဲ့ လေသံနဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေး ရှည်တွေကို ကွေးရင်း” တောင်ကြား ကို ဆင်းဆင်းပြီး တိုက်နေ တဲ့ ငါတို့ဘက်ကလည်း ကျတဲ့သူတွေ မနည်းတော့ဘူး။ ဒီထက် ဆက်တိုက်ရရင် အားလုံးအဆိုးဆုံး အခြေအနေကို ရောက်သွားနိုင်တယ်”

တပ်ခွဲမှူးက ကြေကြေကွဲကွဲ ရေရွတ်နေတယ်။ နောက်ဆုံး မတော့ကျွန်တော်မှာဘီလူးနီတပ်မှူးရဲ့အမိန့်ကိုဖွင့်ဟပြောကြား ခဲ့ရပါ တယ်။

“ဟင်း-” လို့ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုချပြီး ငြိမ်သွားတယ်။ ပြီးတော့မှ တင်းမာတဲ့မျက်နှာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး “ကောင်းပြီ။ မနက်ဖြန် မိုးအလင်းကို မှန်းပြီး လုပ်ကြည့်မယ်။ ငါနဲ့ ငါ့တပ်သားတွေ အင်ဖာမြေကို မနင်းနိုင်သေးတာ အလွန်ဝမ်းနည်း ကြောင်း ပြောပေးပါ”

“ဟုတ်” ကျွန်တော် ခေါင်းငုံ့ အရိုအသေ ပေးပြီး ပြန်လည် ထွက်ခွာ လာခဲ့တယ်။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲများတော့ တပ်ခွဲမှူးရဲ့ နာကျည်းခံခက်စွာ ပြောတဲ့ စကားတွေနဲ့ သတ္တိရှိ တည်ကြည် ပြတ်သားတဲ့ မျက်နှာကို ပြန်လည် မြင်ယောင် နေတယ်။

“ဘယ်လိုပဲလုပ်လုပ် လွယ်တော့မလွယ်တာ အမှန်ပဲ” ကျွန်တော်က ဖူကုရိုမားကို စကားစလိုက်တယ်။

“တပ်စိတ်မှူး၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ သုံးခဲ့ဖူးတဲ့ နည်းတွေထဲက အမှောင်ခိုနည်းကို ဘီလူးနီတပ်မှာမသုံးလို့တော့ မဖြစ်ဘူး”

“အင်း-ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်။ ပြန်ရောက်ရင် သတင်းပို့ပြီး မင်းရဲ့ နင်းဂျားပညာကို အစွမ်းကုန် အကြံထုတ်ကြည့်ပေါ့”

ကျွန်တော်တို့လို လက်အောက်ငယ်သားရဲ့ စကားဟာ ဘယ်လိုမှ အရာမရောက်နိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော်က လက်ထောက် စစ်ဗိုလ်နဲ့ ခင်မင်တာကြောင့် အသုံးဝင်လိုဝင်ငြား ပြောကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

တပ်မကို ပြန်ရောက်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ လက်ထောက် စစ်ဗိုလ်ကိုတပ်ခွဲရဲ့ အထိနာပုံတို့ကိုရှင်းပြပြီး ဒဏ်ရာရသူတွေရဲ့ အနေအထားနဲ့ လက်ခံပြုစုပေးနေပုံ၊ မုတ်ဆိတ်နဲ့ ဆရာဝန်ရဲ့ စကားစသည် တို့ကိုပါ ထည့်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။ နောက်ပြီး ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ အကြံအစည်ကိုလည်း အသုံးဝင်လို ဝင်ငြား ပြောကြည့်တယ်။

“ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော် အကြံတစ်ခု ပေးပါရစေ။ တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ ရန်သူရဲ့ ဆုတ်လမ်းကို ဖွင့်ပေး လိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ဘီလူးနီ တပ်က ကျားခေါင်း တောင် အရှေ့ဘက်မှာ တစ်ခါ ပြန်တပ် အင်အားစုဖို့ ရန်သူစခန်း ကျောဘက်က ရုတ်တရက် ကိုယ်ရောင် ဖျောက်လိုက်မယ်။ အဲဒီလို လုပ်ခြင်းအားဖြင့် ရန်သူက အင်ဖာဘက်ကို ဆုတ်ပြေး မယ်။ ပြေးရင်း ရန်သူအင်အား နည်းလာ မှာကြောင့် ရှေ့ထိပ် တည့်တည့်က ဘီလူးပြာ တပ်ကလည်း လွယ်လွယ်ကူကူ လိုက်တိုက်လို့ ရမယ်။ ဘီလူးနီ၊ ဘီလူးပြာ တပ်ပေါင်း စုအင်အားကို မြှင့်ပြီး အလုံးအရင်း ဝင်တိုက်ရင် မြွေပါးစပ်ကို သိမ်း နိုင်မှာ မလွဲဘူးလို့ ထင်ပါတယ်” လို့ ကျွန်တော်က

အားတက်သရော ပြောချလိုက်ပြီး ဒီနည်းက ကျွန်တော့် တပ်စိတ်က တပ်ကြပ် ဖူကုရိုမားရဲ့ နင်းဂျားပညာတစ်ခု ဖြစ်တဲ့ အမှောင်ရိပ်ခို ကိုယ်ရောင် ဖျောက်တိုက်ခိုက်နည်းဖြစ်ကြောင်း နဲ့ သူရဲ့အတွေးအခေါ်ကို ရှင်းပြလိုက်တယ်။

ပြီးတုံးတုံးလုပ်နေတဲ့ လက်ထောက်စစ်ဗိုလ်က “ဒီလောက် လွယ်လွယ်နဲ့ အောင်မြင်ပါ့မလား။ ဒါပေမဲ့ ဘီလူးနီတပ်မှူးကို ပြောတော့ပြောကြည့်မယ်” လို့ပြောရင်းခေါင်းစောင်းပြီးစဉ်းစား လိုက် ခေါင်းညိတ်လိုက်နဲ့ လုပ်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ပြောချင်တာတွေ ပြောပြီးပြီမို့ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ နောက်လှည့် ထွက်ခဲ့တယ်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ၉-နာရီထိုးခါနီးလောက်မှာ တပ်ခွဲဆီ က စိတ်ထိခိုက် ဝမ်းနည်းစရာသတင်းကို ကြားရတယ်။

“တပ်ခွဲက ဒီမနက်စောစော မှောင်ရီဝိုးဝါး အလင်းရောင်ကို အသုံးချပြီး ရန်သူစခန်းကို ဝင်သိမ်းဖို့ ကြိုးစားစဉ် တပ်ခွဲမှူး တိုက်ပွဲ မှာ ကျဆုံး”

တပ်ခွဲက ရောက်လာတဲ့ သတင်းကို ဖတ်ကြားတဲ့ စစ်အရာရှိရဲ့ ငိုသံပါ အသံသွဲ့သွဲ့က စစ်အလံ ထူထားတဲ့

ယာယီတဲ ဝန်းကျင်မှာ စောင့်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေရဲ့ နားထဲကို တိုးဝင်လာတယ်။ ကျွန်တော် ကြိုတွက်ထားတဲ့ သတင်းဆိုးက ဒက်ထိမှန်နေပြီ။ အမိန့်ကို သယ်ဆောင်ပြီး တိုက်ရိုက်ပြောကြားခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်အ တွက်တော့ ဘယ်လိုမှ ဖြေသိမ့်လို့မရ နိုင်တော့ဘူး။ ဘီလူးနီတပ်သား တွေလည်း ကြေကွဲစိတ်ထိခိုက်မှုနဲ့ အားလုံး မျက်နှာမကောင်းကြဘူး။ စစ်အာဏာဆိုတာ မလွန်ဆန်နိုင်သလို မလွယ်ကူပါလားလို့ အသွေးအသားထဲထိအောင် စိမ့်ဝင် နားလည်လာရတယ်။

ဘီလူးနီတပ်မှူးရဲ့ အမိန့်နဲ့ တပ်ခွဲမှူးရဲ့ ရုပ်အလောင်းကို နေ့လယ်ခင်းမှာ တပ်ရင်းကို သယ်ယူ လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်က လက်ထောက်စစ်ဗိုလ်ဆီကိုသွားပြီး “တပ်ခွဲမှူး ကို မီးသင်္ဂြိုဟ်တာကို ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါရစေ” လို့ အသနားခံ တောင်းဆိုခဲ့တယ်။ စစ်မိန့်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ ငြင်းပယ်ရှောင်လွှဲလို့မရတဲ့ ခံစားမှုမဲ့တဲ့ အရာ ဖြစ်ပေမယ့် အမိန့်သယ်ဆောင် ပြောကြားရတဲ့ ကျွန်တော့် အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်အောင် နာကျင်ခံစား ရတယ်။ ကျွန်တော် တတ်နိုင်တာဆိုလို့ တောင်းပန်တဲ့အနေနဲ့

အရိုးကို ကောက်ပေးခွင့် တစ်ခုပဲလို့ တွေးမိတယ်။

“ဘီလူးနီတပ်မှူးနဲ့ လက်အောက်တပ်သားတွေ၊ တပ်မက စစ် အရာရှိတွေက အမိန့် ပြန်ပေးပြီးရင် အရာခံဗိုလ် ခိယာမနဲ့ တပ်သား ၂ ယောက်က တပ်ခွဲမှူးအလောင်းကို ဒီညနေအပြီး မီးသင်္ဂြိုဟ်ပါ”လို့ အမိန့် ကျလာတယ်။ ကျွန်တော်က ရှိမူရာနဲ့ ခါမဲဒါကို လက်ထောက် အဖြစ်ရွေးပြီး တခြား တပ်သားတွေကိုတော့ အရိုးထည့်ဖို့ ပုံးကို ညနေအပြီးလုပ်ဖို့ တာဝန်ပေးခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ တပ်တွေဟာ တပ်မနဲ့ နည်းနည်းဝေးတဲ့ တောအုပ် မြေနိမ့်ကို ရွေးပြီး ခြောက်သွေ့တဲ့ သစ်ကိုင်း ခြောက်တွေကို ပုံတယ်။ တပ်ခွဲမှူးရဲ့အလောင်းက နှလုံးကို ကျည်ဖောက်သွားတာမို့ မပျက်မ ယွင်းဘဲ နဂိုအတိုင်း ရှိနေပြီး နှုတ်ခမ်းမွေးလည်း ချန်မြဲချန်လျက်ပဲ။ ပခုံးမှ ဗိုလ်ကြီးအရစ်ကို တပ်ဆင်ထားပြီး စစ်ထွက်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားတယ်။ ခြေသလုံးအထိ စစ်ဖိနပ်အခံအဝတ်စည်း ချည် ထားတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်က တောင့်နေပြီး စစ်သားရုပ်ထုတစ်ခုအတိုင်း ပါပဲ။ စုပုံထားတဲ့ သစ်ကိုင်းခြောက်တွေပေါ်မှာ အလောင်းကိုတင်ပြီး

အပေါ်ကထပ်ပြီးသစ်ကိုင်းခြောက်တွေအများကြီးစုတင်တယ်။
 ပြင်ဆင်ပြီးတော့ ကျွန်တော်က မီးညှိလိုက်တယ်။ အဲဒီတုန်းက
 ခြောက်သွေ့ရာသီမို့ ချက်ချင်းဆိုသလို မီးစွဲပြီး တဟုန်းဟုန်း
 လောင် မြှုပ်ပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်က မီးပုံရှေ့မှာရပ်
 လက်အုပ်ချီပြီး မီးသင်္ဂြိုဟ်ရင် ရွတ်ရတဲ့ ဘုရားစာကို
 တိုးတိတ်စွာ ရွတ်ဖတ်ခဲ့တယ်။ (သရဏဂုံ တင်ပေးခဲ့တယ်)
 ကျန်တပ်သား ၂-ယောက်လည်း လက်အုပ်ချီထားကြတယ်။
 မီးပေါက်သံ တဖြောက်ဖြောက်နဲ့အတူ မီးခိုးတွေ မိုးပေါ် ကို
 လွင့်တက်နေတယ်။ မနေ့ကတောင် ကျန်းမာ ပကတိ ရှိနေပါ
 လျက်နဲ့လို့ ယူကြိုးမရစိတ် ဖြစ်ရလေတိုင်း စစ်ရဲ့ အစိုးမရမှု၊
 မိမိကိုယ်ကို မိမိမပိုင်မှုတွေကို ကိုယ်တွေ့ခံစားနားလည်
 လာရတယ်။ ခံစားချက်ကို မျှိုသိပ်ပြီး မျက်ရည်မကျအောင်
 ထိန်းထားခဲ့ပေမယ့် မရဘူး။ ဘုရားစာကို ရွတ်ဖတ်တဲ့အသံတွေ
 တိမ်ဝင်သွားပြီး စီးကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို မီးခိုးကြောင့်
 မျက်ရည်ကျသလို မသိမသာတို့ကာ သုတ်ခဲ့တယ်။

ကံဆိုးချင်တော့ မီးတောက် အရှိန်မြင့်လာတဲ့ အချိန်မှာ
 ရန်သူရဲ့ Lockheed လေယာဉ် ၃-စီးက ကျွန်တော်တို့

ခေါင်းပေါ်ကို ဝေ့ဝဲ ပျံသန်းလာတယ်။ မီးခိုးထွက်နေတာကို မြင်ပြီး ဝဲနေတာမို့ ပစ်တော့မှာပဲလို့ တွေးလို့မှ မဆုံးခင် “ဒက်-
-ဒက်ဒက်--” ဆိုတဲ့ နှိမ့်ပစ်တဲ့ သေနတ်သံကို ကြားရတယ်။

ဒါပေမယ့် မီးကိုငြိမ်းလို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်တာကြောင့် မီးနဲ့ဝေး ရာကို ပြေးမှောက် လိုက်ရတယ်။ ရန်သူလေယာဉ်က ဝေ့ဝဲပြီး ပိုက် စိပ်တိုက်ပစ်ရင်း အနောက်ဘက်ကို ဆက်လက် ထွက်ခွာသွားတယ်။

“ထိအောင်တောင် မပစ်နိုင်တဲ့ သေနတ်စုတ်ပဲ” လို့ ရိုမူရာ က ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ပြီး ကြိမ်းဝါးတယ်။

“တကယ်ဆို ငါတို့ဘက်က လေယာဉ်လည်း တစ်ခေါက်လောက်တော့ မျက်နှာ လာပြဖို့တော့ ကောင်းပါတယ်” လို့တပ်သားခါမဲဒါကလည်းမကျေမနပ်စကားဆိုတယ်။ အဲဒီနောက် ဘာသံမှ မကြားရ တော့ဘဲ ညနေစောင်းမှာ တပ်ခွဲမှူးရဲ့ အရိုးကို အေးအေးဆေးဆေး ကောက်ကြတယ်။ တပ်စိတ်က တခြားတပ်သားတွေက ဒေသခံလူ တွေဆီက ရထားတဲ့ တောခုတ်ခါးနဲ့ သံနန်းကြိုးကို မီးဖုတ်၊ အစိတ် စိတ်ပိုင်း၊ သံမှိုအဖြစ် အသုံးပြုပြီး အရိုးပုံကို သေသေသပ်သပ်

လုပ်ထားကြတယ်။

နေဝင်ချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ တပ်ခွဲမှူးရဲ့ အရိုးကိုပေးဖို့ တပ်မဆီကိုသွားတော့တပ်မက လူတွေအားလုံးစစ်အရာရှိကစ တပ်သားအဆုံး အလုပ်ရှုပ်နေကြတယ်။ လက်ထောက် စစ်ဗိုလ်က ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း မြင်ရော “ဟေ့-ခိယာမ အတော်ပဲ။ ကျားခေါင်း အရှေ့ဘက်ခြမ်း နယ်မြေမှာ တပ်စုဖို့ အမိန့်ချလိုက်ပြီ”

“ဟာ တကယ်လား”

“ခုနကပဲ ဝိုင်ယာလက်စ် (ကြိုးမဲ့ကြေးနန်း)နဲ့ အထက် အရာရှိ ဆီက ခွင့်ပြုချက်ရတယ်။ ဒီညသန်းခေါင်မှာ အားလုံး တစ်ပြိုင်နက် စုကြမယ်။ တပ်ခွဲမှူးရဲ့အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်တာ မောလာပေမယ့် ခဏသည်းခံပြီး မြေပါးစပ် ကျောဘက်က တိုက်စစ် ဆင်နေတဲ့ဆီကို နောက်တစ်ခါ သွားပြီး သတင်းပို့ပေးဦး။ ဘာပဲပြောပြော တပ်ခွဲမှူးကို ဆုံးရှုံး လိုက်ရတာတော့ ဘာနဲ့မှ မလဲနိုင်ဘူး။ သူကအနစ် နာခံပြီး လက်အောက်ငယ်သားတွေကို ကယ်ပေးခဲ့တာ။ သူအရင်ကတည်းက အဲဒီလို စိတ်ဓါတ်မျိုးရှိတဲ့သူပဲ”

လက်ထောက်စစ်အရာရှိက အရိုးပြာပုံးကို လက်ခံယူရင်း ယူကြိုးမရပြောတယ်။ တပ်ခွဲမှူးနဲ့ တစ်ပတ်တည်း သင်တန်း ဆင်းခဲ့သူမို့ ပိုခံစားရပုံပေါ်ပြီး မျက်ရည်နဲ့ မျက်လုံးဟာ အရောင်လက်သွားတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့-ပြန်ရွတ်ဆိုပါမယ်။ မြွေပါးစပ် ကျောဘက်မှာ တိုက်စစ်ဆင်နေတဲ့ တပ်ခွဲဟာ ဒီည သန်းခေါင်ကို ချိန်ကိုက်ပြီး လုပ်လက်စကိုဖြတ်။ အမှောင်ခိုပြီး ပင်မတပ်ရှိရာကို အမြန်စုပါ။ မဆိုင်းမတွ ကျားခေါင်း အရှေ့ဘက်နယ်မြေကို ရွေ့။”

“ဟုတ်ပြီ။ ဆက်လုပ်”

ကျွန်တော်တို့ သတင်းပို့တပ်ဖွဲ့က ဒီတစ်ခါတော့ တပ်ခွဲ ဆီကို စိတ်အားတက်ကြွစွာ ထွက်ခွာခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော် အနေနဲ့လည်း လက်ထောက် စစ်အရာ ရှိပြောသလို ကောင်းကင်ဘုံကို ရောက်သွား တဲ့ တပ်ခွဲမှူးရဲ့ ဝိညာဉ်နဲ့အတူ သူ့ဆန္ဒကို အသိအမှတ် ပြုတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဖူကုရှိမား နင်းကျားပညာကို တပ်မက အမြန်အသုံးချ ခွင့် ပြုလိုက်တာပဲလို့ ယုံကြည်မိတယ်။

အဲဒီညက ကျားခေါင်း အရှေ့ဘက်နယ်မြေမှာ စုဝေးဖို့

အတွက် ညအမှောင်ကို အသုံးချပြီး မှောင်ရိပ်ခိုဆုတ်ကြတယ်။
ရန်သူမြေပါး စပ်စခန်းကြားက ဘီလူးနီတပ်က မနက် ရောင်နီ
လာချိန်လောက်မှာ ကျားခေါင်းအရှေ့ဘက် တောနက်ထဲဆီကို
အောင်အောင်မြင်မြင် ဆုတ်ခွာ ဆိုက်ရောက် ကြတယ်။
ဖူကုရိုမားရဲ့ နင်းဂျားပညာ အမှောင်ခိုနည်းအတိုင်း ရန်သူရဲ့
မျက်နှာစာနှစ်ဘက်က ရုတ်တရက် အစ ဖျောက်လိုက်ကြတယ်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော မြေပါးစပ် စခန်းရှေ့
တည့်တည့် ဘီလူးပြာတပ်ရှိရာ တောင်ဘက်ကသာ သေနတ်
သံ အမြောက်သံ တွေနဲ့ တိုက်ပွဲ ပြင်းထန်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့
ညနေပိုင်း ဘီလူးနီ တပ်မဆီကို အထက်အမိန့်ပေး အဖွဲ့မှ
ကြေးနန်း ဝင်လာတယ်။ ကြေးနန်းပါ အကြောင်းအရာက
“ဘီလူးပြာ တပ်က ဒီမနက်စောစော ပိုင်းကစပြီး မြေပါးစပ်
စခန်းကို ဝင်တိုက် သိမ်းလိုက်ပြီ။ လက်ရှိရွာ အတွင်းကို
ရှင်းလင်းနေ။ ရန်သူဟာ စစ်ကူတပ်နဲ့ပေါင်းပြီး အင်ဖာ
ဘက်ကို ပြေးနေဆဲ။ ဘီလူးနီတပ်က ဘီလူးပြာတပ်နဲ့ အနီးကပ်
အဆက်အသွယ်ယူ။ ဘီလူးပြာတပ်ရဲ့ ညာဘက်က ဆက်ပြီး
ရန်သူကို လိုက်လံချေမှုန်းပါ”

မနေ့ကအထိ မြွေပါးစပ်စခန်းမှာ အပိတ်ခံရပြီး ကျောက်ချ နေကြတဲ့ ဘီလူးနီ တပ်သားတွေဟာ ပြောင်းလဲသွားတဲ့ အခြေအနေနဲ့ အတူ ရဲသွေး ရဲမာန် တစ်ဖန်ပြန်တက်ကြွပြီး “အင်ဖာကို---အင်ဖာကို” ဆိုတဲ့ ကြွေးကြော် ချီတက်သံတွေ ညံ့လို့နေတယ်။

“ဖူကုရှီမားရဲ့ အမှောင်ခို ကိုယ်ရောင်ဖျောက်တဲ့ နင်းဂျာပညာ ကလည်း အစွမ်း ထက်သားပဲ။ နည်းပညာ ဆိုတာလည်း တကယ် ကျဉ်းထဲကြပ်ထဲ ရောက်မှ သုံးလို့ ရတာမျိုးလား မသိဘူး။” လမ်းလျှောက်ရင်း ကျွန်တော်က ဖူးကုရှီမားကို စကားစလိုက်တော့ မှန်ကုပ်ကုပ် ငြိမ်ပြီး လျှောက်လာတဲ့ ဖူကုရှီမားက ယခုလို စကား ပြန်တယ်။

“ကိုယ်တိုင်က အပြည့်အဝအချိန်ယူ မပြင်ဆင်ထားရင် လူတွေ ကို ကယ်တင်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုရမလားပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့။ တကယ့်ကို အခြေခံကျတဲ့ ရိုးစင်းတဲ့ အတွေးအ ခေါ်ပဲ” အဲဒီလို စကားတပြောပြောနဲ့ လျှောက်လာကြ တုန်း-

“ဟေး ဆရာကြီး ခိယာမ မဟုတ်လား” လို့ လှမ်းအော်သံကို

ကြားရတယ်။

“ဟာ-ဆရာဝန်ကြီး”

တမြန်မနေ့က မြွေပါးစပ်ကျောဘက်က စစ်ဆင်တဲ့ တပ်ခွဲရဲ့ ဒဏ်ရာရသူများစခန်းမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ မုတ်ဆိတ်မွေးနဲ့ ဆရာဝန် ဖြစ်နေတယ်။

“အဲဒီတုန်းက ဆေးလိပ်ပေးတာ ကျေးဇူးပဲ။

ဒီတစ်သက်တော့ အဲဒီတုန်းက ဆေးလိပ်ရဲ့အရသာကို မေ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတုန်းက ဆေးလိပ်ကို တဖွာဖွာပြီး အသက် ထွက်သွားတဲ့သူတောင် ရှိတယ်။ ဒဏ်ရာရလူနာကို နောက်တန်း ပြန်ပို့ရင်း ဆုတ်မယ်။ ကီလိုမီတာ ၃၀ အကွာလောက်မှာ ဆေးဝါးကုသလို ရမယ့်နေရာရှိတယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျားတို့အားလုံး ဘေးမသီရန်မခဘဲ အောင်ပွဲနဲ့ ပြန်နိုင်အောင် ဆုတောင်း ပေးနေတယ်။

“ဆရာဝန်ကြီးလည်း ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ”

ယာယီ ထမ်းစင်တွေဟာ ခဏတာ ရှောင်ချိန်လေးအတွင်းမှာ မျက်စိ တဆုံး စိတန်းလို့ နေတယ်။

ဘီလူးနီတပ်က အားသစ်လောင်းပြီး ကျားခေါင်း အရှေ့

မြောက်ဘက် တောအုပ်အတွင်းမှ ကီလိုမီတာ ၂၀လောက် ရှေ့ကို ဆက်ချီ တက်လာကြတယ်။ အဲဒီအနေအထား ရောက်တော့မှ မမျှော်လင့်ဘဲ ဘီလူးပြာတပ်နဲ့ ထပ်ကြပ်မကွာ တိုက်စစ်ဆင် သွားနိုင်ဖို့အတွက် ၆ ရက်ကြာ စောင့်ကြရဖို့ ဖြစ်လာတယ်။ ခရီးဆက်ဖို့ကတော့ ညမှာ သတင်းယူပြီး နောက်နေ့ မနက် စောစောဆက်ထွက်ဖို့ပါပဲ။

လရောင်အောက်က မြက်ခင်းပြင်ကျယ်မှာ ကျွန်တော်တို့ တပ် စိတ်ဟာ တောတွင်းအပျော်ခရီး ထွက်သလို သဘာဝရဲ့ သာယာလှပ မှုအောက်မှာ နစ်မြောနေမိကြတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဘေးချင်ကပ် လျက် စောင့်ခြံအိပ်နေတဲ့ ဖူကုရိုမားက မနေ့ညက မက်တဲ့သူ့အိပ် မက်ကို လေးလေးအေးအေးနဲ့ ပုံပြင်ပြောသလို ပြောပြနေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း နားထောင်နေရင်း သူ့ရဲ့ အိပ်မက် ကမ္ဘာထဲကို လိုက်ပါ နစ်မြောလို့သွားတယ် သူပြောပြတာက-

ဘယ်ဆီကမှန်းမသိပျံလွင့်လာတဲ့ ကြားဖူးသလို အသံကို နားစွင့်ထောင်မိတယ်။

“ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ” (ဗုဒ္ဓကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါ၏)

“ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ” (တရားဓမ္မကို ကိုးကွယ် ဆည်းကပ် ပါ၏)

“သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ” (သံဃာတော်ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ် ပါ၏)

လို့သဲ့သဲ့ကြားရတဲ့အသံရှင်ဟာမကြာပဲဖြစ်မယ်။ မကြာက ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုခဲ့တဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဝင်းက လျောင်းတော်မူ ကိုယ်တော်ရှေ့မှာ ဘုရားကို ငြိမ်ငြိမ်လေး အာရုံပြု ရှိခိုးနေတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေ့တိုင်း ကလေး တွေက ဘုန်းကြီး ကျောင်းရှေ့မှာ ဘုရားစာကို အသံညီညီ ကျယ်ကျယ် ရွတ်ဆိုကြတော့ မကြာရဲ့ နှုတ်ခမ်းကလေးတွေ တလှုပ်လှုပ်နဲ့ အင်နဲ့ အားနဲ့ လိုက်ရွတ်ဆိုနေပုံကို ပြန်လည် မြင်ယောင် လာမိတယ်။

“မာစတာ၊ ကျွန်မကို ပေးထားတဲ့ ကတိကို မပျက်မကွက် စောင့်ထိန်း နိုင်ပါစေ။ အသက်အန္တရယ်မရှိ ဘေးမသိ ရန်မခဘဲ တိုက်ပွဲက ပြန်လာနိုင်ပါစေ” လို့ ဆုတောင်းနေတုန်း မြုန်းဆို ပတ် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှောင်သွားပြီး-

“ဟားဟားဟားဟား--” လို့ မိုးခြိမ်းသံလို မြည်ဟီး

ကျယ်လောင်တဲ့ လှောင်ရယ်သံက မကြာရဲ့ အသံသာသာကို
 ချေဖျက်လိုက်တယ်။ မှောင်မည်းနေတော့ အောက်ခြေဆီက
 မီးတောက်တွေက တဟုန်းဟုန်း တောက်လောက်နေပြီး
 အဲဒီ မီးတောက်မှာ ဘီလူးအကောင် တော်တော်များများက
 လက်တရမ်းရမ်း၊ ခြေတဒုံးဒုံး ဆောင့်ပြီး ကြမ်းတမ်း
 အော်ဟစ်နေကြတယ်။ ဘီလူးမည်း၊ ဘီလူးပြာ၊ ဘီလူးနီ
 အုပ်စုက အစွယ်တွေကို ထုတ်၊ ချိုတကားကားနဲ့ သံတုတ်ကို
 ဝှေ့ရမ်း နေကြတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဘီလူးတစ်ကောင်ကို
 ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိတော့-

“ဟာ--” ဆိုပြီး မျက်လုံး ပြူးလောက်အောင် အံ့ဩသွား
 တယ်။ ကြမ်းချင်တိုင်းကြမ်းပြီး အမိန့်တွေပေးနေတဲ့ ဘီလူး
 ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ မျက်နှာက တပ်မှူးကြီးရဲ့ မျက်နှာ
 ဖြစ်နေတယ်။ ဘီလူးတပ် မှူးကြီးရဲ့ စကားကို ထောက်ခံသလို
 အသံပေးပြီး ပတ်လည်လှည့်နေတာက ဘီလူးမဲတပ်မှူး၊
 ဘီလူးပြာ တပ်မှူး၊ ဘီလူးနီတပ်မှူးတို့ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလိုနဲ့
 ခဏနေတော့ ဘီလူးတပ်မှူးကြီးက အသံနက်ကြီးနဲ့ အခုလို
 အော်ပြောလိုက်တယ်။

“ဟေ့-မကြာ-မင်းအတွက် အဓိက အရေးအကြီးဆုံးက ဖူကုရိုမား မာစတာက ပေးထားတဲ့ကတိကို စောင့်ထိန်းဖို့ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် မင်း အချစ်ဆုံးအမေရဲ့ အသက်ပဲလား” အဲဒီအချိန် မှာ ဘီလူးမဲတပ်မှူးက-

“ဟေ့ မကြာ၊ ဖူကုရိုမား မာစတာ၊ ကတိမြန်မြန် ပျက်ပါ စေလို့ ဆုပြင်တောင်းစမ်း” လို့ ပြောလိုပြော၊ ဘီလူးပြာတပ်မှူး ကလည်း-

“မြန်မြန်မလုပ်ရင် မင်းအမေကို ငရဲပြည်က မီးနဲ့ ဖုတ်သတ်မှာပဲ” လို့ ပြောသံအဆုံးမှာ-

“ဟေ့ ငါတို့ဘီလူးတွေ၊ ငရဲပြည်ကမီးကို ပိုမြှင့်လိုက်စမ်း” လို့ အော်လိုက်သူကတော့ ဘီလူးနီ တပ်မှူးပဲ ဖြစ်တယ်။ ရုတ်တရက် အမှောင်ထဲကို ပြန်လှည့် ကြည့်လိုက်တော့ သံနန်းကြိုးနဲ့ အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်ခံထားရတဲ့ မကြာရဲ့အမေဟာ ဆံပင်ဖားလျားနဲ့ မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်နေသလို ဖြူဖွေးနေ တယ်။ မီးညွန့်တွေ တဟုန်းဟုန်း တက်လာတိုင်း မကြာအမေ ညည်းညူ အော်ဟစ်သံကို ကြားနေရတယ်။ သနားချစ်ခင်စဖွယ် ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းလှတဲ့ မိန်းကလေး မကြာဟာ မချီ

မဆန့်နဲ့ မျက်ရည် ပေါက်ပေါက်ကျ တစာစာငိုရင်း အနားက အရာတွေကို ဆွဲယူလွှင့်ပစ်နေတယ်။

“အမေ-အမေ၊ အမေ့ကို ကယ်ကြပါ။ အမေ့ကို ကယ်ကြပါ”

ဘီလူးနီတပ်မှူးက အကြင်နာကင်းမဲ့တဲ့ အသံနက်ကြီးနဲ့ “ဘယ်လိုလဲဟေ့ မကြာ၊ ဒါတောင် ငါတို့စကားကို နားမထောင် သေးဘူးလား”

“ဟားဟား-ဟားဟား-ဟားဟား”

ဘီလူးကြီး ဘီလူးငယ်တွေက ဝက်ဝက်ကွဲအောင် အော်ရယ် သံတွေက ကျွန်တော့်နားထဲမှာ ပဲတင်ထပ်နေတယ်။ မကြာက ရှိုက်ကြီး တငင်ငိုရင်း-

“အမေ-အမေ့ကို မသတ်ပါနဲ့။ အမေ့ကို သတ်မယ့်အစား

ကျွန်မကိုပဲ သတ်ပါ”

အဲဒီအဖြစ်ကို အဝေးက မြင်နေရတဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့ ပြောမပြနိုင် လောက်အောင် ရင်မှာ တင်းကြပ်လာတယ်။ ငါ့ အမေသာ ဒီလို အဖြစ်မျိုးနဲ့ကြုံရင် ငါဘယ်လို ခံစားရမလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားရင်း သားအတွက် စိတ်ပူပြီး သား ပြန်အလာကို လည်ပင်းရှည်အောင် မျှော်နေတဲ့ အမေ့မျက်နှာက နီးလာလိုက်

ဝေးသွားလိုက်ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်က ကလေးငိုသလိုငိုရင်း အမေပေါင်ပေါ်ကို ပြုလဲကျသွား တယ်။ ကလေးဘဝတုန်းက အမေပေါင် နွေးနွေးပေါ်ကို မျက်နှာအပ် ငိုတော့ အမေမေတ္တာ ဓါတ် နွေးနွေးကို ခံစားရတယ်။ (အဲဒီ အချိန်မှာ ဖုကူရှိုမား တပ်ကြပ်ရဲ့ အသံဟာ ဆိုနှင့်သံလိုလို ကြေကွဲ အက်ရှုလို့ နေတယ်။) ကျွန်တော်မှာ ထိုင်လို့မရထလို့မရနဲ့ ပြေးထွက် သွားလိုက် ချင်ပေမယ့် ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်စုံတစ်ရာက ဖိထားသလိုပဲ။ ဘယ်လိုမှ လှုပ်လို့မရဘူး။

“မကြာ မကြာရေ ခွင့်လွှတ်ပါ။ မာစတာကတော့-” လို့တောင် စိတ်လျှော့စိတ်ညစ်စပြုနေတဲ့အချိန်မှာ အတော် ဝေးဝေးဆီက ကြား ဖူးနေကျ ကလေးတွေရဲ့ “ဟေး-ဟေး” လို့ အသံစူးစူးနဲ့ အော်ဟစ် သံကို ကြားရတယ်။

“မကြာ၊ အားမလျှော့နဲ့ ဘီလူးတွေကို အရှုံးမပေးနဲ့။ ဘီလူးတွေ ပြောတဲ့စကားကို နားထောင်စရာ မလိုဘူး” လို့ အော်နေတဲ့ဒုံးကုလီတို့အဖွဲ့ကိုမြင်ရတယ်။ ဒုံးကုလီက တပ်ဦးမှာ နေပြီးနောက်က တာလောတို့၊ ဂျီလောတို့၊ ဟာ့နာ့ကော့တို့၊ ယုလီကော့တို့ ခိကုအဲတို့ တစုတဝေးကြီး ရောက်လာကြတယ်။

ဒုံးကုလိတို့ အားလုံးရဲ့လက်မှာ ကြံရွက်တွေကို စုစည်းပြီး ကိုင်ထားကြတယ်။ ဒုံးကုလိက “တက်” လို့အမိန့်ပေးလိုက်တော့ ကလေးတွေက ငရဲမီးတောက်တွေကို ကြံ ရိုးနဲ့ တဖုတ်ဖတ် ရိုက်ပြီး ကြိုးစားပမ်းစား ငြိမ်းကြတယ်။ ငရဲမီးက မီးခိုးနဲ့ ချွေးနဲ့ကြောင့် ရုပ်တွေက ရယ်စရာကောင်းနေတယ်”

“ဟေ့-အားလုံး ငါတို့ရဲ့အင်အားနဲ့ မနိုင်တော့ဘူး။

ဦးရွှေရိုးကို အကူအညီတောင်းရအောင်”

“ဟုတ်တယ်။ ဦးရွှေရိုးကို ခေါ်ပြီး မကြာရဲ့ အမေကို ကယ်ရမယ်”

ကလေးတွေက မကြာကို အလယ်မှာထားပြီး ဝိုင်းလိုက် ကြတယ်။ ဒုံးကုလိတို့က ဦးရွှေရိုးသီချင်းကို ဆိုပြီး ကကြ တယ်။ ဒုံးကုလိတို့ရဲ့ သီချင်းနဲ့ အကက တဖြည်းဖြည်း အရှိန် ရလာတဲ့ အချိန်မှာ ဟိုးအနောက်ထောင့်က မျက်စိ ကျိန်းလောက်အောင် လင်းလက်တဲ့ ရွှေရောင် အလင်းတန်းတွေ ဖြာကျလာတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဘီလူးတွေဟာ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်ပြီး အလဲလဲအပြုပြုနဲ့ အမှောင်ထဲကို တိုးဝင် ပျော်ကွက် သွားကြတယ်။

ကလေးတွေ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ဒူဝေဝေ လုပ်နေတဲ့ အလယ်ခေါင်မှာ မကြာသာမက မကြာရဲ့အမေ၊ ဘယ် အချိန်က ဝင်လာမှန်း သတိ မထား လိုက်မိပေမယ့် တစ်ခါ မှ မမြင်ဖူးသေးတဲ့ ဦးရွှေရိုးပါဝင်ပြီး ဟန်ကျပန်ကျ ရပ်လို့ ဗျ။ ကျွန်တော်က ဦးရွှေရိုးက ဘယ်လိုလူပါ လိမ့်လို့ ကျွန်တော့်ဘက်ကိုဦးရွှေရိုးလှည့်လာမှာကိုစောင့်ကြည့်နေတာ။ ဦးရွှေရိုးက ကျွန်တော်ဘက်ကို ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလှည့်လိုက် ရော “ဟား” လို့ အံ့သြပြီး အသံကုန် အော်လိုက်တာ ကိုယ့်အသံနဲ့ ကိုယ် အိပ်ရာက လန့်နိုးသွားတော့တာပဲ။ အဲဒီဦးရွှေရိုးက လိမ်တာ မဟုတ်ဘူး။ တပ်စိတ်မှူးမှ တပ်စိတ်မှူးအစစ်ပါ”

“ဟာ ပေါက်ကရ။ ငါ့ကို အသားလွတ် ဆွဲမထည့်နဲ့လေ။ မင်း ဆိုတဲ့ကောင်က ဘယ်လိုအိပ်မက်တွေ လျှောက်မက်မှန်း မသိဘူး”

“တပ်စိတ်မှူး၊ ကျွန်တော်က မကြာကို ပေးထားတဲ့ကတိကို အသက် ထက်ဆုံး မစောင့်ထိန်းလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လို ကတိမျိုး ပေးခဲ့သလဲ ဆိုတာတော့ မမေးပါနဲ့။ အဲဒါတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“အင်း-ရေးရေးလေးတော့ ငါလည်း ရိပ်မိသလိုရှိတယ်။
အဲဒီ အကြောင်းကိုတော့ ငါတို့က စစ်သားတွေမို့ ဖွင့်မပြောတာပဲ
ကောင်း ပါတယ်။”

“ဘယ်လို အခြေအနေပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခါလောက်တော့
မကြာတို့နဲ့ ပြန်ဆုံချင်သေးတယ်။ အား-ခုမှပဲ ရင်ထဲမှာ
ရှင်းသွားတော့တယ်။ မနက်ဖြန် ဆက်ပြီး ချီတက်ကြရဦးမယ်။
အားမွေးထားမှ” ကျွန်တော်က ဖူကုရှိမားရဲ့ ရင်တွင်းကို
ထိုးဖောက် မြင်လိုက်ရသလို လူတွေကျူးလွန်တဲ့ အကြီးမားဆုံး
အပြစ်ဟာ စစ်ပဲဆိုတာလဲ ခံစား သိမြင်နိုင်ခဲ့တယ်။

ကြည်လင်အေးမြတဲ့ လရောင်အောက်မှာ နယ်စပ်ကို
ကျော်လွန် တိုက်ခတ်လာတဲ့ အရှေ့ဘက် အိန္ဒိယကွင်းပြင်က
လေးနုအေးဟာ ရင်ထဲအထိ စိမ့်ဝင်အေးချမ်းစေခဲ့တယ်။

လက်တစ်ကမ်းအလိုက အင်ဖာ

(၁)

မြွေပါးစပ်စခန်းဘက်က စစ်ရှုံးပြီးပြေးသွားတဲ့ ရန်သူဟာ အင်ဖာခံတပ်ကို အလုံးအရင်း ခိုဝင်ကြတယ်။ နောက်က လိုက်လာတဲ့ ဘီလူးနီ တပ်ဦးကတော့ အင်ဖာ ချိုင့်ဝှမ်းကို အပေါ်ကဆီးပြီး ကြည့်နိုင်တဲ့ နွားကျောကုန်း တောင်ကုန်းကို ရောက်ရှိတယ်။ ရည်မှန်းအားခဲပြီး လှမ်းခဲတဲ့ အင်ဖာကို မျက်စိအောက်မှာ မြင်နေ ရပါပြီ။ အဲဒီမြင်ကွင်းအားလုံးဟာ၊

ကျွန်တော်တို့အတွက် စိတ်တုန် လှုပ်စရာတွေချည်း ဖြစ်တယ်။

ချိုင့်ဝှမ်းရဲ့ အလယ်မှာတော့ အခိုင်အမာ ဆောက်ထားတဲ့ မီးခို ရောင် ခံတပ်ကို ရေးရေးမြင်ရတယ်။ အစွယ်ငေါငေါနဲ့ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်က စောင့်နေသလို လက်နက်ဆိုး တွေကို သိမ်း ဝှက်သိုလှောင်ထားတဲ့ နေရာတစ်ခုလို့လည်း ထင်ယောင်လာမိ တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဘီလူးတပ်ဖွဲ့က အင်ဖာကို ဝင်တိုက် နိုင်ဖို့အတွက် ရှင်းရမယ့် အခက်အခဲတွေများစွာရှိနေသေးတယ်။ ပထမဦးစွာ လက်ရှိ ရောက်နေတဲ့ တောင်ကုန်းကဆင်းပြီး ဘယ်ဘက်မှာ မြင်ရတဲ့ တောင်ကုန်းပေါ်က ဝက်ဝံ နားရွက် ခံတပ်ရယ်။ အဲဒါနဲ့ ဆက်နေတဲ့ ညာဘက်မှာ လူ တစ်ယောက် ခါးကုန်းနေသလို ထူး ဆန်းတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ရှိတဲ့ တောင်ကုန်း ပေါ်က ခြင်္သေ့နှာခေါင်းအမာခံ တပ်ကို အရင်သိမ်းဖို့ဖြစ်တယ်။

ဒါပေမယ့် အခက်အခဲအမျိုးမျိုးကို ကျော်လွန်ပြီး နေ့နေ့ညည ရန်သူနဲ့ အပြင်းအထန် တိုက်ပြီးရင်းတိုက် လာလိုက်ကြတာ အခုလို နွားကျောကုန်းတောင်ကုန်းက အင်ဖာ ချိုင့်ဝှမ်းကို မျှော်ကြည့်နိုင်တဲ့ တပ်သား အရေအတွက်ဟာ

မထွက်ခွာခင်အချိန်ကနဲ့ နှိုင်းစာရင် ၃ ပုံ ၁ ပုံတောင် မရှိ တော့ဘူး။

အင်း-ရောက်တော့ ရောက်လာကြပြီ။ ဒီကရှေ့ ဘာဖြစ်ဦး မလဲ မသိဘူး။

တပ်သားတွေက အချင်းချင်း လက်ကို ဆုပ်ထား လိုက်ကြတယ်။ ရန်သူရဲ့ အခြေခံစခန်း အင်ဖာဟာ ခြင်္သေ့ တစ်ကောင် အိပ်နေသလို ထီးထီးမားမား ဘီလူးတပ်ရှေ့မှာ ရှိနေပြီလေ။ စမထွက်ခွာ ခင်ကတည်းက စိတ်ပူခဲ့ကြတဲ့ တပ်သားတွေရဲ့ ရိက္ခာခဲယမ်းလည်း အတော်ကို ကုန်ခမ်းပြီး အောက်ခြေကပ်နေတဲ့ အဆင့်ရောက်နေပြီ ဖြစ်တယ်။

တပ်သားတွေကြားမှာလည်း “ရိက္ခာ ဖြည့်ဆည်းဖို့ မရှိဘူးလား” “ကျည်ဆံကိုချွေတာ” ဆိုတာက အခုတလော တွင်တွင်သုံးနေရတဲ့ စကားပဲဖြစ်တယ်။ အင်ဖာက ရန်သူရဲ့ တပ်ကူကို သံလမ်းတစ် လျှောက် ပိတ်ဆိုဖို့အတွက် မြောက်ဘက်ကို ချီတက်ခဲ့တဲ့ ဘီလူးမဲ တပ်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လ လောက်ကတည်းက အသေအပျောက်များ တဲ့ကြားက ဝံပုလွေ မျက်စိရွာကို သိမ်းပိုက်ထားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်

ဆက်ဆက်ပြီး စစ်ကူတပ်တွေက ဝင်တိုက်နေလို့ နေ့ရောညပါ တိုက်ပွဲ ပြင်းထန်နေတဲ့ သတင်းကိုပဲ ကြားနေရတယ်။ အဲဒါကြောင့် အမိန့် ချထားရေး အဖွဲ့ဆီက ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းနဲ့ ‘ဘီလူးနီတပ်၊ ဘီလူး ပြာတပ်က အင်ဖာကို မြန်မြန်ဝင်တိုက်’ ဆိုတဲ့အမိန့်နဲ့ လောဆော် ပါတော့တယ်။

နွားကျောကုန်း တောင်ကုန်း အရောက်မှာ အင်ဖာကို သိမ်းနိုင်ဖို့ အထိတွက်ပြီး တပ်သားတိုင်းကို နောက်ဆုံး လက်ကျန် ရိက္ခာကို ခွဲဝေတော့ ၃ရက်စာ ဆန်ကြမ်း ၃လုံးစီ ရကြတယ်။

နောက်ပိုင်းတော့ ‘ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ရန်သူကို ရုတ်တရက် ဝင်တိုက်နိုင်ရင် အဲဒီမှာ ချာချီရိက္ခာ (အင်္ဂလိပ် တပ်ရိက္ခာ) ရှိတယ်’ လို့ ဆိုတဲ့နည်းနဲ့ ဆက်သွားဖို့ပဲရှိတယ်။ ယခုဆိုရင် ဘီလူးတပ်ဟာ ‘လုနိုင်မှ စားရမယ်’ ဆိုတဲ့ မနှစ်မြို့စရာ အယူအဆကြီးနဲ့ အသက် ဆက်ရမလို ဖြစ်နေ တယ်။

ဘီလူးပြာတပ်က ဘယ်ဘက်တောင်ကုန်းက ဝက်ဝံ နားရွက် ရန်သူ စခန်းကိုသိမ်းပြီး ဘီလူးနီတပ်က ညာဘက်

တောင်ကုန်းက ခြင်္သေ့နှာခေါင်း စခန်းကို ဝင်စီးဖို့ စပြင်ဆင်တယ်။ တောင်ကုန်းတစ်နဲ့ တောင်ကုန်းနှစ်ရဲ့ကြားမှာ အင်ဖာကို ပေါက်တဲ့လမ်း ရှိတယ်။ အဲဒီ လမ်းအတိုင်း ကွေ့လိုက် သွားရင် တောင်ကြားလမ်း ဖြစ်သွားပြီး ပိုမြင့်တဲ့ တောင်ကုန်းသုံးက ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိနေတယ်။

ခြင်္သေ့နှာခေါင်း အမာခံတပ်က အဲဒီတောင်ကုန်းသုံးမှာ တပ်စွဲထားတယ်။ တောရိပ်တောင်ရိပ်ကြောင့် ခပ်မှောင်မှောင် ဖြစ်နေပြီး ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံးလဲ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ် နေတယ်။ အန္တရာယ် အငွေ့အသက်ကို ကြိုတင် ခန့်မှန်း နိုင်တယ်။ မျှော်ကြည့်တဲ့ ထောင့်ပေါ်မူတည်ပြီး လက်နက်ရောင် တလက်လက်လင်းတဲ့ လက်နက်ထားရာ နေရာ ကွန်ကရစ် နံရံထူထူ စတာတွေလဲ အမျိုးမျိုး တွေ့ရတယ်။ တစ်ဝက်က ခံတပ်အိုင်အမာလိုပဲ ပျားအိမ်ပုံသဏ္ဍာန် တည်ဆောက် ထားတာတွေ့ သေချာတယ်။

ကျွန်တော်တို့ထက် အဆပေါင်းများစွာ သာတဲ့ လက်နက် တွေနဲ့ ကောင်းကင်ကပါ ညှပ်တိုက်ခိုက်တဲ့အတွက် စစ်ဆင် ရတာ အတော် ခက်တယ်။ နေ့လယ်ပိုင်း ဝင်တိုက်လို့တော့

လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ လုံးဝအောင်မြင်စရာ မရှိဘူး။ အဲညဘက် အမှောင်ခို တိုက်ရင်တော့ မျှော်လင့်စရာရှိတယ်။

အချိန်ကတော့ မေလ။ ကောင်းကင်မှာ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် လင်းလက်နေတဲ့ ကြယ်လေးတွေကို တွေ့ရတယ်။ လေစိမ်းလေး များ တစ်ချက်ငှေ့ပြီး တိုက်လိုက်ရင် တပ်သားတိုင်းရဲ့ ရိုးတွင်း ခြင်ဆီ ထဲအထိ ချမ်းစိမ့်ပြီး တုန်သွားတာပဲ။ အဲဒီတုန်တာဟာ အသက် အန္တရာယ် ကျရောက်မှာကို ကြောက်ရွံ့တဲ့စိတ်ကြောင့် တုန်တာလည်းပါတယ်။ စစ် အရှိန်ကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားပြီး တုန်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။

“ဟေ့ ခါမဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ရာစုကုန်ဂျင်းဂျား (စစ်မှာ ကျဆုံးသူ တွေကို ထားရှိတဲ့ ဘုရားကျောင်း)ရဲ့ အဝင်ပေါက် ရောက်တာပဲ။ ဂိတ်အဝင် တံဆိပ်ကို လည်ပင်းမှာ သေသေ ချာချာ ဆွဲထားနော်” ရော်ရှိဒါက မကြောက်သလို ဟန်လုပ်ပြီး နောက်ပြောင်ပြောလိုက် တော့-

“ဟင် ငါ့ရဲ့ အသိအမှတ်ပြုကတ်ပြားလည်း မရှိတော့ဘူး”

“မင်းကတော့အရူးပဲ။ လည်ပင်းနောက်ဘက်ရောက်နေတာ မဟုတ်လား”

ခါမဲဒါက ကျောဘက်ကို ရောက်နေတဲ့ လည်မှာ ဆွဲထား
တဲ့ ကြေးပြား ဝိုင်းငယ်ကို ဆွဲလှည့်ရင်း အမှောင်ကြားမှာ
အသေအချာ ပြန်ပြင် ဆွဲလိုက်တယ်။

၈ နာရီမှာ တပ်တိုင်း စပြီး ဝင်တိုက်ဖို့ ချိန်ကိုက်ထားတယ်။
ကျွန်တော်တို့ တပ်စိတ်ပါဝင်တဲ့ တပ်ခွဲဟာ တောင်ကုန်းတစ်
ရန်သူတပ်ရဲ့ ညာဘက်ကို အဝေးက လှည့်ပတ်သွားရမယ်။
အဲဒီနောက် နွားကျောကုန်း တောင်ရဲ့ မတ်စောက်နေတဲ့
မျက်နှာပြင်ကို ကြက်ငယ်က တောင်ကုန်းကို လျောဆင်းသလို
ဆင်းပြီး ရန်သူရဲ့ နံပါတ် တစ်စစ်ကြောင်းကို ဝင်တိုက်ဖို့ အမိန့်
ချထားတယ်။

ရန်သူ သတိမထားမိအောင် ပုန်းလျှိုး ကွယ်လျှိုး ရှေ့တက်
ရမယ်။ ရန်သူနဲ့ အနီးဆုံးနေရာကို ချဉ်းကပ်ပြီး တစ်ပြိုင်တည်း
ဝင်စီး နိုင်ရင် အောင်မြင်ပြီ။

ရန်သူက ရိပ်မိပုံမရဘူး။ လှမ့်လိုက် လျှောလိုက် ဟန်ချက်
မထိန်း နိုင်ဖြစ်လိုက်နဲ့ အတော်မလွယ်ဘူး။ သစ်ပင်၊ မြက်တွေ
ကို ဆွဲကုတ်ပြီး တောင်စောင့် ထောင့်ကို တက်ရတယ်။
လျှောလျှောပြီး ကျပြီးရင်း ကျနေတော့တယ်။ အဲဒီအချိန်

ဘယ်ဘက် အတော်လှမ်းတဲ့ ရှေ့စစ်မျက်နှာမှာ “ဟေးဟေး” လို့ မိတ်ဖက်တပ်ရဲ့ ညာသံပေးသံ ကြားရတယ်။ အဲဒါနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် “ဒိုင်းဒိုင်း-ဒက်ဒက်” လို့ ပစ်ခတ်ပေါက်ကွဲသံဟာ တစ်ပြိုင်နက် ပေါ်ထွက်လာတယ်။

တောင်ကုန်းတစ်မှ ရန်သူရဲ့ သေနတ်မီးပွင့်နဲ့အတူ မိုးပေါ် အတော်မြင့်မြင့်ဆီအထိ မီးရှူးကို ပစ်ဖောက်လိုက်ပြီး တောင်ကုန်းတစ် စစ်ကွင်း တစ်ခုလုံးဟာ နေ့လယ်ခင်းလို လင်းလက်လို့ သွားတယ်။ ချက်ချင်းပဲ ဘယ်ဘက် ရှေ့တန်းက လည်း ဝင်တိုက်တဲ့ အသံတွေ ကြားရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တပ်စိတ်ရဲ့ ခေါင်းပေါ်ကို လည်း အနီရောင် အလင်းတန်းတွေ ထိုးကျလာတယ်။ အရိပ်ခိုရင်း ကျွန်တော်တို့ တပ်စိတ်ဟာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်တော့ မျက်စိရှေ့တည့်တည့်က တောင်ကြားမှာ ဝှက်ပြီး ဆောက်ထားတဲ့ ဂိုဒေါင်တစ်ခုကို သွားတွေ့တယ်။ “တက်” ဆိုတဲ့ ကျွန်တော့် အမိန့် သံနောက်မှာ ကျွန်တော်တို့တပ်က အလုံးအရင်းနဲ့ ဝင်တိုက်ကြတယ်။

အထဲမှာတော့ မီးအိမ် တစ်ခု ဆွဲထားပြီး ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လျှောက်နေတဲ့ ရန်သူရိပ်ကို မြင်ရတယ်။ ပြေးဖို့

နောက်ကျသွားပုံရတဲ့ ကုလားစစ်သား ၁၆ ယောက်လည်း ရှိတယ်။ သူတို့လည်း ဘာလုပ် ရမှန်းမသိဘဲ သေနတ်ကို ချပြီး လက်မြောက်လိုက်ကြတယ်။ အိပ် လို့ကောင်းနေတုန်း ဝင်စီး ခံရတာမို့ အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ မျက်လုံးပွတ်နေ တဲ့သူလည်း ရှိတယ်။

“လက်နက်ချ စစ်သားပဲ။ မသတ်နဲ့။ မသတ်နဲ့” လို့အော်ရင်း ကိုယ့်ဘက်ကလူတွေရဲ့ လုံစွပ်သေနတ်ရှေ့မှာ လာရပ်တာက တပ်ကြပ် ဖူကုရှိုမားပါပဲ။ ကျွန်တော်က အတိုက်အခံ မလုပ်ဘဲ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

“ကောင်းပြီ။ ဖူကုရှိုမား၊ ဒီကောင်တွေဆီက လက်နက်တွေ သိမ်းယူ”

တပ်စိတ်ရဲ့ တစ်ဝက်က ကုလားစစ်သားရဲ့ လက်နက် သိမ်းတာနဲ့ အလုပ်ရှုပ်ပြီး တစ်ဝက်က ဂိုဒေါင်ကို စောင့်ကြပ် ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ ဘောင်းဘီကိုပုတ်ပြီး ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ကို နှိုက်ရှာတယ်။ အခန်းထောင့် တစ်နေရာမှာ ခေါင်းပေါ်မှာ လက်တင်ခိုင်းပြီး ထိုင်ခိုင်းထားလိုက်တယ်။ ရန်သူဆီက သိမ်းယူထားတဲ့ အော်တို မက်တစ် သေနတ်ကို ပိုက်ထားတဲ့

တပ်သား ၂ ယောက်ကို သုံ့ပန် တွေကို စောင့်ဖို့ တာဝန် ပေးလိုက်တယ်။

ဂိုဒေါင်ရဲ့ အတွင်းပိုင်းမှာ နွားနို့၊ ဂျုံမှုန့်၊ သကြား၊ ထောပတ်နဲ့ တခြား သံဘူးတွေအပြည့်ပဲ တွေ့ရတယ်။ တပ်သား တွေရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ဝမ်းသာစိတ်နဲ့ အရောင်တွေ လက် သွားတယ်။ ခြေနဲ့ကန်လိုက် ထိုးဖောက်လိုက် လုပ်တော့ ချောကလက်တို့ ဆေးလိပ်တို့က ဖိတ်လျှံထွက်လာတယ်။ အဲဒါကမှ အိပ်မက်ထဲထိ ထည့်မက်ခဲ့ရတဲ့ ချာချီရဲ့ ရိက္ခာတွေပဲ ဖြစ်တယ်။

တပ်သားတွေလည်း စစ်ကျောပိုးအိတ်ကို အကျီအိတ်ကပ် တို့မှာ နွားနို့ဘူး၊ ဆေးလိပ်၊ ချောကလက် စသည်တို့ကို သယ်နိုင် သလောက် သယ်၊ သိပ်နိုင်သလောက် သိပ်ထည့်ကြတယ်။

၁၅မိနစ်လောက်ကြာတော့ အနောက်က ဆက်လိုက်တာတဲ့ စစ်သေနတ်တပ်ငယ် ဝင်ရောက်လာတာကြောင့် တပ်သား ၂ ယောက်ကို ဂိုဒေါင်မှာ ထားခဲ့ရတယ်။

“မသတ်နဲ့၊ သေသေချာချာစောင့်ကြည့်။ သတိရှိရှိနေ” လို့ အော် ပြောရင်း ကျွန်တော်တို့ တပ်စိတ်ဟာ ရှေ့ကတက်နေတဲ့

တပ်ငယ်နောက်ကိုဆက်လိုက်တယ်။ တပ်ငယ်က အကာအရံကို ကျော်ပြီး ရန်သူရဲ့ ပထမဆုံး ကတုတ်ကျင်း တစ်လျှောက် ဝင်ပြီးတော့ လက်ပစ်ဗုံးတွေနဲ့ ပစ်ခတ် တိုက်ခိုက်တယ်။

ရန်သူတွေဟာ ပျားအိမ်လို ဆောက်ထားတဲ့ သူတို့ရဲ့ စခန်းက နေပြီး စက်သေနတ်ပေါင်း များစွာဖြင့် ပိုက်စိပ်တိုက် ပစ်ချနေတယ်။ မီးပွင့်တွေဟာ ပိုက်ကွန်သဖွယ်ဖြစ်ပြီး လောင်ချာ ပစ်သံ ရှူးခနဲ ရှူးခနဲကိုလဲ ကြားနေရတယ်။ အမြောက်ဆံ ထွက်တဲ့ဖြူသလိုလို ပြာသလိုလို မီးတန်းတွေ၊ လောင်ချာမီးတွေ၊ လက်နက်ပေါင်းများစွာရဲ့ အရောင်တွေဟာ တရစပ်ပဲ။ ရှူးသွပ် သူတွေလို အပြိုင်အဆိုင် ပစ်ခတ်ကြတာကြောင့် စခန်း တစ်ခုလုံးလဲ မြင်လို့ မကောင်းတော့ဘူး။ ပြင်းထန်တဲ့ စစ်မြေတလင်းထက် ဆိုရင့်စရာ လူသတ်ကွင်း တစ်ခုနဲ့ အလား သဏ္ဍာန် တူနေပါတော့တယ်။ တကယ့်ကိုရှုပ်ယှက် ခတ်နေတဲ့ စစ်ပွဲလို့ ဆိုရမလောက်အောင်ပဲ ရန်သူက ထင်ရာမှန်း ပစ်တာကို တုံ့ပြန်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ဘက်ကလဲ လက်ပစ်ဗုံးနဲ့ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ပစ်ကြတဲ့ပွဲလဲဖြစ်တယ်။ အမိန့်ပေးတဲ့သူလား၊ နာခံတဲ့ သူလားဆိုတာ မကွဲတော့ဘူး။ မည်းမည်းမြင်သမျှ

ပစ်ချနေ တော့တာပဲ။ သံပိုက်ကွန် ဆူးကြိုးတွေဘက်မှာ ကျွန်တော်တို့ တပ်စိတ်က တပ်သား ၂ ယောက်က နောက်ပြန်ပြီး လဲခွေကျနေတာ ကို လှမ်းမြင်လိုက်တယ်။

“ဟေ့၊ စောင့်နေဦး။ ဒီကောင်တွေကို အရင်တိုက်ထုတ်ပြီးမှ လာကယ်ပေးမယ်”

ကျွန်တော်က အဲဒီလို အော်လိုက်မိသလို ရှိပေမယ့် အသံထွက် မထွက် ဆိုတာတောင် သတိမထား လိုက်နိုင် ပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ တပ်သား သုံးလေးယောက် ရန်သူ ကတုတ် ကျင်းထဲကို ခုန်ဝင်လိုက်တယ်။ ကတုတ်ကျင်းထဲမှာ သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက်ကသူ တွေရဲ့ အလောင်းတွေဟာ သွေးအလိမ်းလိမ်းနဲ့ ဆို့နှင့်စရာ မြင်ရတယ်။ အော်ဟစ် ညည်းညူသံတွေဟာ မကြား ရက်စရာပါပဲ။ ဖိနပ်ရဲ့ အောက်ခြေမှာ စေးကပ်စေးကပ်နဲ့ သွေးတွေ စီးဆင်းနေတဲ့ မြေပြင်ကို ကြည့်မိတော့ ငရဲတမျှ စစ်မြေကို စက်ဆုပ်မုန်းတီးစိတ်တွေ ပို ပြင်းထန်လာပါတယ်။

ရန်သူတွေဟာ ယခုထိအောင် ခုခံနေတုန်းပဲ။ ရှေ့တည့် တည့်ကရော၊ ညာဘက်ကရော၊ ဘယ်ဘက်ကရော၊ ကျည်ဆံ တွေကျနေတုန်း ပါပဲ။

“တပ်စိတ်မှူး၊ တပ်စိတ်မှူး” ကတုတ်ကျင်း အကွေ့နားမှာ တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်သံကို ကြား လိုက်ရတယ်။

“ဟေ့-ဘယ်သူလဲ”

“ဒီမှာ၊ ဒီမှာ။ ခါမဲဒါလက်မောင်းထိထားတယ်”

ကျွန်တော်က ကတုတ်ကျင်း အကွေ့ဘက်ကို ကပ်လိုက် တယ်။ ဖူကုရှိုမားဟာ ခါမဲဒါရဲ့ ဒဏ်ရာကို ပြုစုပေးနေတယ်။ ပခုံးအောက်မှာ တုတ်ညှပ်ပြီး ကြပ်စည်းပေးရင်း သွေးတိတ် အောင် လုပ်ပေးနေ တယ်။

“ဒါဆိုရပြီ။ ခါမဲဒါ၊ မင်း ဒီမှာပဲ ငြိမ်ငြိမ်နေ”

“ခါမဲဒါ၊ စိတ်မပူနဲ့။ သေချာပေါက် နောက်တန်းကို သယ်ပေးမယ်”

ကျွန်တော်ကပါ ခါမဲဒါကို ပြောလိုက်တော့ သူက ချက်ချင်းပဲ-

“ကျွန်တော် ပြန်မဆုတ်ဘူး။ ဆက်ပြီး ခေါ်သွားပါ။ ဒီလောက် ဒဏ်ရာလောက်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“တပ်စိတ်မှူး၊ လုပ်ကြည့်ရအောင် နင်းဂျားအသံ သုံးနည်း

လေ”

“ဟေ”

ဖူကုရှိုမားရဲ့ စကားကို ကျွန်တော်က ပြန်မေးလိုက်တယ်။

“ဟေ့ ရော်ရှိဒါ၊ မင်းလည်း ဒီကိုလာ”

ရော်ရှိဒါ တလိုမ့်လိုမ့်လိမ့်ရင်း အနီးကို ကပ်လာတယ်။ ၄
ယောက် သွားစုမိသွားကြတယ်။

“ တပ်စိတ်မှုး၊ ကျွန်တော်က အမိန့်ပေးမယ်။ ဒါပေမယ့်
တကယ် တက်စရာမလိုဘူး။ အသံပဲ ပေးပါ။ အခုအချိန်က
အခွင့်အရေးပဲ။ ဟုတ်ပြီလား။ ကျွန်တော်က အမိန့်ပေးရင် ‘
ဟေး၊ ဟေး’ လို့ လေး ယောက်လုံး ညာသံပေးကြမယ့်”

“ကဲ လုပ်ကြည့်မယ်”

ဖူကုရှိုမားက လက်နှစ်ဘက်ကို ပါးစပ်မှာကာပြီး

“ရှေ့ကိုတက်-တက်-တိုက်”

အသံကျယ်ကျယ် အောင်မြင်တဲ့အသံနဲ့ အတော်ကို
မာန်ပါတဲ့ အသံဖြစ်တယ်။ အဲဒီနောက် လေးယောက်လုံးက-

“ဟေး--ဟေး--ဟေး” လို့ အသံကုန် ညာသံပေးကြ

ပါတော့တယ်။

အဲဒီညာသံ ပေးသံတွေကြားမှာ ထူးဆန်းတဲ့ အသံလှိုင်း တစ်ခု တုန်ခါပဲ့တင် ထပ်သွားပြီး လေးယောက်ရဲ့ အသံက အဆပေါင်းများစွာ ကျယ်ပြန့်လို့ သွားတယ်။ တခြား တစ်ဘက် အထိ ပဲ့တင်ရိုက် သွားတာကြောင့် လူအုပ်ကြီးရဲ့ ညာသံပေးပြီး တက်သံတွေပေးတော့ မိတာ ၅၀လောက် ရှေ့တည့်တည့်မှာ အားခဲပြီး ခုခံနေတဲ့ ရန်သူတွေဟာ အားမမျှတော့ဘူးဆိုတဲ့ သူရဲဘော ကြောင်စိတ်နဲ့ နောက်ကျောဘက် စခန်းကို ပြန်ပြေး တက်သွား ကြတာကို နောက်ဆုံး မြင်လိုက် ကြရတယ်။ အံ့ဩ လောက်စရာ အကျိုးသက်ရောက်မှုပါပဲ။

“ဟုတ်ပြီ ဒီတစ်ခါ တကယ်တက်ကြမယ်”

“တက်...”

ဆက်ဆက်ပြီး ကတုတ်ကျင်းထဲက မှောက်ပစ်နေကြတဲ့ တပ် သားတွေလည်း တက်ကြပြီး တောင်ကုန်းတစ်ပြင်လုံးကို တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်လိုက်ကြတယ်။

ကိုယ့်ဘက်က အသာရတဲ့ အချိန်ကျမှ ငါတို့ တပ်ကို ဘယ်သူက စစ်မိန့် ပေးနေတာပါ လိမ့်လို့ ရုတ်တရက် ကျွန်တော် ခေါင်းထဲ အတွေး ဝင်လာတယ်။ အလယ်တပ်မှူးကို

ညာသံတွေ ပေးပြီး မတိုက်ခင်ကတည်းက မမြင်မိဘူး။

“ တပ်လယ်မှုးကို ရှာ ”

နာရီဝက်လောက်ကြာမှ သံပိုက်တွေ ကာထားတဲ့နေရာ ရှေ့မြက် ခင်းပြင်မှာ မှောက်လျက် လဲကျနေပြီး အသက် ထွက်နေတဲ့ တပ်လယ်မှုးရဲ့ အလောင်းကို တွေ့ရတော့တယ်။ တိုက်ပွဲ ပြင်းထန် ခဲ့တုန်းက ကျသွားပုံရတယ်။

အမြဲတမ်း စိတ်အေးလက်အေး သီချင်းညည်းတတ်တဲ့ တပ်လယ်မှုးရဲ့ အကူရဲဘော်ဟာ အလောင်းနားက မခွာတော့ဘဲ “ တပ်မှုး-တပ်မှုး ” လို့ တပ်မှုးပခုံးကို လှုပ်ခါရင်း အော်ခေါ်နေပါတော့တယ်။ ခုနတုန်းကလေးတင် ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ အမိန့်ပေး အသက် ရှင်နေခဲ့တဲ့ တပ်မှုးက တောင်ကို လျှောဆင်း သွားခဲ့သေးတာ။ ကံကြမ္မာ အပြောင်းအလဲ မြန်ဆန်လိုက်ပုံများ ယခုတော့ ဒီလောက မှာ သူမရှိတော့ဘူးရယ်လို့...

ရန်သူရဲ့နံပါတ်သုံး တောင်ကုန်း အင်အားစုက ပစ်တင် လိုက်တဲ့ အဖြူနဲ့အပြာရောင် အလင်းတန်း ကျည်က ကျွန်တော်တို့ သိမ်းယူ လိုက်တဲ့ နံပါတ်တစ်တောင်ကုန်း တိုက်ပွဲတပြင်လုံးကို လင်းလက် သွားစေတယ်။ နောက်တော့

ရုတ်ချည်း ကွယ်ပျောက်လို့ သွားတယ်။ လမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်သွားပြီး နံပါတ်နှစ်တောင်ကုန်းကို တိုက်တဲ့ အဖွဲ့တွေလည်း သဲသဲမဲမဲပဲ။ လေညှာက တစ်ဆင့် ကြားနေ ရတဲ့ သေနတ်သံ၊ အမြောက်သံတွေက စဲသွားတယ် မရှိပါဘူး။ ဆက်လို့ ဆက်လို့ ကြားရဆဲပါပဲ။

တိုက်ပွဲကျသူ၊ ဒဏ်ရာရသူတွေကြောင့် တပ်သား အင်အား အတော်ကို နည်းသွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့တပ်စိတ်မှာ ၂ ယောက် ကျဆုံးတဲ့အတွက် ၅ ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒဏ်ရာရတဲ့ ခါမဲဒါက ကျွန်တော်နဲ့ ဖူကုရှိုမားကို သေတဲ့အထိ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူတူလိုက်ပါ ပါရစေလို့ တွင်တွင်ပြောနေတယ်။ ခါမဲဒါကို အမြဲ သာသာနဲ့နာနာ နှက်တက်တဲ့ ရော်ရှိဒါက ခါမဲဒါ မနိုင်ဝန် မထမ်းစမ်းပါနဲ့လို့ ကြင်ကြင်နာနာ ပြောတာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်။

သူ့ဒဏ်ရာက ကံကောင်းထောက်မစွာ သွေးထွက်တာ ရပ်သွား တယ်။ ပခုံးအောက်အသား ၅ စင်တီမီတာလောက် ပြဲသွားပြီး ခပ်ပါးပါး ပဲ့ပါသွားတယ်။ ဒဏ်ရာ သိပ်မနက်တဲ့ အတွက် တင်ချာ ဆေးရည်နဲ့ သန့်ပေးတော့ “စပ်တယ်” လို့

ပြောရုံလောက်ပဲ။ ခါမဲဒါ က ပတ်တီးအထပ်ထပ် စည်းထား
လျက်နဲ့တောင် မျက်နှာရှုံ့မဲမနေဘဲ ကျွန်တော်တို့ သွားလေရာ
တကောက်ကောက် လိုက်လာရှာတယ်။ ဘယ်လိုပြောပြော
ဒဏ်ရာရသူတွေ စခန်းကိုတော့ ပြန်မှာ မဟုတ် ဘူး။

ကျွန်တော်က တောင်ကြားနားက ရိက္ခာသိုလှောင်ရုံမှာ
ချန်ထား ခဲ့တဲ့ တပ်သား ၂ယောက် ပြန်ရောက်လာလေမလားလို့
မျှော်ရင်း စိတ်ထဲ ထင်နေတယ်။ တပ်စိတ်မှူး အပါအဝင်
တပ်သား အားလုံးကျ ဆုံးတဲ့ တပ်စိတ်လည်း ရှိတယ်။

နံပါတ်တစ်တောင်ကုန်း သိမ်းပိုက် လိုက်ရတော့
ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ဖြစ်ရသလို ရူးသွားလောက်တဲ့ စိတ်
အာရုံတွေနဲ့ ရင်မှာ မွန်းကြပ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် အသက်
ဝအောင်တောင် မရှုလိုက်ရသေးဘူး။ နံပါတ် ၃ တောင်ကုန်းရဲ့
အနောက်ဘက် တောင်ကုန်းကနေ အမြောက်ကျည်ကို
ပစ်လွှတ် လိုက်တဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ရန်သူဘက်
အမြောက်တပ် ရှိပုံရပြီး ကိုဘော့ရောင်ခြည်ရောင် ဖျတ်ခနဲ
လင်းလက် သွားတာကို တွေ့ရတယ်။ ဆက်ဆက်ပြီးမြည်ဟီး
လာတဲ့ အမြောက်ထုသံ တဒိန်းဒိန်းဟာ ဘုရားပွဲက စည်တီး

သံလို နားအူစရာပါပဲ။

“ဟေ့ လာပြီကွ ဆိုတဲ့စကားတောင် မဆုံးခင် နံပါတ်တစ်
တောင်ကုန်းဆီ မိတ်ဖက်တပ်တွေ သိမ်းထားတဲ့စခန်း နေရာ
အနံ့မှာ အမြောက်ကျည်တွေ မိုးသီးတွေကျသလိုကျပြီး
သစ်တစ်ပင်မြက် တစ်ချောင်းတောင် မကျန်လောက်အောင်
ပေါက်ကွဲမှုနဲ့အတူ မီးစတွေ လွင့်စင် ထွက်လာတယ်။
တပ်သားတွေက တွေ့ကရာ ဗုံးကျင်း၊ ကတုတ်ကျင်းထဲ ပြေးဝင်
အကာအကွယ် ယူကြတယ်။ ရန်သူက လက်နက် အတော်
များများနဲ့ တောင်ကြားဘက်အထိ မည်းမည်းမြင်တိုင်း ပစ်ချ
နေပုံရတယ်။ တောင်ကြားက ရိက္ခာသို လှောင်ရုံ ဘေးမသီ
ရန်မခပါစေနဲ့ နောက်ပြီး လက်ထောက်တပ် သား
၂ယောက်၊ စစ်သုံးပန်းများ၊ စားရေရိက္ခာ တောင်ပုံရာပုံကို
မျက်စိထဲမြင်နေတယ်။

တပ်ဖွဲ့တိုင်း နောက်နေ့နေ့လယ်ခင်းလောက် ရန်သူဘက်က
ပြန်တိုက်မှာကို ကြိုတင် ခန့်မှန်းပြီး စခန်းကို ပြင်ဆင်
အားဖြည့်တဲ့ လုပ်ငန်းကို အထူးလုပ်ဖို့ အမိန့် ကျလာတယ်။

မနက် မိုးသောက်ခါနီးအချိန် ဖြစ်တယ်။

တပ်လယ်တပ်မှူး ကျဆုံး သွားတာကြောင့် လက်ရှိ အခြေအနေအရ တပ်လယ်မှူး ကိုယ်စား ဒုဗိုလ်အိရှိအိရဲ့ အမိန့်ကို နာခံပြီး ကျွန်တော် နဲ့ ရှိမူရာတို့ဟာ အိုဇူကာတပ်မကို သတင်းပို့ဖို့ တာဝန်ယူရတယ်။ တပ်မရှိတဲ့ နေရာက တောင်ကြားကို ဆင်းပြီး ရိက္ခာ သိုလှောင်ရုံရှိတဲ့ နေရာရဲ့ အရှေ့ဘက်မှာ ဖြစ်နေတယ်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ပြိုင်တည်း တောင်ကြားကို ခုန်ဆင်းကြတယ်။ ပထမဆုံး ရိက္ခာ သိုလှောင်ရုံကို ဦးတည်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ဆုတောင်း မပြည့်ဝခဲ့ဘူး။ စစ်ရဲ့ အညှာတာ ကင်းမဲ့မှုက အားလုံးရဲ့ ဆန္ဒနဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေကို ချေဖျက်နင်းခြေ ပစ်လိုက်တယ်။

ဂိုဒေါင်ဟာ အစအနမကျန်တော့ဘဲ မြင်မကောင်းလောက် အောင် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေပြီ။ အမှိုက်သရိုက်တွေ လူရဲ့ အသားစနဲ့ ကလီစာများ မီးလောင်ကျွမ်းမှုကြောင့် ပုပ်သိုးသိုး အနံ့အသက်များပဲ ကျန်ရစ်တော့တယ်။ အစောင့်ထားခဲ့တဲ့ တပ်သား နှစ်ယောက်ရော ကုလား စစ်သား ဝဇိယောက်

ရောပြီးတော့ မြောက်မြားစွာသော ရိက္ခာတွေပါ အားလုံး ရောမွေထားတဲ့ အသွင်ဟာ ငရဲအိုး ချိုးကပ် နေတဲ့ အထဲက လက်ကျန် အစအနတွေလိုပါပဲ။

သနားစရာ ရင်နှင့်စရာကောင်းတယ်။ တပ်သား ၂ယောက် လည်း ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာ ခွဲလို့မရနိုင်တော့ဘူး။ တစ်နေ ရာရာကို ပြေးပုန်းရင် တော်ပါသေးရဲ့။ အကယ်၍သာ ဒီအထဲမှာ ဆိုရင်တော့ အစအနတောင် မကျန်တော့ပါဘူး။ ကုလား တပ်သားတွေလည်း ကိုယ့်ဘက်ကလူရဲ့ အမြောက် ကျည်သင့်ပြီး သေရမယ်လို့ မျှော်လင့် မထားမှာ သေချာပါတယ်။ ငါတို့ရဲ့ စစ်ဆင်ရေးက ဒီမှာတင်ပြီးပြီလို့ စစ်အေးနေကြပုံပါပဲ။ ခွဲခွါခါနီးမှာ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် မျက်နှာနဲ့ “သင်ခယူး (ကျေးဇူး)” လို့ တွတ်တွတ် ပြောနေကြသေးတယ်။ ဗုံးဆံက ရန်သူရဲ့ ရိက္ခာ သိုလှောင်ရုံပေါ်ကို တည့်တည့် ထိမှန်ပုံရတယ်။ ဂျပန်တပ်က သိမ်းလိုက်ပြီလို့လို့ ယူဆပြီး ပစ်မှတ် ထားလိုက်ပုံ ရတယ်။

အရိပ်တွေအောက် သဘာဝ ကျောက်လိုဏ်ဂူ ခံနေတာ ကြောင့် အိုးဇူကာ တပ်မကတော့ ဘေးကင်းစွာ ရှိနေတယ်။

နောက်တစ်ည စစ်ဆင်ပြီး တောတောင် လမ်းဘက်က

တပ်လယ် ၂ ဖွဲ့ဟာ အတိုက်အခိုက် ခံရပြီး နံပါတ်နှစ်
 တောင်ကုန်းဒေသ သိမ်းပိုက်မှုဟာလည်း ယခုတိုင် မသေချာ
 သေးဘူး။ အရန်တပ်နဲ့ နံပါတ်နှစ် တောင်ကုန်း ရန်သူစခန်း
 တိုက်စစ်ဟာ ဆက်နေဆဲဖြစ်ပြီး အဲဒီနောက်ပိုင်း သတင်းမရဘဲ
 ဖြစ်နေတယ်။ ဘာမဆို အားလုံး အဓိပ္ပာယ် မဲ့လွန်းတယ်။ ဘာမှ
 တခြားလုပ်စရာ မရှိ။ သတ်ကြ ဖြတ်ကြ တိုက်ကြ ခိုက်ကြရင်း
 အချိန်ကုန်ကြရတယ်။ နေ့ဆိုတာလဲ မရှိ ညဆိုတာလည်း မရှိ
 အချင်းချင်း သတ်ကြဖို့ပဲရှိတယ်။

အဲဒါတွေ အားလုံးဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် ပေးလာတဲ့
 ဘဝ ဝဋ်ကြွေးလို့ပဲ ဆိုကြလေမလား။

(၃)

ကျွန်တော်တို့ တပ်စိတ်ရှိတဲ့ တပ်ငယ်မှာ တိုက်ခိုက် နိုင်တာဆိုလို့ တပ်မှူး အပါအဝင် ၁၃ ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ တပ်ငယ်မှူး အိရှိအိက တပ်လယ်မှူးရဲ့ ကိုယ်စားဝင်ပြီး ကျွန်တော် က တပ်ငယ်မှူး နေရာကို ယူရတယ်။ တပ်စိတ်မှူးလည်း နောက်တန်းသို့ အပို့ခံရတယ်။ အဲဒီနေ့ မနက်စောစော နံပါတ်တစ် တောင်ကုန်းထိပ်မှာ တစ်ယောက်ယောက်က စိုက်ထားခဲ့တဲ့ ဂျပန်အလံတစ်ခု လွင့်နေတာ ကို မြင်ရတယ်။ အသက်ရှင် ကျန်ရစ်တဲ့ တပ်သားတွေဟာ အဲဒီဂျပန် အလံကို မြင်ရတော့ စိတ်ဓါတ်တွေ ပြန်လည် တက်ကြွလာကြတယ်။

အဲဒီတိုက်ပွဲမှာ ကျဆုံးသွားတဲ့ မိတ်ဖက်စစ်သည်တွေကို သတိရတဲ့ အခါ ရူးသွားနိုင်လောက်တဲ့အထိ ပူဆွေးမှုက စိတ်ကို ဖိစီးတယ်။ နေ့လယ်ခင်းက ရန်သူဝင်တိုက်မှာကို ကာကွယ် ပြင်ဆင်တဲ့အနေနဲ့ တပ်သားတိုင်းက ခံတပ် ပိုပြီး ခိုင်မာအောင် တွင်းတွေ တူးကြတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရန်သူဘက်က ပြိုကျလာတဲ့ ကျည်ဆံတို့ လေယာဉ်ပေါ်က

ပစ်တာတို့ကို ကာကွယ်ဖို့ ဖြစ်တယ်။ ဗုံးသံကြားရင် မြေမှာ ဝပ်ပြီး ပုန်းကြရတယ်။ အဲဒီလောက် အခက်အ ခဲတွေထဲမှာ တိုက်ပွဲကျသူကို ဆန်းစစ်ပြီး လက်သန်းကို ဖြတ်ပြီး မီးဖုတ်ရ တာလည်း အလုပ်တစ်ခုပဲ။ လက်လှမ်းမီသလောက် ကိုယ့် ရဲဘော်တွေကို မီးသင်္ဂြိုဟာပါ။

တပ်သားတွေဟာကတုတ်ကျင်းထဲမှာအလှည့်ကျအိပ်ကြရ တယ်။ အိပ်ရာကနီးတော့ စစ်ခမောက်ထဲမှာ စပါးကိုထည့်ပြီး သစ်ကိုင်းခြောက်နဲ့ စပါးဖွပ်တယ်။ အဲဒါပြီးတော့ ခါးမှာ စည်းထားတဲ့ ဘေးကင်းအောင် လုပ်ပေးလိုက်တဲ့ ဂျပန်က အဆောင်အဝတ်စ ပိုင်းကို ဖြေပြီး သန်းရှာတဲ့ အလုပ်ကိုစတယ်။ ခါမဲဒါက သန်းစုပ်ထား တဲ့ သူ့သွေးက ချိုတယ်ဆိုပြီး ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပြီး စားသလို လုပ်နေတယ်။

“အမလေး ခါမဲဒါကတော့ စံပါပဲကွာ။ လူစင်စစ်ကနေ မျောက် ဘဝကို ပြန်ရောက်တော့မယ်” ရော်ရှိဒါက နှခေါင်း ရှုံ့တယ်။

“ဟေ့ ခါမဲဒါ၊ ရန်သူရဲ့ ရိက္ခာရရင် မင်းကို အများကြီး ပေးပါ မယ်။ အဲဒါတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ အသည်းယားလွန်းလို့ပါ။

“ကိုယ်ကစားလိုက် ကိုယ်ကအစားခံလိုက် သံသရာ လည်နေတာပဲ။ ဒီတိုက်ပွဲလည်း ဘယ်လို အဆုံးသတ်မလဲ မသိဘူး” ခါမဲဒါက ကျွန်တော့်ကို စကားစလိုက်တယ်။

“တပ်ခွဲလည်း ဘာလိုလိုနဲ့ ၅ယောက်ပ ကျန်တော့တယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံး အချိန်အထိ မျှော်လင့်ချက်ထားပြီး ကြိုးစား တိုက်ရမယ်။ အသက်ရှင်နေလျက်နဲ့ မတိုက်ဘဲနေရင် စစ်ဆိုတာ အနိုင်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ မကြာခင် ခံတပ်ဖြိုတဲ့ အကြီးစား အမြောက်ကြီးတွေ ရောက်လာတော့မှာပါ။ အဲဒီ အမြောက် အကြီးစားနဲ့ အင်ဖာက ခံတပ်ကို ဖြိုပြီး တစ်ပြိုင်နက် ဝင်တိုက်ရမှာ။ လေယာဉ်တွေဆိုလည်း ဖိလစ်ပိုင် စစ်မြေပြီးပြီချင်း ဒီဘက်ကိုလာပေးမယ်။ ပြောရမယ်ဆိုရင် ငါတို့ စစ်ချီတာ အချိန်နည်းနည်းစောသွားပြီး အားလုံးက အဆင်သင့် မဖြစ်သေးဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

ရော်ရှိဒါ၊ ရှိမူရာနဲ့ ခါမဲဒါတို့က ကျွန်တော့်ရဲ့ အမြောက်ကြီးနဲ့ မိတ်ဖက် လေယာဉ်တွေ အကြောင်းကြားရတော့ ထခုန်မတတ် ဝမ်းသာကြပေမယ့် တပ်ကြပ် ဖူကုရှိမားကတော့ နှုတ်ဆိတ် နေပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေတယ်။ ရန်သူဘက်က

ရိက္ခာဖြည့်တင်းမှု ကလည်း အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် ကောင်းနေတယ်။ ရန်သူက အင်အား ဖြည့်တင်ချိန် ရလောက် အောင်လဲ ဒီဘက်က တိုက်စစ်ကလည်း အားမတန်လို့ မာန်လျှော့ နေကြရတာကိုး။ ဒီလိုသာ ရှေ့မတိုး နောက်မဆုတ် အခြေအနေက ကြာလာရင် ဒီတိုက်စစ်ဟာ အရှုံးနဲ့ ရင်ဆိုင် ရဖွယ်ရှိတယ်။

ဘီလူးနီတပ်မလည်း အဲဒါကို စဉ်းစားရင်း ပိုပြီး စိတ်လော စိတ်ပူ နေပုံရတယ်။ အဲဒီနေ့ နေဝင်ချိန်မှာ နံပါတ်သုံး တောင်ကုန်းကို သိမ်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အရန်တပ် မရှိတော့တဲ့ ဘီလူးနီတပ်ဟာ ပို့ဆောင်ရေး တပ်သား ၁၀ လောက်နဲ့ စစ်မတိုက်ရတဲ့ ဆက်သွယ်ရေး တပ်သားတွေကို စစ်ကြောင်းတစ်မှာ ပေါင်းပြီး ရန်သူစခန်းကို အလုံးအရင်းနဲ့ ဝင်တိုက်ကြမှာ ဖြစ်တယ်။

ည ၈ နာရီကျော်ကျော် အချိန်မှာ တိုက်စစ်အဖွဲ့က နံပါတ် ၃- တောင်ကုန်းကို ရောက်ရှိခဲ့တယ်။ နံပါတ် ၃ တောင်ကုန်းပြင်မှာ 'အိ' 'လော' 'ဟ' ဆိုပြီး တောင်ကုန်း ၃ ခုကွဲနေတဲ့ ရန်သူရဲ့ အခြေစိုက်စခန်းဖြစ်နေတယ်။ ဝင်တိုက်ကြတဲ့ တပ်ဖွဲ့တွေလည်း

အထိတော်တော် နာနေတယ်ဆိုတာ သတင်းရထားပြီး
ဖြစ်တယ်။

နံပါတစ်တောင်ကုန်းကို သိမ်းထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့တပ်လဲ
တိုက်ဖို့ အမိန့်ချခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီညရဲ့ တိုက်စစ်ဟာ
အရှူးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စစ်ကူ တပ်ဖွဲ့ငယ်ဟာ
ရှေ့တန်းကို ရောက်သွားတဲ့ အချိန်မှာတော့ ‘အိ’တောင်ကုန်းကို
မသိမ်းနိုင်သေးဘဲ သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေးနဲ့ ဆက်သွယ်ရေး
တပ်သားတွေ အတော်များ များ သေနတ်၊ အမြောက်ဆံမှန်ပြီး
အတုံးအရုံး သေကြေဒဏ်ရာ ရကြတယ်။ တောင်ကြားကို
ဆင်းလာတဲ့ တပ်သားတွေထဲမှာလည်း တိုက်ခိုက်နိုင်တာဆိုလို့
မဖြစ်စလောက် ၁၇၊ ၁၈ ယောက်လောက်ပဲ ရှိလို့ တကယ့်
ကို အကျဉ်းအကြပ် အခြေအနေပါပဲ။ မနေ့ညက ‘အိ’
တောင်ကုန်းကို ဝင်တိုက်တဲ့အချိန်နဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း
နံပါတ်နှစ် တောင်ကုန်းဘက်မှာလည်း တပ်လယ် တပ်ခွဲ ၂
ခုလုံး တစ်ယောက်မှ မကျန်လောက်အောင် အထိနာခဲ့တယ်။
ဒါပေမယ့် အဲဒီကြားက အယောက် ၄၀၊ ၅၀ လောက်ရှိတဲ့
တပ်သားတွေက တောင်ထိပ်ကို သိမ်းလိုက်ကြောင်း

နောက်တစ်နေ့နံနက်မှာ သတင်းရတယ်။

နှစ်ပါတ်နှစ်နဲ့ နံပါတ်တစ် တောင်ကုန်းကို သိမ်းထားတဲ့ တပ်နဲ့ အသက်ရှင်ကျန်တဲ့ ပို့ဆောင်ဆက်သွယ်ရေးတပ်သား အားလုံး ပေါင်း ၅၀၀ လောက်ရှိတဲ့ အင်အားဟာ နံပါတ်သုံး တောင်ကုန်းက 'အိ' စခန်းရဲ့ အမာခံဖြစ်တဲ့ 'လော' စခန်းကို တစ်ပြိုင်တည်း ဝင်တိုက်ကြပြန်တယ်။ အဲဒီနေ့ဟာ မေလ ၅ ရက်၊ ဂျပန်လူမျိုးတွေရဲ့ 'ယောက်ျားလေးပွဲတော်နေ့' ညနေ ပိုင်းမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မိတ်ဖက်တပ်တွေက 'ဝေး-ဝေး' လို့ အသံပေးပြီး ကျည်ဆံတွေ တရစပ်ပစ်ခတ်ရင်း တက်ကြွတယ်။ ရန်သူ တွေ ကျောက်ဆောင်တွေထဲ အထိ ပြေးဝင်ကြတယ်။ အဲဒီလို တစ်ညလုံး ကျောက်ဆောင်တွေ ကြား၊ ရန်သူ ကတုတ် ကျင်းတွေကြား၊ ဗုံးကာ ကျင်းတွေကြားကို ပိုက်စိပ်တိုက် လက်ပစ်ဗုံးနဲ့ လိုက်ပစ်ရင်း တိုက်လိုက်ကြတာ အရှေ့ ကောင်းကင်မှာ အလင်းရောင် တက်လာတဲ့ အခါမှတော့ ကျွန်တော်တို့ တပ်ဟာ 'လော' တောင်ကုန်းက ရန်သူတွေကို အောင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း အဝတ်အစားရော၊ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်း တွေရော စုတ်ပြတ်ပြီး မျက်တွင်းဟောက်ပက် ဖြစ်တဲ့ အခြေအနေကို ရောက်နေပြီဖြစ်တယ်။

တပ်စိတ်ရဲ့ ရှားပါးပစ္စည်းဖြစ်တဲ့ မရှင်းဂန်း စက်သေနတ် အပေါ့စားက တပ်သားခါမဲဒါကြောင့် တောင်ကြားအောက်သို့ မတော်တဆ ကျသွားပါတယ်။ ခါမဲဒါက သူ့ကြောင့်ဖြစ်ရတာ ဆိုပြီး ငိုတော့မယောင် ဖြစ်နေတယ်။ လက်မောင်းက နာကျင်နေ သေးတာကြောင့် အဲဒီသေနတ်ကို တခြားတပ်သားဆီ တမင် လွဲမပေး ခဲ့တာလည်း ဖြစ်တယ်။ အမှန်တော့ လက်နက် ဆိုတာ ကိုယ့်အသက်ထက် တန်ဖိုးထားရမယ့် အရာဖြစ်ကြောင်း လက်တွေ့ သင်ကြားနာယူ ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေတောင် ခါမဲဒါကို အပြစ် မတင်ရက်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး မသေကောင်း၊ မပျောက်ကောင်း အသက်ရှင် ကျန်ခဲ့တဲ့သူတွေ မဟုတ်လား။

အတော့်ကို အခံရခက်၊ အနေရခက်နေတဲ့ ခါမဲဒါကို ဖူကုရှိုမားက “ဟေ့- ခါမဲ၊ စိတ်မပူနဲ့။ စက်သေနတ်တစ်လက် နှစ်လက်လောက်များ တိုက်ပွဲမှာ ဘယ်နေရာက ဖြစ်ဖြစ်

ကောက်လို့ ရတယ်” လို့ အားပေးတယ်။ ဖူကုရိုမားက အဲဒီ အပြင်းအထန် တိုက်ပွဲ ကာလတုန်းကလည်း သေနတ် တစ်ချက်၊ ဗုံးတစ်လုံး ရန်သူဘက်ကို လှည့်မပစ် ခဲ့ဘူး။ အဲဒီလို လုပ်တာကြောင့် တပ်သား ၅ ယောက်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်လိုသလို ဖြစ်သွားတယ်။ လုပ်နေကျနည်းအတိုင်း မထင်မှတ်တဲ့ နေရာကို လက်ပစ်ဗုံးနဲ့ ပစ်ရင်း ငါးယောက်ပေါင်း အသံပေးပြီး ရန်သူတွေကို မျက်လှည့်ပြ မောင်းထုတ်တယ်။ အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် ခါမဲဒါနဲ့ တပ်သား ၄ယောက်ဟာ ပွန်းရာ ပဲ့ရာတောင် မရဘဲ ခံတပ်ကို ဝင်တိုက် နိုင်ခဲ့ကြတယ်။

ကတုတ်ကျင်းအချင်းချင်းက မီတာ ၅၀ လောက်တောင် မကွာဘူး။ ကိုယ်ကိုယ်နည်းနည်း မြှင့်လိုက်ရုံနဲ့ ရန်သူရဲ့ ပစ်မှတ် ဖြစ်သွား မှာပဲ။ ရန်သူကုလား စစ်သားတွေရဲ့ လေချွန်သံ၊ ရယ်သံတွေကို လည်း အသေအချာကြားရတယ်။

မနေ့ည တိုက်ပွဲမှာတော့ သေနတ်တွေပစ်နေတဲ့ ကြားထဲမှာ ရှေ့တည့်တည့်ကနေ တက်တိုက်ရတဲ့ တပ်ရင်းမှူးဟာ ဒဏ်ရာ အပြင်းအထန်ရပြီး တိုက်ပွဲကျခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ဦးဆောင်ရတဲ့

တပ်ငယ်မှာ အားလုံးပေါင်းမှ စယောက်ပဲ ကျန်တယ်။ နံပါတ် တစ်၊ နံပါတ်နှစ် တောင်ကုန်းနဲ့ နံပါတ်နှစ် တောင်ကုန်းနဲ့ နံပါတ်သုံး 'အိ' 'လော' စခန်းကို ကျွန်တော်တို့က သိမ်းထား နိုင်လိုက်တယ်။ ခြင်္သေ့ နှာခေါင်းတောင်တစ်ဝန်းမှာ ကျန်နေတဲ့ စခန်းတစ်ခုကတော့ 'ဟ' စခန်းပါပဲ။

ဘီလူးနီ တပ်မဟာ နံပါတ်တစ် တောင်ကုန်းကို ဆက်ပြီး ချီတက်လာပြီ ဖြစ်တယ်။ ချင်းတွင်းမြစ်ကို ဖြတ်ကျော် ခဲ့တုန်းက ရှိခဲ့တဲ့ ဘီလူးနီတပ်သား ၅၀၀၀ ဟာ ယခုဆိုရင် တိုက်ခိုက် နိုင်တာ ဆိုလို့ အယောက် ၃၀၀ လောက်ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။ ဒီလို အခြေအနေမျိုးနဲ့ နောက်ဆုံး ကျန်တဲ့ ရန်သူစခန်းဖြစ်တဲ့ ခြင်္သေ့နှုခေါင်းရဲ့ ခံတပ် 'ဟ' တောင်ကုန်းက ရန်သူကို နိုင်တယ်ပဲထားဦး။ အင်ဖာက ပင်မ ရန်သူစခန်းကို ဝင်တိုက်ဖို့ရာကတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့ အနေအထားဖြစ်တယ်။ စဉ်းစားလို့ရတဲ့ အင်အား ဖြည့်နိုင်တဲ့နည်း လမ်းဆိုလို့ မိတ်မက်အကူတပ် ဒါမှမဟုတ် လေယာဉ်စစ်ကူနဲ့ အနည်းဆုံး ရန်သူရဲ့ လက်နက် ခဲယမ်းတွေထဲက ၁၀ ပုံ ၁ပုံ လောက်ရမှကို ဖြစ်မယ်။ စားနပ်

ရိက္ခာဆိုတာလည်း ကုန် ခမ်းသလောက်ဖြစ်နေပြီ။

အဲဒီနောက်ပိုင်း အယောက် ၅၀ လောက်ရှိတဲ့ အသေခံ တပ်ဟာ ရှိရာလက်နဲ့ 'ဟ' ခံတပ်ကို ဝင်တိုက်ကြတယ်။ ပျားအိမ်လို သံဇကာ အထပ်ထပ်နဲ့ အထက်အောက်ကနေ ကွန်ကရစ်တွေနဲ့ အခိုင်အမာ ကာရံထားတဲ့ ခံတပ်ရှေ့မှာ ဘယ်လိုမှ ရှေ့တိုးလို့ မရနိုင်ခဲ့ဘူး။ အားလုံး ကျဆုံးမှာကို ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ ခေါင်းဆောင်က အားမတန် မာန်လျှော့ပြီး နောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတယ်။ ယခုဆိုရင် မိတ်ဖက် တပ်အားလုံးဟာ သိမ်းထားတဲ့စခန်း ပြန်မပါ သွားအောင် ထိန်းဖို့တောင် အနိုင်နိုင်ဖြစ်လာတယ်။

ရန်သူဘက်က ဝင်မတိုက်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး အချိန် ဆွဲပြီး လေး၊ ငါးရက်ကြာ လက်နက်နဲ့ အား ပြန်ဖြည့်ဖို့ ပြင်ဆင်ချိန် ယူနေတာ ဖြစ်မယ်။ အဲဒီကြားမှာ နေ့နေ့ညည အနောက်တောင် စောင်းဘက် အပေါက် တော်တော် များများက နေပြီး၊ အမြောက်စိန် ပြောင်းတွေနဲ့ တောင် တစ်ခုလုံးမှာ ရှိတဲ့ ကျောက်တောင်တွေကို ဖြိုပြီး၊ စိမ်းလန်းတဲ့ တောင်ကုန်းကို မီးလောင်ပြင် ဖြစ်အောင် ပစ်ချ နေတယ်။

ဗုံးကျင်းထဲက တပ်သားတွေက “တစ်မိနစ်မှာ အချက် ၅၀ လို့ ရေတွက်ထားတဲ့သူက ရေတွက်၊ “မဟုတ်ဘူး။ အချက် ၆၈ ချက်” လို့ ပြောသူကပြော ငြင်းခုန်ရလောက်အောင် ဖြစ်တယ်။ ရန်သူတွေရဲ့ ပစ်ခတ်သံကြားမှာ လေယာဉ်သံလဲ ကြားရ သေးတယ်။ ရန်သူဘက်ကတော့ အပီအပြင်၊ အသာစီး အခြေအနေကို ရောက်နေတယ်။ ဒီဘက်ကို သူတို့ သေနတ်ပြောင်း လှည့်လာတော့ မယ်ဆိုတာ တပ်သား အားလုံးကို အသိ ပေးနေသလိုပါပဲ။

(၄)

နေ့စဉ်ရက်ဆက် အစောင့်တပ်သားကလွဲလို့ ကျွန်တော်တို့ တပ်သားတိုင်းရဲ့ အလုပ်က တွင်းတူးပြီးရင်း တူးဖို့ပါပဲ။ ကတုတ်ကျင်း တစ်ခုရဲ့ တစ်ခုကြား ဆက်မိတဲ့ အထိ တပ်စိတ်တိုင်းဟာ တွင်းတစ်ခုမှ တစ်ခု ကို သတင်းပေးလို့ ရတဲ့အထိ တွင်းကို ဆက်တူးကြရတယ်။

ဒီလောက်တောင် သစ်စိမ်းဝါးစိမ်းနဲ့ ပိန်းပိတ်နေခဲ့တဲ့

ခြင်္သေ့နှာခေါင်း တောင်ကုန်းတိုင်းဟာ အခုတော့ သေ
 သွားတဲ့ တောင်တွေကို မီးတွေလောင်ကျွမ်းပြီး အတော်
 စိတ်ချောက်ချား စရာ မြင်ကွင်း ဖြစ် တယ်။ မီးလောင်ပြင်ကို
 အပျက်ပျက်အစီးစီးနဲ့ ငှက်တစ်ကောင်တလေ သီချင်းဆိုဖို့
 နေနေသာသာ မြေကြွေတောင် ဖြတ်မပြေးတော့တဲ့ နေရာက
 မြေအောက် ကျင်းတွေထဲမှာနေတဲ့ ဘီလူး နီတပ်ဟာလည်း
 ဘီလူးရိုးတွေ ဖြစ်လာပြီလို့တောင် ထင်လာမိတော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ နောက်တစ်နေ့လည်း ရောက်ရော နည်းနည်း
 ထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်တယ်။ ရန်သူရဲ့
 ရှေ့တန်းရိက္ခာ အားလုံးကို လေယာဉ်နဲ့ လာချတာဖြစ်တယ်။
 ဂျပန်တပ်သားတွေက အဲဒီလေယာဉ်ကို 'ဒေါ့ဂလားဆု (Douglas)'
 လို့ ခေါ်ပြီး Douglas နဲ့ စားရေရိက္ခာတွေ သယ်လာတာမြင်ရင်
 တပ်သားတွေဟာ ကိုယ့်ဆီ ကို လာသလိုပဲ အပျော်ကြီး
 ပျော်ကြတယ်။ ပျော်ရတဲ့အကြောင်းရင်းက ပျံလာတဲ့ ရန်သူရဲ့
 Douglas လေယာဉ်ရဲ့ တံခါးပေါက်ကနေ အနီ ရောင်၊
 အပြာရောင်၊ အဖြူရောင် လေထီးတွေဟာ မြေပြင်ပေါ်ကို
 ကျလာတာကို မြင်ရလို့ပဲ။ လက်နက်ခဲယမ်း၊ စားနပ်ရိက္ခာ၊

ရေဆိုပြီး ၃ ရောင်ခွဲခြားထားတာ ဖြစ်တယ်။ ကောင်းကင်ကနေ တစ်ခုပြီး တစ်ခု အရောင်မျိုးစုံလွန်လူးပြီး ကျလာတာများ ငရဲပြည်မှာ ပွင့်တဲ့ ပန်းလို့တောင် တင်စားရမလားပဲ။

“အို-လှလိုက်တာ”

တပ်သားတွေက ကတုတ်ကျင်းထဲကနေ စိတ်လှုပ်ရှား နေကြတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ ပါးစပ်အဟောင်းသားငေးပြီး ကြည့်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘက်ကိုလည်း လေအဟုန်နဲ့ လွင့်ပါလာပြီး လေထီး ပြုတ်ကျတယ်။ ကျလည်း ကျစရာပဲ လေ။ ရန်သူနဲ့က မိတာ ၅၀ လောက်တောင် မဝေးဘူး မဟုတ်လား။ စားရက်ကြုံတော့ မုတ်ဆိတ် ပျားစွဲ ဆိုသလိုပေါ့။ လက်နက်ကျည်ဆံ ခဲယမ်းမီးကျောက်ရော၊ စားစရာရော၊ ရေရော ကျွန်တော်တို့ဘက်က ကုန်လုနီးပါး ဖြစ်နေတဲ့ အရာတွေချည်းပဲ။

တပ်သားတွေရဲ့ နှုတ်ကလည်း-

“ပွတာပဲ၊ ဟာ-ကောင်းလိုက်တာ”

ဆိုတဲ့အသံတွေ အတောမသတ်ဘူး။ ပေါင်မုန့်ဆိုတာ ပြောစရာ မလိုဘူး။ ထောပတ်၊ ချိစ်၊ နွားနို့၊ ဆေးလိပ်၊

ချောကလက်၊ သစ်သီးနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ‘ပိုင်’(မုန့်တစ်မျိုး)၊ စပျစ်သီးခြောက် အထိ ပါတယ်။

“ဒီကရှေ့၊ ရန်သူတော်ကြီးများရဲ့ နေရကိုသောက်၊ ရန်သူတော်ကြီးများရဲ့ စားစရာကို သုံးဆောင်ပြီး ရန်သူတော်ကြီးများရဲ့ လက်နက်ခဲယမ်း နဲ့ တိုက်ရမယ်။”

“ဟေ့ကောင်၊ ဘာအခုမှ ရန်သူတော်ကြီးလေး ဘာလေးနဲ့ ‘လော’ တောင်ကုန်း ကတုတ်ကျင်း စခန်းထဲက တပ်သားတွေ ဆီက ရယ်သံဟာ မပြတ်တော့ဘူး။ အဲဒါအပြင် တပ်ကြပ် ဖူကုရှိုမားဆီမှာ ဘယ်က ကောက်လာမှန်း မသိတဲ့ ရန်သူရဲ့ အချက်ပြ သေနတ်ရှိတယ်။ ဒေါဂလာဆု လေယာဉ်ပျံ လာရင် စခန်းထဲက အချက်ပြသေနတ်ကို ‘ရှု’ ခနဲ ကောင်းကင်ပေါ်ကို ပစ်လွှတ်တယ်။ အနီကိုပစ်ရင် အနီရောင် လေထီးနဲ့ ပစ္စည်းကျပြီး အပြာရောင်ကိုပစ် ရင် အပြာရောင် ထီးပွင့်တယ်။ ဟန်ကျလိုက်တာ။

မြေကျင်းထဲ အမြဲအောင်းနေရပြီး ပိန်ချုံးနေတဲ့ ဘီလူး တပ်သားတွေ ခြင်္သေ့နှာခေါင်းပေါက်မှာ အဆီရစ်ပြီး ဇိမ်ကျကျ မိန့်မိန့်ကြီး ထိုင်စားလို့ရတဲ့ဘဝ တစ်ဖန်ပြန်လို့

ရောက်သွားတယ်။ တိုင်းပြည် တစ်ပြည်က ဗိုလ်ချုပ်က ရန်သူဆီကို ဆားပို့တယ်ဆိုတဲ့ ဂျပန်ပဒေသ ရာဇ်ခေတ်က တကယ့် အဖြစ်အပျက်ကို ကြားဖူးတယ်။ ရန်သူက ဒီလောက်တောင် အခြေအနေ ကောင်းနေတယ်လို့ အသိ ပေးတာဟာ နိုင်ဖို့ သေချာတယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓါတ် စစ်ဆင်ရေးလည်း ဖြစ်တယ်။ ရန်သူရဲ့ ကျေးဇူးနဲ့ အသက် ဆက်နေတဲ့ တပ်သားတွေဟာ ဒီရန်သူကို အောင်နိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးဆိုတာ စဉ်းစားလို့ကို မရနိုင်ဘူး။ ရန်သူက အဲဒီလို အားကောင်းကြောင်းပြပြီး စိတ်ဓါတ်စစ်ဆင်ရေး လုပ်နေတာ များလားလို့တောင် ထင်လာမိတယ်။

ရန်သူရဲ့ စစ်ဆင်နည်းမှာ ကျေးဇူး တင်စရာကောင်းတာ တစ်ချက် ရှိတယ်။ ဒီဘက်က ညဝင်မတိုက်သ၍ သူတို့ ဘက်ကလဲ ညဘက် ဝင်မတိုက်ဘူး။ ညဆိုရင် စခန်းတွင်းဟာ တိတ်ဆိတ်ခြောက် သွေနေတယ်။ ‘ဟ’ တောင်ကုန်း ရန်သူစခန်းဘက်က အခြေအနေကို မပြတ် စောင့်ကြပ်နေကြောင်း အသိပေးသလို ရောင်ခြည်တန်းကျည် ကို တစ်ချက်တစ်ချက် ပစ်ဖောက်တယ်။ အဲဒါလည်း

ကိုယ့်တိုင်းပြည်က ကောင်းကင်မှာ မီးရှူးမီးပန်းတွေ လွှတ်
နေတဲ့ မြင်ကွင်းနဲ့ ဘာမှ မကွာဘူး။ အဲဒီည ကျွန်တော်ဟာ
ဗုံးကာကျင်းထဲမှာ နေရင်း ဖူကုရိုမားနဲ့ စကား တွတ်ထိုး
ခဲ့ကြတယ်။

“မြစ်ကိုဖြတ်ပြီး လာတုန်းကအထိတော့ ဘာမှပြဿနာ
မရှိခဲ့ ဘူးနော် တပ်စိတ်မှုး။ ရန်သူဘက်က ဒီလောက်တောင်
အခိုင်အမာတပ်စွဲထားတာကို အထက်က အမိန့်ပေးတဲ့သူတွေက
လျော့တွက် တာမှားတာပဲ”

“အင်း-ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် အံ့ဩစရာကောင်းတယ်။
သတ္တဝါကို မသတ်တဲ့ မင်းရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ငါတို့တပ်စိတ်ရဲ့
လုပ်ရပ်နဲ့ စွမ်းဆောင်မှုဟာ သိသိသာသာကြီး အောင်မြင်ခဲ့
တာပဲ။ မင်းက ဒီလောက်ပြင်းထန်ခဲ့တဲ့ စစ်ပွဲထဲမှာတောင်
ရန်သူရဲ့အသက်ကို ကာကွယ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ။ နားမလည်
နိုင်တာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်။ ဖွင့်ပြောပြဖို့တော့ အချိန်
တန်ပြီ လို့တော့ ထင်တာပဲ”

ဖူကုရိုမားရဲ့ မျက်နှာဟာ ချက်ချင်း ညိုမှိုင်းသွားပြီး
ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုနဲ့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတယ်။

“တပ်စိတ်မှူး၊ တပ်စိတ်မှူးဟာ ကျွန်တော့်အပေါ် အပြည့်အဝ နားလည်ပြီး ကျွန်တော်ရဲ့ ပညာကိုလည်း အများကြီး အသုံးပြုခွင့် ပေးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီနေရာမှာထပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပါရစေ။ တပ်စိတ်မှူးရော၊ ကျဆုံး သွားတဲ့ သူငယ်ချင်းစစ်သည် တွေကပါ ကျွန်တော့်ကို အထူး အဆန်းပဲလို့ ထင်ကြမှာ မလွဲဘူး။ ဒါကလည်း ဒီ ၂ရက် ၃ရက် အတွင်းလောက်ပါပဲ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ နင်းဂျား ပညာလည်း တဖြည်းဖြည်း အသုံးချဖို့ဆိုတာ သိပ်အခြေအ နေ ပေးတော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဒီထက် ပိုပြီးတော့ အသုံးချ ဖို့လည်း ဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။”

ဖူကုရိုမားရဲ့ စကားဟာ အဲဒီမှာတင် စကားစ ပြတ်သွား တယ်။ ‘ဟ’ ရန်သူ တောင်ကုန်းဘက်က ပစ်တင် လိုက်တဲ့ အလင်းတန်း ကျည်ဟာ ခြင်္သေ့နှာခေါင်း တောင် တစ်ခွင်ကို လင်းလက်သွားစေတယ်။

(၅)

နောက်တစ်နေ့ နံနက်မှာတော့ ရန်သူတွေဟာ တိုက်ခိုက်မှု အရှိန် အဟုန်ကို တစ်မှု တိုးမြှင့်လာတယ်။

အင်ဖာဘက်ကို မျက်နှာပြုထားတဲ့ အနောက်ဘက်တောင် စောင်းဘက်ဆီက တရစပ် ပစ်ခတ်တဲ့ အပြင် ကောင်းကင် ပေါ်ကလည်း ဗုံးတွေကို နေရာအနှံ့ ချနေကြတယ်။ ရှေ့ဘက် စစ်ကြောင်းမှာ M3 လို့ခေါ်တဲ့ ရန်သူ တင့်ကားအဖွဲ့ရဲ့ တိုက်စစ် ပါဝင်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က အဲဒါတွေကို တုံ့ပြန်နိုင်တာဆိုလို့ကတုတ်ကျင်းထဲက ဘေးဘက်ကျယ်ကျယ် ဖောက်ထားတဲ့ အပေါက်ကနေ ပစ်ရတဲ့ အလိုအလျောက်ပစ် စက်သေနတ်ကလွဲလို့ တခြားဘာလက် နက်ကိုမှ မရှိဘူး။ ဒါတောင် ကျည်ဆံက ခြောက်ချက်ပစ်ဖြစ်တဲ့အတွက် ပစ်မှတ်ကို အသေအချာ ချွေတာပြီးပစ်တာတောင် တင့်ကားခြောက်ကားပဲ

ပစ်နိုင်တယ်။ တစ်ခုရှိတာက ရန်သူတင့်ကားကို ရှေ့နားအထိ များခေါ်ပြီး အနီးကပ် ဝင်တိုက်တဲ့နည်း သုံးရင်တော့ ကိုယ့်ဘက်က အခွင့်အလမ်းသာနိုင်တယ်။

ကျွန်တော်တို့တပ်ငယ်မှာ လူ ၈ ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒါတောင် အသေခံတပ်သား အပါအဝင် ဖြစ်တယ်။ တပ်သား အသီးသီးဟာ ရှေ့တည့်တည့်ကနေ အစွမ်းကုန်၊ ဉာဏ်ကုန် ထုတ်ပြီး ခုခံကြတယ်။ တင့်ကားတစ်စီးကို မရွေ့နိုင်အောင် ဖြိုးနိုင်တိုင်း အားပေးသံနဲ့အတူ ချီးကျူး ဩဘာပေးကြတယ်။

တစ်မနက်ခင်းတင်ပဲ ကျွန်တော်တို့ ခံတပ်ရှေ့မှာ တင့်ကား ၇ စီး၊ ၈ စီးဟာ မိုင်းမိပြီး မရွေ့နိုင်တော့ဘူး။ အနီးကပ် တိုက်ပွဲမှာ တင့်ကားနဲ့အတူ ကျဆုံးတဲ့စစ်သည်ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ စစ်သည်ရဲ့ နာမည်ကို သံချပ်ကာ ကားတွေမှာ ကျွန်တော်တို့က အမည်ပေးကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဗြိတိန်ဆို ကျွန်တော်တို့ တပ်ငယ်ထိပ်တည့် တည့်ကို ထိုးတက်လာတဲ့ အမည်းရောင် တင့်ကား ၂ စီးဟာ တရွေ့ ရွေ့နဲ့ သံဘီးသံပေးရင်း တက်လာတာကို တွေ့ရတယ်။

“တင့်ကားတွေ တက်လာပြီဟေ့”

ကျွန်တော်က အော်ရင်း သတိပေးလိုက်တယ်။

မိတာ ၂၀လောက် အကွာမှာ ရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့ တပ်ငယ်က စက်သေနတ်၊ လက်ပစ်ဗုံးတွေနဲ့ တဒိုင်းဒိုင်း တဒုံးဒုံး ခုခံကြတယ်။ ရန်သူ တင့်ကားဘက်က ပစ်လွှတ်တဲ့ ကျည်ကြောင့် “ရှုံး-ဒုံး” ဆိုတဲ့ ပေါက်ကွဲသံနဲ့အတူ ကျွန်တော်တို့ အောင်းနေတဲ့ ကတုတ်ကျင်းဟာ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ပျက်စီးသွားတယ်။

တင့်ကားတစ်စီးဟာ ညာဘက်ကို ပြောင်းပြီးအနီးက တပ်ငယ်ဆီ ဦးတည်သွားတယ်။ ကျန်တစ်စီးက ကျွန်တော်တို့ တပ်ငယ်ဘက် နီးသထက် နီးအောင် တရွေ့ရွေ့ တက်လာ နေတယ်။ ၁၀ မိတာလောက် အကွာရောက်တော့ ကျွန်တော် တို့မှာ စက်သေနတ်တောင် မရှိတော့ဘူး။ လက်ပစ်ဗုံး တစ်သေတ္တာကိုပဲ အားကိုးစရာကျန်တယ်။ အနီးဆုံးနေရာ ရောက်ရင် မထူးဇာတ်ခင်းပြီး တစ်ပြိုင်နက် လက်ပစ် ဗုံးကို အပြိုင် ပစ်ကြဖို့ပဲ ရှိတယ်။ ဒါကြောင့်နီးလာတာနဲ့ တညီတညာ တည်း အားစိုက်အင်စိုက် ပစ်ကြတယ်။

တဟုန်းဟုန်း ထနေတဲ့ မီးခိုး ဖုန်းလုံးတွေ ပေါက်ကွဲ

သံတွေနဲ့ အတူ တင့်ကားဟာ ဘယ်ဘက်သို့ နည်းနည်း
စောင်းသွားတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ဦးတည်ရာကို ပြောင်းဖို့
အလုပ်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်း မသိ၊ ဘေးကို စောင်းစောင်းကြီး
ဖြစ်သွားတာပါပဲ။ ကြည့်ရတာ ခပ်တုတ်တုတ် သစ်ကိုင်းခြောက်
တစ်ချောင်းက တင့်ကားဘီးကသံ တွေကြားထဲ ညှပ်သွားပုံ
ရတယ်။ ရှေ့နောက်တောင် မရွေ့တော့ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ
တပ်စိတ်ရဲ့ ဘယ်ဘက်စွန်း ဗုံးကျင်းထဲက တပ်သား
တစ်ယောက် ခုန်ထွက်လိုက်တာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

“ဟာ၊ ခါမဲဒါ”

တပ်သားတစ်ယောက်က အော်လိုက်သံနဲ့ အတူ ကျွန်တော်
လည်း ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

ခါမဲဒါဟာ မိုင်းဗုံးကို ပိုက်ထားတယ်။

“ဟေ့-ခါမဲဒါ၊ မလုပ်နဲ့” ကျွန်တော်က လှမ်းအော်
လိုက်တယ်။

ဒါပေမယ့် ခါမဲဒါဟာ နားမထောင်ဘဲ အားလုံး
လှမ်းမြင်တဲ့ အထိ ရှေ့ကိုတရွေ့ရွေ့ တိုးဝင်သွားတယ်။ ခါမဲဒါ
ရဲ့ အမူအရာဟာ အရင်ကလို ခပ်လေးလေးပဲ ဖြစ်တယ်။

တထိတ်ထိတ်နဲ့ ရင်တွေပူနေပေမယ့် ခါမဲဒါရဲ့ အသေခံ စိတ်ဓါတ်ကို ကျွန်တော် နားလည်ထားပြီးလည်း ဖြစ်တယ်။

ခါမဲဒါဟာ တင့်ကားကနေ ၅ မီတာ၊ ၆ မီတာလောက် အရောက်မှာ ရှေ့ကို ဟပ်ထိုး မှောက်လျက် လဲသွားတယ်။ ကျွန်တော်က မျက်စိကို လက်နဲ့ အုပ်လိုက်မိတယ်။

“ခါမဲဒါဆိုတဲ့အကောင် ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် မိုက်မိုက်မဲမဲ လုပ်ရတာလဲဟ” လို့ အော်ဟစ်နေသူက တပ်ကြပ် ဖူကုရှိမားပဲ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်က ခုန်ထွက်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့ ဖူကုရှိမားရဲ့ ကုပ်ကို ဖိထားပြီး ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော်က အော်ရတယ်။

“မလုပ်နဲ့၊ သေလို့ မဖြစ်သေးဘူး”

ခါမဲဒါဟာ ပထမမှောက်လျက် လဲသွားပေမယ့် မိုင်းဖုံးကို လက်က မချဘဲ တင့်ကားဆီသို့ ဘေးတိုက် တွားသွားပြီး တင့်ကားရဲ့ ရှေ့ဘီ လမ်းကြောင်းမှာ မိုင်းကို တပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သံချပ်ကားထဲက ရန်သူသုံးယောက်က ထိပ် အဖုံးကို ဖွင့်ပြီး ခုန် ထွက်လာကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ “ဒုံး-” ဆိုတဲ့ အတော်ပြင်းထန် တဲ့ ပေါက်ကွဲသံထွက်ပေါ်လာပြီး

တင့်ကားပြုလဲသွားတာနဲ့အတူမီးတဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်
ပါတော့တယ်။ ရန်သူသုံးယောက် လည်း တစ်နေရာစီကို
လွင့်စင်သွားတယ်။

“ခါမဲဒါ၊ လုပ်ချလိုက်ပြီဟေ့”

ကျွန်တော်က မျက်ရည်ကို လက်န ပွတ်သုတ်ရင်း
လက်အုပ်ချီ လိုက်မိတယ်။ ဖူကုရိုမားက မြေကတုတ်ကို
ခြေထောက်နဲ့ ကန်ကျောက်နေတယ်။

“ခါမဲဒါ၊ မိုက်မဲလိုက်တဲ့ အကောင်ကွာ” လို့ အော်ရင်း
ငိုနေတယ်။

ခါမဲဒါရဲ့ သေဆုံးခြင်းဟာ ဘယ်လို တွေးတွေး
ပြောင်ပြောင် မြောက်မြောက် အသက်စွန့် တိုက်သွားတာပဲမို့
သူရဲကောင်းတို့ရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးလို့ ဆိုနိုင်တယ်။ တရုတ်နိုင်ငံ
အလယ်ပိုင်း စစ်မျက်နှာ ဘက်မှာ ပထမတန်း စစ်သည်အနေနဲ့
ဝင်လာတဲ့ ခါမဲဒါဟာ ဘာပဲ လုပ်လုပ် တုံ့နှေးနှေးမို့
အထက်တန်း စစ်သည်အဖြစ် ရာထူးတက်မ လာဘူး။
ဒါပေမယ့် မသမာတဲ့စိတ် ကောက်ကျစ်တဲ့စိတ် မရှိဘူး။ သူရဲ့
သေချာတိကျမှုကို သဘောကျပြီး ဖူကုရိုမားက သူ့ဘက်က အမြဲ

ရပ်တည်ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီလို ညီအစ်ကိုတွေလို သံယောဇဉ်
ဖြစ်နေတာကြောင့် ပိုပြီး ခံစားရမှာ မလွဲဘူး။

အဲဒီနေ့တိုက်ပွဲမှာ 'လော' တောင်ကုန်းစခန်းရှေ့မှာတင်
ရန်သူ သံချပ်ကာ ကား ၅ စီးကို ဖြိုနိုင်ခဲ့တယ်။ ဘာဘာညာညာ
စဉ်းစား ချိန်မရဘဲ တရကြမ်း၊ မီးကုန်ယမ်းကုန် တိုက်ခိုက်
လိုက်လို့ တိုက်ပွဲ ပြင်းထန်ခဲ့တယ်။

နောက်တစ်နေ့ တိုက်ပွဲဟာ ပိုပြီး အထိနာတယ်။
ကျွန်တော်တို့ အားလုံးဟာ၊ တိုင်းပြည်အတွက် အသက်ပေးဖို့
ကြိုတင်စိတ်ပိုင်း ဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်တယ်။

မနက်ခင်း ပိုက်စိပ်တိုက် ပစ်ခတ်ပေါက်ကွဲသံ အဆုံးမှာ
တင့်ကား ၇ စီး၊ ၈ စီးလောက်ကို တပ်ထိပ်မှာထားပြီး
ရန်သူတွေ တစ်တတန်းကြီး တက်လာတာ တွေ့ရပြန်တယ်။
ကျွန်တော်တို့ စခန်း ရှိရာ 'လော' တောင်ကုန်းကို ဦးတည်ပြီး
ပြေးပေါက်မရှိအောင် ပိတ်ဆို့ဖို့ အပြင်းနှင်လာပါတယ်။
ဒီနေ့တော့ ရန်သူရဲ့ တပ်ပေါင်းစု အင်အားနဲ့ ဝင်တိုက် ခံရဖို့
များတယ်။ ဒီနေ့အထိ သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ 'လော' တောင်ကုန်း၊
'အိ' တောင်ကုန်းနံပါတ်တစ်နဲ့နှစ်တောင်ကုန်းပတ်ပတ်လည်မှာ

ရန်သူအုပ်စုက နေရာယူထားတယ်။

မီးထွက်သေနတ်၊ သံချပ်ကာကားနဲ့ အမြောက်များက ဗုံးခိုကျင်းနဲ့ ကတုတ်ကျင်းခံတပ်ကို ဖြိုခွဲပြီး တရကြမ်း တိုက်ဝင်တာကြောင့် သိမ်းထားတဲ့ စခန်းတချို့နဲ့တောင် အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့တပ်ငယ်လည်း ဘေးချင်းဆက်နေတဲ့ ကတုတ်ကျင်းက နေ အနီးက တပ်ငယ်ရဲ့ အသေအပျောက်ကို တိုးတိုးမေးမြန်းနေရုံက လွဲပြီး မလူးသာ မလှုပ်သာ အခြေအနေကို ရောက်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တပ်ငယ်ရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်မှာ မနေ့က ခါမဲဒါ ဖောက်ခွဲ ဖြိုဖျက် ပစ်ခတ်တဲ့ အနက်ရောင် သံချပ်ကာကားရဲ့ အစအနတွေ ပွဲကျဲ နေတာကြောင့် ရန်သူတင့်ကားတွေလည်း လန့်နေပုံရပြီး တင့်ကား ၈ စီးလုံး ညာဘက်ကို ပြောင်းပြီး အနီးက တပ်ငယ်ကို ဝင်တိုက်ရတယ်။

မနေ့ကလိုပဲ လက်ပစ်ဗုံးတွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပစ်နေရင်း အခြေအနေကို အကဲခတ်ရတယ်။ ကျွန်တော့်ဆီကို ခုန်ဝင်လာတဲ့ ရှိမူရာက-

“အနားက တပ်ငယ်က လူအားလုံး အတွယ်ခံရပြီ။

ခံတပ်ထဲက ထွက်ပြေးတဲ့ သူတွေအားလုံးကိုလည်း အလွတ်
မပေးကြဘူး”

“ထင်တော့ ထင်သားပဲ။ ဒါနဲ့ ဖူကုရှိုမားက ဘယ်ကို
ရောက်နေပြီလဲ”

“အား၊ အဲဒါတော့”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အနားက တပ်ငယ်စခန်းကို ထိန်းမထား
နိုင်ရင် ကျွန်တော်တို့ တပ်ငယ်ရဲ့ ပြေးလမ်းလည်း ပိတ်သွားမှာ
အသေအချာပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ဖူကုရှိုမားကို
ခေါင်းဆောင်တင်၊ ၃ ယောက်စီ ခွဲပြီး အနားက တပ်ငယ်ကို
တင်းခံ ကာကွယ်ပေးဖို့ စဉ်းစားတယ်။ ဖူကုရှိုမားဆိုရင်
နည်းကောင်း လမ်းကောင်း အကြံဉာဏ်တစ်ခုခု ပေးနိုင်
လိမ့်မယ်လို့ စဉ်းစားမိတယ်။

အဲဒီလို စဉ်းစားလို့မှ မဆုံးသေးဘူး။ ကစဉ့်ကလျားနဲ့
ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတဲ့ ရန်သူတပ်သားတွေဟာ ဒီဘက်ကို ကပ်လာ
ပြန်တယ်။ ကျွန်တော်က ဒါကျွန်တော်တို့ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံး
ဇာတ်သိမ်းလို့ အောက်မေ့ထားလိုက်တယ်။ အားလုံးကလည်း
အဆိုးဆုံး အခြေအနေကို ကြိုတင် တွက်မိ နေကြပုံရတယ်။

အဲဒီအချိန် ဘေးဘက်အ ပေါက်က ကုန်းကုန်းကုန်းကုန်းနဲ့ တွား ထွက်လာတဲ့ တပ်သားကို တွေ့တယ်။

“ဘယ်သူလဲ” အားလုံး အဲဒီဘက်ကို အာရုံစိုက်လိုက်ကြတယ်။

အဲဒီသူဟာ ဖူကုရှီမား ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ဘေးဘက်မှာ စစ်သေ နတ် အပေါ့စားနှစ်လက်ကို ပိုက်ပြီး သယ်လာတယ်။

“ဟေ့-ဖူကုရှီမား”

“တပ်စိတ်မှူး၊ အပေါက်ထဲမှာ ကျည်ဆံပုံးရှိတယ်-”

ပြောလိုမှ မဆုံးသေးဘူး။ ရှိမှုရာက ဘေးဘက် အပေါက်ကို တိုးဝင်ပြီး ကျည်ဆံပုံးကို ဆွဲယူလိုက်တယ်။ ဖူကုရှီမားက သေနတ် ကို ကျည်အမြန်ထည့်ပြီး ခုန်ဝင်လာတဲ့ ရန်သူအုပ်စုဖက်ကို လှည့်ပြီး “ဒက်-ဒက်-ဒက်” လို့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ချွေပစ်ချပါ တော့တယ်။

ရန်သူအယောက် ၂၀၊ ၃၀ လောက် မရှုမလှ လဲပြို ကျသွားတယ်။ လန့်သွားတဲ့ ကုလားတပ်သားတွေဟာ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နဲ့ မီတာ ၅၀လောက်မှာ ရှိတဲ့ ခံတပ်ထဲကို ဆုတ်သွားတယ်။ စက်သေနတ် နောက်တစ်လက်ကို ရော်ရှိဒါက

ကိုင်တယ်။

ခဏတာ အချိန်ပိုင်းလေးဟာ သေခြင်းနဲ့ရှင်ခြင်းရဲ့ အကူးအပြောင်း၊ အပိုင်းအခြားလေးလို့လည်း ပြောနိုင်တယ်။ လက်တစ်ကမ်းက အန္တာရယ်ကလည်းနည်းနည်းဝေးသွားသလို ရှိတယ်။ အဲဒီ အတောအတွင်း နိမ့်ဆင်းလာတဲ့ တိမ်မည်းတွေက မိုးခြိမ်းသံနဲ့အတူ ရုတ်တရက် မိုးသည်းသည်းထန်ထန် ရွာချ ပါတော့တယ်။

မိုးခြိမ်းသံက မိုးကောင်းကင် တစ်ပြင်လုံးမှာ ဆက်ကာ ဆက်ကာ မြည်ဟိန်းပဲ့တင်ထပ်ပြီး သည်းထန်တဲ့ မိုးဟာလည်း သူ့ဘက်ကိုယ့် ဘက်မရွေး ခံတပ်က ကတုတ်ကျင်းတွေထဲမှာ ဗွက်ပေါက်သွားစေ တယ်။

အနောက်ဘက်တောင်ကြားမှာရန်သူရဲ့ ဆေးတပ်သားတွေ စတင် လှုပ်ရှားတယ်။ ကြက်ခြေနီတံဆိပ်ကို ဂျစ်ကားရဲ့ ကိုယ်ထည်မှာထင်ထင်ရှားရှားမြင်ရတယ်။ မိုးစက်တွေကြားမှာ ရန်သူတပ် သားတွေဟာ မိုက်မှောက်ပြီး တွားသွားသလို ဒရွတ်တိုက် လှုပ်ရှား နေကြတယ်။ ရော်ရှိဒါက စက်သေနတ် ခလုတ်မှာ လက်ကိုထည့်မလို့ လုပ်နေတုန်း ကျွန်တော်က-

“ဟေ့၊ ရော်ရှိဒါ။ ရပ်ဦး။ ရန်သူက သေကြေ ဒဏ်ရာ ရသူတွေကို လိုက်ကောက်နေတာ”

ညနေခင်းမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ စခန်းရှေ့မှာရှိတဲ့ ရန်သူဘက်က ဒဏ်ရာရသူတွေ၊ အလောင်းတွေကို ကောက်ယူပြီး သွားပုံရတယ်။ အလောင်း တစ်ခုတလေမှ မကျန်တော့ဘူး။ ရန်သူ ဆိုပေမယ့် လေးစားစရာ ထူးခြား ပြောင်မြောက်တဲ့ လုပ်ရပ်ကို လုပ်ပြနေပါလား လို့ လှမ်းကြည့် နေမိခဲ့တယ်။ အဲဒါနဲ့ယှဉ်ရင် ကျွန်တော်တို့ဘက်က အလောင်း တွေက ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဒီခြင်္သေ့ နှာခေါင်းတောင် ထိပ်တစ်ခွင်မှာ ဒီအတိုင်း မရွှေ့မပြောင်း ကျန်ရစ်နေမလဲ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ နောက်ဆုံးခရီးကို ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးမို့ ယူကြိုးမရ ဖြစ်ရတယ်။

အားလုံးရဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့ ကိုယ်အသက်ရှင်နေတုန်း အချိန် အခါလေးမှာ ကိုယ့်ဘက်က အလောင်းတစ်လောင်းပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်လက်နဲ့ မြေမြှုပ် သင်္ဂြိုဟ်ပေးလိုက်ရရင်ဆိုတဲ့ စေတနာစိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာတယ်။

(၆)

ညလည်းရောက်ရော လက်လှမ်းမီသလောက် အလောင်းတွေကို တစ်နေရာမှာစုပြီး မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်တော့ ရော်ရှိဒါက ပြောရင်းငိုတယ်။

“ခါမဲဒါဆိုတဲ့ကောင်ကို အဲဒီညက- မင်းက ဒဏ်ရာ ရနေလို့ ငါက စက်သေနတ် ကိုင်မယ်လို့ ပြောရဲ့သားနဲ့ ငါ့ကို မပေးခဲ့လို့ သေနတ်တောင်ကြား ပြုတ်ကျရတာ” လို့ ပြောရင်းငိုရင်းနဲ့ အသံ တိမ်ဝင်သွားတယ်။ ပြီးတော့ “နံမူ(နမော) အာမိဒါ ဘုဆု(ဗုဒ္ဓ)... နံမူ(နမော) အာမိဒါဘုဆု (ဗုဒ္ဓ)” ဆိုပြီး ဘုရားစာကို အကြိမ်ကြိမ် ရေရွတ်နေတော့တယ်။ ကျွန်တော်လည်း “ဒါလာနီရှင်းဂွန်း” ဆိုတဲ့ ဘုရားစာကို တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုခဲ့တယ်။ အရင်တုန်းက မကြားဖူး ခဲ့တဲ့ ဖူကုရှိမားရဲ့ ငိုရှိုက်သံဟာ ရင်တွင်းကို ထိုးဖောက်ပြီး တုန်ခါစေခဲ့တယ်။

အားလုံးက မနက်ဖြန် မိမိရဲ့အသက်နဲ့ ခန္ဓာလည်း

ဘယ်လိုဖြစ်မ လဲဆိုတာကို တွေးမိပြီး အားငယ် အဓိပ္ပာယ်မဲ့ စိတ်နဲ့အတူ ရင်ထဲမှာ ပူပြင်းလောင်မြိုက်နေတယ်။

‘လောက်’ တောင်ကုန်းတစ်ခုလုံးဟာ နေ့လယ်တိုက်စစ်နဲ့ ယှဉ်ရင်စိတ်မချမ်းမြေ့စရာမှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်လို့နေတယ်။ မိုး လည်းတိတ်၊ ဟိုဟိုဒီဒီ ကောင်းကင်မှာလည်း ကြယ်တွေ ပြူထွက်စ ပြူပြီ။ ပိတ်လှောင်ထားတဲ့ မြေကတုတ်ကျင်းထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ နည်းနည်းပဲကျန်တော့တဲ့ ဖယောင်းတိုင်မီးကို ထွန်းပြီး အိတ်ကပ် ထဲက မှန်သေးသေးကို ထုတ်ယူလိုက်တယ်။ အသက်ရှင်နေတုန်း လေး တစ်ခါလောက် ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် သေသေချာချာ ကြည့်ထားချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်လာမိတယ်။ ငြော်- ကိုယ့်ရုပ်က တကယ့်ကို အရိုး အပြိုင်းပြိုင်းနဲ့ ကိုယ့်မျက်နှာမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ သံသယရှိ လောက်အောင်ပါပဲ။ ကျစရာ မျက်ရည်တွေလည်း မရှိတော့လောက်အောင် လောကဓံကို ခံထားရတဲ့ မျက်နှာမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ ဒီအချိန် မှာ အသံမပေးဘဲ ဝင်လာသူက ဖူကုရိုမားဖြစ်တယ်။

“အနားက တပ်ငယ်ခံတပ်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ တပ်သား နှစ်ယောက် ဝင်စောင့်နေမယ်။ ဒီလိုအခြေအနေကို ပြန်ဆုတ်မိန့်

ကျသင့်နေပြီ မဟုတ်လား”

“ဒီနေ့အထိ ဆုတ်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝမစဉ်းစားခဲ့တဲ့ ဘီလူးနီ တပ်ဆီက ဆုတ်မိန့်ကျလာတယ်ပဲ ထားဦး။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရန်သူတွေ ချည်းပဲ။ ဒီကနေ ဆုတ်ထွက်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး”

“တပ်စိတ်မှူး၊ ဒီညတော့ ကျွန်တော့် စကားကို နားထောင် ပေးပါဦး” ဖူကုရှိုမားက ဘယ်ဘက်အိတ်ကပ်ကို ညာဘက်လက်နဲ့ ဖိထား ရင်း ရုတ်တရက် စကားစတယ်။ တစ်စုံတစ်ရာ အလေးအနက် ပြောစရာစကားရှိတဲ့ အမူအရာ ပါပဲ။

“မင်းရဲ့ ဒီနေ့ လုပ်ရပ်ကတော့ အံ့မခန်း လောက်စရာ ပါပဲ။ မင်းသာ မရှိရင် ဒီမှာရှိနေတဲ့ လူအားလုံး တိုက်ပွဲ ကျနေလောက်ပြီ။ ဒီကနေ့အထိ သူတစ်ပါး အသက် သတ်ရမှာ ကြောက်တဲ့မင်းက” ကျွန်တော်က စကားကို ဖြတ်လိုက်တယ်။

“တပ်စိတ်မှူး၊ ကျွန်တော် မကြာကို ပေးခဲ့တဲ့ ကတိကို ဖျက်မိပြီ။ တစ်နေ့နေ့တော့ အခုလို ကတိသစ္စာပျက်ရတဲ့ အချိန်မျိုး ရောက်လာ မယ်ဆိုတာ ထင်ထားပြီးသားပါ။ ကျွန်တော် ဒီနေ့ ရန်သူတွေအများကြီးကို လက်စတုံးပစ်ခဲ့တယ်။

နင်းဂျားဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဒီမှာ တင်ပဲ ဆုံးခန်းတိုင်ခဲ့ပြီ”

“ဖူကုရိုမား။ သေသေချာချာ ရှင်းပြစမ်းပါဦး။ ငါ ကောင်းကောင်း နားမလည်ဘူး”

ဘယ်ကရေ လာစင်မှန်းမသိ၊ ဖယောင်းတိုင်မီးက ရှဲခနဲ ရှဲခနဲ ဖြစ်ပြီး မီးတောက်က လှုပ်ခါလိုသွားတယ်။ ဘေးဖက် အပေါက် မြေနံရံမှာ အရိပ်တွေ ထင်ဟပ်နေတယ်။

“ဒီစစ် မထွက်ခွာခင် နေ့မှာ ကျွန်တော်က မကြာအိမ်ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ သွားတာ မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီနေ့က မကြာရဲ့ အိမ် မှာ မကြာရဲ့ အဖေ၊ အမေနဲ့ အဘွားလဲ ရှိနေကြပြီး ကျွန်တော့်ကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပျူပျူငှာငှာ ဧည့်ခံခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်က-

“ဘာလိုလိုနဲ့ ခွဲခွာရမယ့်အချိန် ရောက်လာပြီ၊ မကြာနဲ့ မိသားစု အားလုံး ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ကြပါ။ မကြာက ကြီးလာရင် အဖေအမေကို လုပ်ကျွေးပြုစုတဲ့ သမီးကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ် အောင်လုပ်နော်” လို့ ပြောခဲ့တယ်။

အဲဒီနောက် ခဏကြာ တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။

တော်တော်လေးကြာတော့ မကြာက ရုတ်တရက်-

“မာစတာ မသွားရဘူး။ မကြာက စစ်ကိုမုန်းတယ်၊ မုန်းတယ်။ ဘယ်စစ်သားမဆို သတ်လိုက်၊ အသတ်ခံလိုက်နဲ့ လုပ်နေကြရတာ ချည်းပဲ”

အဲဒီတော့ မကြာရဲ့အမေက-

“သမီးမကြာ၊ အဲဒီလို မာစတာကို စိတ်မကောင်းဖြစ်အောင် မလုပ်နဲ့။ မာစတာတို့က အားလုံးအတွက် တိုက်ခိုက်ပေးမှာလေ” လို့ ဝင်ပြောတယ်။

မကြာရဲ့ လှပတဲ့ မျက်လုံးလေးတွေက ပုလဲလုံးတွေလို မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာပြီး-

“မရဘူး။ ဖူကုရှို မားမာစတာ၊ ခိယာမ မာစတာ၊ ရော်ရှိုဒါ မာစတာခါမဲဒါမာစတာ၊ ရှိုမူရာမာစတာ၊ အားလုံး မသွားရဘူး။ အားလုံးပြန် လာ ကြတော့မှာမှ မဟုတ်တာ”

ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော်က ချော့ရတယ်။

“မကြာဒီလိုမဆိုးရဘူး။ အခုအထိ မကြာတို့ကျေးဇူးကြောင့် တကယ့်ကို ပျော်စရာ ကောင်းခဲ့တာ။ ဂျပန် စစ်သားတွေအားလုံး ဘယ်လောက် အထိ ပျော်ခဲ့သလဲ ပြောမပြတ်ဘူး။ အဲဒီလို ပျော်စရာ ကောင်းတဲ့အချိန်တွေ အမြဲဖြစ် နေနိုင်အောင်လို့

ဒီတစ်ခါ ဂျပန်စစ်သားတွေက စစ်တိုက် ထွက်ရမှာ။ ကဲ-
မငိုနဲ့တော့။ တိတ်တော့နော်။ ကတိပေးတယ်။ မကြာတို့ဆီ
ပြန်လာခဲ့မယ်။ စစ်ပွဲလည်း တို့ဘက်က သေချာပေါက်နိုင်မှာပဲ။
မာစတာပြောတာ နားလည် တယ် မဟုတ်လား။”

မကြာက ငိုရင်း အခုလို ပြန်ပြောတယ်။

“ဘုန်းဘုန်းက ပြောဖူးတယ်။ လူတွေကို သတ်တဲ့သူက
တစ်နေ့ ပြန်ဝဋ်လည်မှာပဲတဲ့။ မကြာကို ပြန်လာမယ်လို့ ကတိ
ပေးထားလည်း လူသတ်မိရင် ကိုယ်ကပြန်ပြီး အသတ်ခံရမှာ၊
ပြန်လာနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”တဲ့။

ကျွန်တော်က အဲဒီအချိန်မှာ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်
သွားတယ်။ တိုက်ပွဲမှာ ရန်သူကို မသတ်ရင် ရန်သူက ကိုယ့်ကို
လာသတ်မယ် ဆိုတာ မလွဲမသွေပဲလို့ ယုံကြည်ထားခဲ့တာ။
မကြာက ကိုယ်ကသတ် ရင် ကိုယ်လဲ ပြန်အသတ်ခံရမယ်လို့
ပြောနေတယ်။ ကျွန်တော့်မှာဘယ်ဟာက အမှန်လဲ ဘယ်ဟာက
အမှားလဲဆိုတာ မကွဲတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ
မကြာကို ကတိပေးလို့ကလည်း မဖြစ်တာ ကြောင့်-

“ကောင်းပြီလေ၊ ကတိပေးပါတယ်။ မာစတာ လူမသတ်

ပါဘူး”

အဲဒီလို ပြောနေပေမယ့် တကယ်လည်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် သိပ်အား မ-မခံနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ် ကတိ မပေးလို့ မဖြစ်တဲ့ အနေအထားမို့ ပေးလိုက်ရတာ။ အဲဒီတော့ မကြာက တစ်ခုခုကို သတိရပြီး သူ့အမေအနားက ခွာပြီး တစ်ဘက်ခန်းကို ဝင်သွားတယ်။ အံဆွဲဖွင့်သံလိုလို ကြားရပြီး ပြန်ထွက်လာတယ်။

“မာစတာကို ဒါလေးပေးလိုက်မယ်။ ဒါက ကျွန်မရဲ့ တန်ဖိုး အထားဆုံး ပစ္စည်းလေးပါ။ မာစတာက ဒါလေးကို ဆောင်ထားသရွေ့ ဘယ်တော့မှ မသေနိုင်ဘူး။ တစ်ခုကိုတော့ ကျွန်မက ဆောင်ထားမယ်။ တစ်စုံ ပြန်ဖြစ်မယ့် နေ့ကို ရောက်ဖို့ အမြဲ ဆုတောင်းနေမယ်။ ခုနက ပေးထားတဲ့ကတိ မပျက်စေနဲ့နော်”

မကြာက သူမရဲ့ လက်သီးဆုပ် သေးလေးကို ကျွန်တော့် ရှေ့မှာ ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်ပြလိုက်တယ်။ ပွဲရှိတဲ့နေ့က မကြာ နားမှာဆွဲပြီး ကခဲ့တဲ့ ရွှေနားဆွဲလေးတစ်ဘက်။ လက်ထဲမှာ တဖိတ်ဖိတ် လက်နေတယ်။ အဲဒီအရာလေးဟာ

ထူးဆန်းရှားပါးတဲ့ အလင်းထွက်နေသလို စိတ်မှာ ထင်လိုက် မိတယ်။ ကျွန်တော်က ရုတ်တရက် နင်းဂျားပညာ စာအုပ်ထဲက အဓိပ္ပါယ်ကို နားလည်လာသလို ထင်လိုက်မိတယ်။ “သေခြင်း များထဲမှ ရှင်သန်မှု” ဆိုတဲ့ အကြောင်းအရာနဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို ပါပဲ။

“ကျေးဇူးပဲ မကြာ” လို့ ကျွန်တော်က ချစ်စဖွယ် မကြာရဲ့ လက် ကလေးကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်တယ်။ အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ မကြာဟာ ငြိမ်းချမ်းရေးရဲ့ နတ်သမီးငယ်လေးလိုပဲ ထင်လာ မိတော့တယ်။ မကြာရဲ့ နားဆွဲလေးကို ရင်ဘတ် အိတ်ကပ်ထဲမှာ ထည့်ရင်း ကျွန်တော် စစ်ထွက်လာခဲ့တာပါပဲ။

ချင်းတွင်းမြစ်ရဲ့ တစ်ဘက်ကမ်း သဲသောင်ခုံမှာ ကျွန်တော်က အိတ်ကပ်ထဲက နားဆွဲလေးကို အသာလေး ထုတ်ကြည့်မိတယ်။ ရွှေက လရောင်နဲ့ထိပြီး လင်းလက် နေတယ်။ နားဆွဲလေးနဲ့ မကြာကို အာရုံထဲမှာ ပြန်မြင် လာမိတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော်စိတ်ကို အသေအချာ ဆုံးဖြတ်ပြီး-

“မကြာရေ - ကတိကို မပျက်မကွက် ထိန်းပျံ့မယ်လို့

သစ္စာဆို လိုက်တယ်”

ဖူကုရိုမားရဲ့ စကားရှည်ကြီးကို နားထောင်နေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဖူကုရိုမားရဲ့ ကျွမ်းကျင်တဲ့ အသံပညာနဲ့များ ဖမ်းစားခံရသလားထင်ရလောက်အောင် အိပ်မက်မက်နေသလို ထင်ယောင်မြင်ယောင် လာရတယ်။ ကျွန်တော်က ကသော ကမျောနဲ့-

“အဲဒါက ဒီလို ရှိတယ်လေ။ မြန်မာလူမျိုးတွေက ကလေးအရွယ် ကတည်းက အဲဒီလို ဘာသာတရား အခြေခံပြီး ကြီးပြင်းလာကြတာ။ ကလေး အရွယ် ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘုန်းတော်ကြီးဆီမှာ နေ့တိုင်း ပုံပြင် နားထောင်လာကြပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ လောက်က ဘုရားဟော တရားတွေတိုင်း ကလေးတွေက ယုံကြည်လိုက်နာ နေကြတာ။ အဲဒါက တကယ့်ကို နမူနာယူစရာပဲ။ လူတွေအချင်းချင်း ဒုက္ခ ဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး အောင်မြင်မှုယူတာတို့၊ ငွေကို ရှေ့တန်းတင် တာတို့ မရှိရဘူး”

တိုက်ပွဲမှာ နိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့ ဂျပန်စိတ်ဓါတ်နဲ့တော့ အခြေခံအားဖြင့် ကွာခြားတယ်။ လက်တွေ့ဘဝ အမောနဲ့ အမြဲ

ရုန်းနေကြတဲ့ ဂျပန် လူမျိုးက တကယ့်ဘဝရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုလား။
မြန်မာပြည်က လူတွေလို ဂျပိုး၊ လောက်ကိုတောင် မသတ်ဘဲ
ဘုရား အဆုံးအမ စံထားတဲ့ လောက်ထဲမှာ ငြိမ်းချမ်းစွာ
နေထိုင်တာက ဘဝရဲ့ ပျော်ရွှင် မှုလား။ ဒါက တကယ့်ကို
အစဉ်းစားရခက်တဲ့ ပုစ္ဆာပဲ”

ဖူကုရှိုမားက ရင်ဘတ်က အိတ်ကပ်ထဲကို လက်နှိုက်ပြီး
မကြာ လုပ်သလို လက်သီးဆုပ်ကို ကျွန်တော့်ရှုမှာ ဖွင့်ပြတယ်။
ဖယောင်း တိုင်မီး တလှုပ်လှုပ်ကြားက ဖူကုရှိုမားရဲ့ လက်ထဲမှာ
တဖျတ်ဖျတ် လက်နေတဲ့ မကြာရဲ့ နားဆွဲလေးကို မြင်ရတယ်။

“ တပ်စိတ်မှုး၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့ကစပြီး မကြာရဲ့
နားဆွဲလေးကို ဆောင်ထားခွင့် မရှိတော့ဘူး။ ဒါလေးကို
တပ်စိတ်မှုး ဆီမှာ အပ်ထားပါရစေ။ ကျွန်တော်က မကြာကို
ပေးထားတဲ့ ကတိကို ဖျက် လိုက်မိပြီ။ တပ်စိတ်မှုးက ဒီကတိနဲ့
ဘာမှ မပတ်သက်ပါဘူး။ ဒီနားဆွဲကို သိမ်းထားပေးပါ။
နောက်ပြီး အကယ်၍ တစ်နေ့ မကြာနေတဲ့ ရွာကို ရောက်ခွင့်
ကြုံခဲ့ရင် ဒီနားဆွဲကို မကြာကို ပြန်ပေးပေးပါ။ ကျွန်တော်
တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒီနားဆွဲလေးကို ဆောင်ထားတဲ့လူက လုံးဝ

မသေနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ဆောင်ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် ပြောသလိုသာ ဆောင်ရွက်ပေးပါ”

ကျွန်တော်ဟာ ဒီ ‘ကောဂါနင်းဂျား-ယောက်ကျားရဲ့ သစ္စာတရား’ ကို စိတ်တင်းတင်းကြပ်ကြပ် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ခံစား နားလည်ရတယ်။ သူရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို ဘယ်လိုမှ ငြင်းပယ်ဖို့ မတတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။

“ကောင်းပြီ၊ ငါ သိမ်းထားပေးမယ်။ ဒါပေမယ့် ဖူကုရှီမား၊ မင်း ငါ့အနားက လုံးဝမခွာရဘူး။ ရှင်လည်း အတူတူ သေရင် လည်း အတူတူပဲ။ အခုအခြေအနေအရ အသက်ရှင်နိုင်ဖို့ မျှော်လင့်ချက်က တကယ့်ကို နည်းလွန်းနေတယ်။ နောက်ဆုံးရဲ့ နောက်ဆုံး အချိန်အထိ ကြိုးစားရင်း ထွက်ပြေး လွတ်မြောက် ကြရမှာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဆို ကျွန်တော်လည်း စိတ်ပေါ့သွားပြီ။ ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ဖူကုရှီမား နင်းဂျားပညာရဲ့ အဓိက အချက်အချာကို အစွမ်းကုန် ထုတ်ပြရမှာ-ဒီကရှေ့ရောက်ပဲကွ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် နင်းဂျားရဲ့ လောကဆိုတာ

အရင်တုန်းက ပြောခဲ့ဖူးသလို၊ ထိန်းသင့်ထိန်းအပ်တဲ့ ဘောင်
အတွင်းမှာ လုပ်ရတာမျိုး ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်က အခု
စစ်ဆိုတဲ့ ဘောင်အပြင်ဘက်ကို ရောက်သွားတော့-အင်း-
မေ့ထားလိုက်ကြရအောင်”

ဖူကုရှိုမားက တစ်ခုခုကို စိတ်ထင်နေသလို မတင်မကျ
ပြောပြီး သူ့နေရာကို ပြန်သွားခဲ့တယ်။ နံနက်မိုးသောက်
ရှိမူရာက ရေးကြီး သုတ်ပြာ ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာပြီး-

“ တပ်စိတ်မှုး၊ နောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့ အမိန့် ကျလာပြီ” လို့
ဆို တယ်။

“တကယ်လားကွ”

“ဟုတ်တယ်။ ဆက်သွယ်ရေးတပ်သားက ဟိုဘက်က
တပ်ငယ်မှာ သတင်းလာပို့ပြီး ချက်ချင်း ပြန်သွားတယ်။
ဖူကုရှိုမားက အခု လာလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် ဘေးကင်းကင်းနဲ့ ဆုတ်ကော
ဆုတ်နိုင်ပါ့မလား မပြောနိုင်ဘူး”

အဲဒီအချိန်မှာ ဖူကုရှိုမားက အပြေးရောက်လာပြီး-

“ တပ်စိတ်မှုး၊ ဆုတ်မိန့်လာပြီ။ ခိယာမတပ်ငယ်က

အနီးက တပ်ငယ်စခန်းကနေ အရှေ့ဘက်တောင်ကြားကိုဆင်း၊
ပထမဆုံး ‘အိ’ တောင်ကုန်း စခန်း အောက်ဘက်ပိုင်းကိုပတ်၊
နံပါတ်တစ် တောင်ကုန်းအထိ ဆုတ်ပြီး ညအရောက်
နွားကျောကုန်း တောင်ကုန်းမှာ စုဝေးဖို့ သတင်းရတယ်”

သွေးချောင်းစီးအောင် ဒီအထိ လာကြရတယ်။ တိုက်ဖော်
တိုက်ဖက်တွေရဲ့ အရိုးတောင် စိတ်ရှိသလောက် မကောက်
နိုင်သေးဘူး။ အင်ဖာက မီးရောင်ကို ရှေ့လက်တစ်ကမ်း၊
မျှော်ကြည့်လို့ ရတဲ့ နေရာ ရောက်နေပါမှ ပြန်ဆုတ်ဆိုတဲ့
စကားကတော့ လွယ်လွယ်လေး ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် တုံ့နှေး
နေလို့မဖြစ်၊ နေ့ညအပြောင်းအလဲ ဆိုတာ ရှိသလို သေဆိုသေ၊
ရှင်ဆိုရှင်ဆိုတဲ့ အမိန့်အောက်မှာ ရောက်နေကြရတာကြောင့်
ဖြစ်တယ်။

အနားက တပ်ငယ်စခန်းမှာ စုမိတဲ့ ခိယာမ တပ်ငယ်သား
၇ ယောက်ဟာ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရင်း ရှေ့ဘက်
တစ်ဆင့်နိမ့်တဲ့ ကတုတ်ကျင်းကို ဆင်းတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ
ညာတောင်ပံအတွင်း ပိုင်းအထိ ပိတ်ကာထားတဲ့ ရန်သူစခန်း
ရှေ့တည့်တည့်က စက်သေ နတ်မီးပွင့်လာတယ်။ ဆက်ဆက်ပြီး

လောင်ချာ၊ စိန်ပြောင်းတွေနဲ့ ပစ်ကြတယ်။ တပ်သားတွေက ကတုတ်ကျင်းတွင်းမှာ ပြားပြားဝပ် မှောက်နေ ကြရတယ်။ ရန်သူကတော့ အပြည့်အဝ ရိပ်မိသွားပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဘယ်ဘက်စွန်းမှာရှိတဲ့ ဖူကုရှိမားက ကျင်းထဲက ခေါင်းဖော်ပြီး-

“တပ်စိတ်မှူး၊ ကျွန်တော်နဲ့ တပ်စိတ်မှူးတို့နဲ့ ဒီကနေ လမ်းခွဲ ကြမယ်။ ဖူကုရှိမားနင်းဂျားရဲ့ နောက်ဆုံး ထိုးစစ်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ဖြစ်ရလောက်အောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

“မရူးစမ်းနဲ့၊ ဖူကုရှိမား-ဟေ့-မလုပ်နဲ့” လို့ အော်ဟစ်ရင်း ကျွန်တော်က ဖူကုရှိမားကို ခုန်ဆွဲဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဖူကုရှိမားက လှစ်ခနဲ ကတုတ်ကျင်းထဲက ခုန်ထွက်လိုက်တယ်။ စစ်သေနတ် အပေါ့စားကို ဘေးဘက်မှာ ပိုက်ထားတယ်။

“ကဲ-အားလုံး ဂရုစိုက်သွားကြ” လို့ မကြောက်မရွံ့တဲ့ အသံနဲ့ တစ်ချက်ပြောပြီး ဘယ်ဘက်လက်ကို ဝှေ့ရမ်းပြတယ်။ ဖူကုရှိမားရဲ့ ပြေးထွက်သံနဲ့အတူ တောင်ကိုပဲ့တင်ထပ်အောင် “ဝေး-ဝေး” လို့ ကျွန်တော်တို့ တစ်မူထူးတဲ့ ဝင်တိုက်တဲ့ ညာသံကို တစ်ပြိုင်နက် ပေးလိုက်ကြတယ်။ အဲဒီတုန်းက အသံဟာ ကိုယ့်နားကိုကိုယ် မယုံ ကြည်နိုင်လောက်အောင်

ထင်တာထက် မြည်ဟိန်းလို့နေတယ်။ လူတစ်ရာ၊ တစ်ထောင် တပ်က ဝင်တိုက်တာတောင် ဒီလို အသံမျိုး ထွက်ချင် ထွက်နိုင်မယ်။ “ဟေး-ဟေး” လို့ ဆိုတဲ့ ညာသံဟာ သေနတ် ပစ်သံတွေကြားက ဝေးသွားလိုက်၊ နီးလာလိုက်၊ ဆက်ပြီး ရင်း ဆက်လို့နေတယ်။ ကျွန်တော်က ရော်ရှိဒါတို့၊ ရှိမူရာတို့ရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တယ်။

“ငါက ဖူကုရှိမားနောက်ကို လိုက်ရင် ဒီတပ်သားတွေလည်း နောက်က လိုက်ကြမယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဒီနေရာမှာ ဖူကုရှိမားရဲ့ ဆန္ဒကို ဥပေက္ခာပြုလို့ မဖြစ်ဘူး။ လူ ဖိယောက်ရဲ့ အသက်ဟာ ငါ့လက်ထဲမှာ၊ ငါ့လုပ်ရပ်ပေါ်မှာပဲ မူတည်နေတယ်။ ဖူကုရှိမား၊ မင်းရဲ့ ဆန္ဒကို နားလည်လွန်းလို့ ခက်နေတယ်။ မင်းနောက်ကို လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ဟုတ်ပြီ၊ မကြာရဲ့ နားဆွဲကို မကြာဆီ ဆက်ဆက်ရောက်အောင် ပို့ပေးမယ်”

ကျွန်တော် အဲဒီလို စိတ်ထဲက ရေရွတ်လိုက်တယ်။ ညာသံပေးတဲ့ ဘက်ကို မျက်နှာလှည့်၊ ဘက်လက်နဲ့ ပါးစပ်ကို အုပ်၊ အော်သံပြုပြီး ဆန့်ကျင်ဘက်ကို ရွေ့ရင်း အရှေ့ဘက် တောင်ကြားကို ဆင်းခဲ့ကြ တယ်။

အဝေးက သဲ့သဲ့လေအလာမှာ “ဟေး-” လို့ ထူးထူးခြားခြား
 တက်သံက “လော” တောင်ကုန်း စခန်း တစ်ဝိုက်ကလို့
 ထင်ရပြီး အသံဟာ တိုးနစ် ကွယ်ပျောက် သွားတယ်။
 ကျွန်တော်က ငိုဖို့ မျက်ရည် မထွက်တော့ လောက်အောင်
 ဆိုနှင့်မှုနဲ့ အတူ ဒီတိုက်ပွဲကို မုန်းတီးပြီးရင်း မုန်းတီးနာကျည်း
 နေရပါတော့တယ်။

အငြိုးကြီးတဲ့ ဒုက္ခမိုး

စစ်ရှုံးခြင်းရဲ့ နာကျည်း ခါးသီးမှုနဲ့ ကြေကွဲ ဆို့နှင့်စရာ
 ဇာတ်လမ်းက ယခုမှ စတင်တယ်လို့ ပြောရတော့မယ်ထင်တယ်။
 နောက်ကလိုက်လံ ပစ်ခတ်တဲ့ ရန်သူရဲ့ ကျည်ဆံမိုးတွေအပြင်
 မိုးရာသီ ရောက်လာတော့ ကီလိုမီတာ ၃၀၀ လောက်ရှိတဲ့
 ရွံ့နွံ့တွေနဲ့ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ သဘာဝ အန္တရာယ်တွေကို
 ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ ကြုံရတယ်။

ဘီလူးတပ်ဖွဲ့ အပါအဝင် စစ်ရှုံး တပ်သားအားလုံး
 စားစရာကို ရှာရင်း လမ်းပျောက် ကြရတယ်။ လမ်းမှားပြီး
 တောင်ပေါ်ကို ရောက်သွားကြပြီး တောင်ပြိုတော့ အောက်လိမ့်
 ကျလာသူလည်း ရှိတယ်။ စစ်ထွက်တုန်းက အားမာန်အပြည့်နဲ့
 ကြိမ်းဝါးခဲ့တဲ့ ဂျပန်တပ်ရဲ့ အသွင် သဏ္ဍာန်ဟာ ဘယ်ကိုများ

လွင့်ပျက် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီလဲ မသိတော့ပါဘူး။

တကယ့်ကို ကစဉ့်ကလျားနဲ့ စစ်ရှုံးထွက်ပြေးရတဲ့ စစ်ပြေးတပ်ဟာ အဆိုးဝါးဆုံး နောက်ဆုံးအချိန်ကို ခံစားကြရ တယ်။ အာဟာရ ဓါတ် ချို့တဲ့မှုကြောင့် ဝမ်းရောဂါ၊ ငှက်ဖျား ရောဂါတွေက ဖိစီးလာ ကြတယ်။ ဘယ်တောင်ကြား ဘယ် တောတွင်းမှာမဆို ဂျပန်တပ် သားတွေရဲ့ အလောင်းတွေက နေရာအနှံ့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် စုပုံလို့ နေတာချည်းပဲ။ အဲဒီ အထဲမှာ အဖျားကြီးပြီး ဦးနှောက်ထဲ သွေးရောက်သွားတဲ့ တပ်သားဟာဆို ပါးစပ်က တမြှုပ်တစီစီနဲ့ ယိုင်တိ ယိုင်တိုင် လမ်းလျှောက် နေတာကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ ကျည်ဆံရော၊ ပစ္စည်းတွေပါ လွင့်ပစ်၊ မိုးကာတစ်ထည်ကို ကိုယ်မှာခြုံ၊ ဟန်းကော ထမင်းဘူးတစ်လုံး လက်မှာဆွဲပြီး လမ်းမှာတွေ့တဲ့ တပ်သားတိုင်းကို စားစရာ တောင်းနေသူလဲ ရှိတယ်။ အတောင်း ခံရတဲ့ တပ်သားမှာ လည်း ဘာမှရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ လမ်းလယ်လမ်းမမှာ ပြိုယိုင်လဲကျနေ သူလဲ ဒုနဲ့ဒေးဒ

မမေ့နိုင်တဲ့ မြင်ကွင်းတစ်ခု ရှိတယ်။ ယင်ကောင်က ဥဥပြီး လောက်တွေ ပေါက်တယ်။ လောက် ထောင်သောင်းနဲ့

ချီပြီး အလောင်းတွေကို တရွရွ စားကြတယ်။ ထောင်ပေါင်း များစွာသော ယင်ကောင်တွေက အဲဒီအလောင်းကောင် အရိုးစု ဝုန်းခနဲ ပျံထွက် သွားကြတယ်။

အရိုးဖြူ လွမ်းတဲ့ လမ်းက တော်တော်နဲ့ကို မဖောက် ထွက်နိုင်ဘူး။

အား- သံခမောက် ဆောင်းထားတဲ့ အရိုးစု။ ခြေထောက် ရိုးမှာ ပိတ်ဖြူကို စည်းပတ်ထားတယ်။ (ဂျပန်စစ်သားများ စစ်ဖိနပ် မစီးခင် ဒူးခေါင်းမှ ခြေကျင်းဝတ်အထိ စည်းပတ်လေ့ ရှိသော ပိတ်ဖြူအစည်း) ညရောက်ရင် တောနက်ထဲမှာ “ဝုန်း၊ ဝုန်း” လို့ ဗုံးပေါက်သံတွေ ဟိုမှာ ဒီမှာ ကြားရတယ်။ တပ်ဖွဲ့နဲ့အတူ မလိုက်ပါနိုင်တဲ့ တပ်သားတွေက ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံး စီရင်ကြတယ်။ မနက်ဖြန် ကိုယ့်အလှည့်များ ရောက်လာ မလားလို့ စဉ်းစားမိပြီး ရုတ်တရက် နားကို လက်နဲ့ အုပ်မိတယ်။

မည်းညိုရောင် ပြောင်းနေတဲ့ အလောင်း ကောင်တွေဟာ ဘယ်လမ်းမှာမဆို ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ ပြန့်ကျဲလျက် ရှိနေတာ တွေ နိုင်တယ်။ အမည်းရောင်ဟာ သေခြင်းကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ အရောင် များလားလို့တောင် ထင်မြင်လာမိတယ်။

အားလုံး မသေချင်ဘဲနဲ့တောင် ဒီသေခြင်းကို မလွန် ဆန်နိုင်ကြဘူး။ တိုင်းပြည်က မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေရဲ့ ဓါတ်ပုံတို့၊ လက်ခံရရှိတဲ့ စာတို့ကို ခေါင်းပေါ်ဖြန့်သူဖြန့်၊ လက်ထဲမှာလည်း ဆုပ်ကိုင်သူ ဆုပ်ကိုင်နဲ့ အသက်ထွက်ကြသူတွေလဲ မနည်းဘူး။

ဘီလူးနီတပ်ရဲ့ နောက်ဆုံးအသုတ်ဟာ ဆုတ်ပစ်ပစ်ရင်း ဆုတ် ခွာခဲ့ကြတယ်။ ရန်သူရဲ့ စစ်လေယာဉ်နဲ့ လက်နက်ကြီး တပ်ဖွဲ့တွေက နောက်ဆုံး ခံစစ်နဲ့ ဆုတ်လာတဲ့ တပ်ကို ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး တစ်ယောက်မကျန် အပြုတ်တိုက်ဖို့ စစ်ဆင် လာကြတယ်။ အဲဒီ စစ်ဆင်တာကို ခံစစ်နဲ့ အပြင်းအထန် တိုက်ပြီး ဆုတ်လာလိုက်တာ မြေပါးစပ်ရွာနဲ့ ၁၀ရက်ကြာ ရန်သူတက်လာမှာကို ပိတ်တိုက်ပြီး ခုခံထားဖို့ အမိန့်ရခဲ့တယ်။

ရန်သူလေယာဉ်က အချိန်မရွေး ဗုံးချနေတာကို မြေပါးစပ် ချောက် ကမ်းပါးက ကောင်းကောင်းကာကွယ် ပေးနိုင်ခဲ့တယ်။

နောက်မဆုတ်ခင် တစ်ရက် နေတက်ချိန်လောက်က ဖြစ်တယ်။ နောက်ဆုတ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတုန်း ဝါးပုစဉ်းလို့ ကျွန်တော်တို့က အမည်ပေးထားတဲ့ ရန်သူလေယာဉ်ငယ်ဟာ တဝီဝီ အသံပေးရင်း ခေါင်းပေါ်မှာ တဝဲဝဲပျံနေတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဘက်က စခန်းကို လာထောက်လှမ်းပုံ ရတယ်။
 ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ မကြာခင် ရန်သူရဲ့ အမြောက်စခန်းက ဒုံး-
 ဒုံး-ဒိန်း-ဒိန်း ဆိုတဲ့ အသံဟာ ပေါ်ထွက်လာ ပြန်တော့တယ်။
 ၄၊ ၅ စက္ကန့်လောက်ရှိတော့ ပထမဆုံး ကျွန်တော်တို့ တောင်ထိပ်
 ပိုင်းမှာ ဝုန်းခနဲကျပြီး ပေါက်ကွဲခဲ့တယ်။ ဆက်တိုက်ကျ လာတဲ့
 အမြောက်သံတွေဟာ နားနားကပ်ပြီး ပုံးတွေ တဒုံးဒုံး ရိုက်
 နေသလို ခံစားရပြီး နားတွေ အူလာတယ်။

ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်စီ တစ်ယောက်စီအတွက်
 တူးထားတဲ့ တစ်ကိုယ်စာ ကျင်းငယ်ထဲမှာ ဝပ်နေရင်း အဲဒါ
 တွေကို ငြိမ်ခံဖို့ ကလွဲပြီး တခြားမရှိဘူး။ ပေါက်ကွဲ ပျက်စီးတဲ့
 သံထည်ပစ္စည်း အစိတ်အပိုင်းတွေက မြက်ခင်းတွေပေါ်မှာ
 ပြန့်ကျဲနေတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံး ယမ်းငွေ့ ယမ်းနဲ့
 တွေ ထောင်းထောင်း ထနေတယ်။ ရန်သူလေယာဉ်ဟာ “ဝီ-
 ဝီ” နဲ့ ပျံတက်လာပြီး “တဒက်-ဒက်” နဲ့ ဟိုနေရာ ဒီနေရာက
 မြေတွင်းတွေထဲကို ချိန်ပစ် သေးတယ်။ သဲဖုန်လုံးတွေ၊
 ကျောက်မှုန့် ကျောက်ဆိုင်တွေ လွင့်နေ မှာပဲ။ အဲဒါကို သိလိုစိတ်
 ပြင်းပြပြီး အပြင်အခြေအနေကို ကြည့်ဖို့ ဗုံးကျင်းထဲက

ခေါင်းထောင်ရင်တော့ သံထည်စက်ရုံထဲက ဒလက် ထဲကို
ခေါင်းထိုးထည့်သလို ဖြစ်မှာ အသေအချာပါပဲ။

ကျွန်တော်က ဗုံးကျင်းထဲမှာနေပြီး ဘယ်သူကမှ စဉ်းစားမှာ
မဟုတ်တဲ့ အရာကို စဉ်းစားနေမိတယ်။ ဗုံးကျင်းထဲကို လာထိ
မှန်နိုင်တာက အချက် ၃သိန်းမှာ တစ်ချက်လောက်ပါလို့ တစ်
ယောက်ယောက်က ပြောဖူးတဲ့ အကြောင်းတွေပါပဲ။

နားကလဲ အူလာတယ်။ စိတ်ဓါတ်အင်အားနဲ့ အသိအာရုံ
တွေလဲ ထုံထိုင်းလာပြီး အရမ်းပင်ပန်းနွမ်းနယ်လို့ လာတယ်။
ညနေ ရောက်တော့ ရန်သူက ဗုံးကြဲတာ ရပ်သွားပြီး
ကောင်းကင်ကနေ စက်သေ နတ်တွေနဲ့ တရစပ် ပစ်ပြန်တယ်။
ကျွန်တော်ရဲ့ တစ်ကိုယ်စာ ဗုံးခို ကျင်း အပေါက်ငယ်ထဲကနေ
မော့ကြည့်တာတောင် တစ်စီးနှစ်စီး မြင်ရတယ်ဆိုတော့
ကောင်းကင်မှာ လေယာဉ် အစီးတော်တော်များများ ရှိလိမ့်မယ်
လို့ ခန့်မှန်းရတယ်။

ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း ပေါက်ကွဲသံတွေ နည်းနည်း စဲသွား
တော့ အခြေအနေ ကောင်းလာပြီလို့ ထင်နေတုန်း “ရှူး-ဒုံး”
“ရှူး-ဒုံး” “ဒက်ဒက်-ဒက်ဒက်” စက်သေနတ်နဲ့ တင့်ကား

အမြောက်သံတွေ ရောထွေး နေတဲ့အသံတွေဟာ တဖြည်းဖြည်း
 နီးကပ်လာတယ်။ ဒီတစ်ခါ ရန်သူတင့်ကားတပ်ရဲ့
 တိုက်စစ် ဖြစ်ပုံရတယ်။ အသံကို နားထောင် ရတာတော့
 ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရှေ့ဘက်မှာလည်း တင့်ကား ၅ စီး၊ ၆ စီး
 လောက်ရှိမှာ အသေအချာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့မှာ ခုခံနိုင်
 တဲ့ လက်နက်ဆိုလို့ ဘာမှမရှိဘူး။ တစ်ကိုယ်စာကျင်းထဲမှာ
 ငြိမ်ပြီး သည်းခံနေရုံကလွဲလို့ တခြားနည်းလည်း မရှိဘူး။
 အားလည်းမငယ်၊ သွေးလည်းမကြွ၊ အသိမဲ့သလို ဗုံးခိုကျင်း
 ထဲမှာ တောင့်တောင့်ကြီး ခံနေရတယ်။ အဲဒီလို ရန်သူကို အချိန်
 ဆွဲထားတဲ့အချိန်မှာ တခြား တပ်ဖွဲ့တွေ အမြန်ဆုတ်နိုင်ပြီး
 တပ်အင်အားသစ် နောက်က ဆက်လိုက်နိုင်အောင်လုပ်ဖို့က
 အရေးကြီးတယ်။

တင့်ကားသာ အကြိတ်ခံရရင် ဗုံးခိုကျင်းထဲမှာ နေလဲ
 အသက် ချမ်းသာရာရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဘာလိုလိုနဲ့ သေရတော့မှာပါလား။ ကျင်းထဲမှာ ငုတ်တုတ်
 ထိုင်ရင်း တဂျွတ်ဂျွတ်နဲ့ ခေါင်းနဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ရောပြီး
 တစ်သားတည်း ပြားချပ်သွားအောင် အဖိခံရတော့မှာ ပါလား။

အဲဒီအချိန်ပိုင်းအတွင်း ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဝေဒနာ ခံစားရလေ
မလား။

စဉ်းစားမိရုံနဲ့ ခေါင်းနားပန်းကြီးပြီး ပူထူလာတယ်။
ကျွန်တော်က ကြောက်ကြောက်နဲ့ ခေါင်းကိုဖော်ပြီး မြက်ကြားထဲ
ကနေ ရှေ့အခြေအနေကို ချောင်းကြည့်တယ်။

“အမလေး”

တောင်ပုံစံ M3 အမျိုးအစား တင့်ကားတွေက သုံးစီးတောင်
တရွေ့ရွေ့နဲ့ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို တက်လာနေတယ်။ အခုမှ
ခုန်ထွက်လို့လည်း မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ
အသက်ရှင်စရာ မရှိတော့ဘူး။ အရပ်ရှစ်မျက်နှာက ပိတ်ထား
သလိုပါပဲ။ ခေါင်းပေါ်ကို ဝီခနဲ ဝီခနဲ ကျည်ဆံတွေ ပွတ်တိုက်
ရှုပ်မှန်သွားတယ်။ တင့်ကားဘီသံတွေလည်း နီးသည်ထက်
နီးလာပြီ။

ကျွန်တော်က တစ်ယောက်တည်း စိတ်ကို ဒုံးဒုံးချပြီး
“ရော်ဆိုင်းဂျင်းရှူး” လို့ခေါ်တဲ့ ဂါထာကို ရွတ်ဆိုနေလိုက်တယ်။
ဒါပေမယ့် အတော့်ကို ထူးတယ်။ တင့်ကားဘီးသံက
တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားတဲ့ အသံမျိုး ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်က

နောက်တစ်ကြိမ် ခေါင်းထောင် ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဟား၊ ဒါဆို အန္တရယ်က လွတ်သွားပြီ။ လွတ်သွားပြီ”
လို့ တစ်ယောက်တည်း တတွတ်တွတ် ရွတ်နေမိတယ်။

တင့်ကား သုံးစီးစလုံး ညာဘက်မှာရှိတဲ့ ရွာဘက်ကို ပေါက်တဲ့ လမ်းသွယ်အတိုင်း လမ်းကြောင်းပြောင်းသွားတယ်။
အဲဒီနောက် ကျွန်တော်ဟာ သတိနဲ့ တင်းထားတဲ့ စိတ်တွေ လျှော့လိုက်တဲ့အတွက် တွင်းထဲမှာ တော်တော်ကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့တယ်။

“ကဲ၊ အားလုံးစိတ်ချရပြီ။ ထွက်ခဲ့တော့”

ဒုဗိုလ်အိရှိအိရဲ့အသံ ဖြစ်တယ်။ ကျင်းထဲက ဝုန်းခနဲ ခုန်ပြီး တက်လိုက်တော့ အပြင်မှာ နေဝင်ချိန် ဖြစ်နေပြီ။ ကောင်းကင် တစ်ပြင်လုံး နီရဲလို့နေတယ်။ စစ်မြေပြင်မှာ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ သလိုပဲ။ တိတ်ဆိတ်လို့ ကျန်ရစ်တယ်။ လေအေးလေးက ဖြတ်တိုက်နေပြီး ရွာတောင်ဘက်က အမည်းရောင် မီးခိုးလုံးတွေ အဆင်မပြတ် ထွက်နေတာကို မြင်ရတယ်။

“တင့်ကားအားလုံး စိတ်တန်းပြီး ဆုတ်သွားပြီလေ။ ရန်သူရဲ့ စစ်တိုက်နည်းက တကယ့်ကို ညှာတာလို့ တော်သေးတယ်”

“ဘယ်လိုလဲ၊ အသေအပျောက် မရှိဘူး မဟုတ်လား”

ကျွန်တော့်မှာ ဒါကိုပဲ အဓိက စိတ်ပူနေရတယ်။

“တပ်ငယ်နှစ်က ‘မဆုအိ’ တစ်ယောက် ထိသွားတယ်။

တင့်ကား ဗုံးဆံမှန်ပုံရတယ်။ ကျင်းက တိမ်တာကိုး။ မဆုအိရဲ့

ကျင်းပတ်လည်မှာ ရော်ရှိဒါတို့ တပ်သား ၄၊ ၅ယောက်လောက်

ရှိနေခဲ့ကြတယ်။ မဆုအိဟာ စက်သေနတ် ခလုတ်မှာ

လက်ညှိုးကို ထည့်ထားရင်း ကျင်းနှုတ်ခမ်းမှာ ခေါင်းတင်ပြီး၊

လှလှပပ အသက် ထွက်သွားတယ်လို့ ဆိုနိုင်တယ်။

အထက်တန်း စစ်သည် မဆုအိကို သူတူးထားတဲ့ ကျင်းထဲမှာပဲ

မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်တယ်။

မဆုအိဆိုတဲ့အကောင်၊ တကယ့်ကို သေပန်းလှတယ်။

ကိုယ် သေရင် ဘယ်လိုသေနည်းနဲ့ သေမလဲဆိုတာတော့-

အသက်ရှင် ကျန်ရစ်သူတိုင်း သူတို့လဲ သေရမယ့်အချိန်

တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာတာကို သတိပြုမိကြတယ်။

အဲဒါအပြင် ထပ်ပြီး ကြားရတဲ့ သတင်းဆိုးတစ်ခုက ညာ

တောင်ပံရှေ့ စစ်မျက်နှာကို ကင်းပတ်ပြီး လှည့်နေတဲ့ ဘီလူးနီ

တပ်မှူးဟာ ရန်သူဗုံးဆံကို တည့်တည့်မှန်ပြီး အရိုးတခြား

အသားတခြား၊ မရှုမလှ တိုက်ပွဲကျ သွားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပဲ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ကျစရာ မျက်ရည်တောင် မရှိတော့ လောက်အောင်ပါပဲ။

ကောင်းကင်ကို ကြည့်လိုက်မိတော့ တိမ်မည်းမည်းတွေ တရိပ်ရိပ်တက်လာပြီး မိုးအားရပါးရရွာချဖို့ဟန်ပြန်နေလေရဲ့။

(၂)

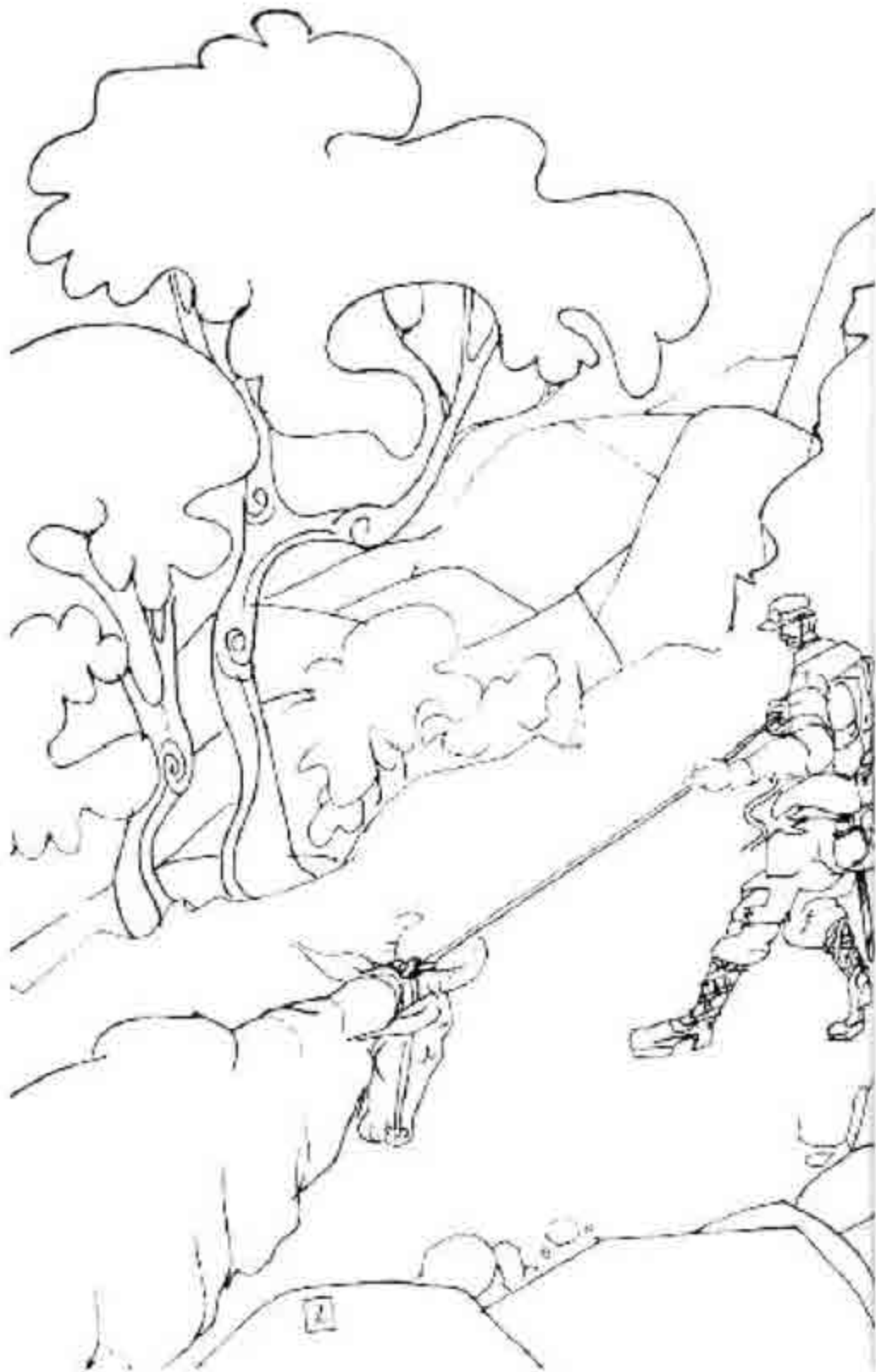
ဘီလူးနီတပ်ဟာ အခုတော့ အဆုံးအရှုံး များစွာနဲ့ ရင်ဆိုင် ရပြီး တပ်ပေါင်းစု အင်အားက ၂၄၀၊ ၂၅၀ယောက် လောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ စစ်ကြောင်းကလည်း မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့စွာနဲ့ ဆက်လက် ချီတက်နေရတယ်။ ကျွန်တော့် တပ်ငယ်ထဲက တပ်သား ၇ ယောက်ဟာ ပြင်းထန်တဲ့ ငှက်ဖျားရောဂါ ရနေတာတောင် အချင်းချင်း အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ကူညီရင်း တဖြည်းဖြည်း ဆုတ် ကြတယ်။

ဆုတ်နေတဲ့ တစ်ညနေက ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ

နည်းနည်း နောက်ချန်ခဲ့ပြီး တစ်ယောက်တည်း ဖယ်တယ်
 တယ် လျှောက်လာခဲ့တယ်။ လမ်းဘေး တောင်စောင်း
 တစ်နေရာကို ကြည့်လိုက်တော့ မည်းနက်နေတဲ့ နွား
 တစ်ကောင် မြက်စားနေတာကို လှမ်းတွေ့တယ်။ အနားမှာ
 တပ်သားတွေလည်း မရှိဘူး။ ဒါက လွတ်ပြေးလာတဲ့ နွားလား၊
 ဆွဲလာတဲ့ တပ်သားက ကျဆုံးပြီး နွားပဲ ကျန်နေတာလားလို့
 တွေးပြီး အနီးကပ်ကြည့်တော့ နွားနှာခေါင်းမှာ ၂ မီတာ
 လောက်ရှည်တဲ့ နဖားကြိုးတပ်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ ဘေး
 ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထပ်ကြည့်တော့လည်း ဒီနွားကို ကျောင်းနေတဲ့
 သူရဲ့ အရိပ်အရောင်တောင် မမြင်ရဘူး။ ကျွန်တော်တစ်ခု
 တွေးလိုက်မိတယ်။

စားရကံကြိုလို့ မုတ်ဆိတ် ပျားစွဲတာပဲ။ တပ်ငယ်ကို
 ဆွဲယူသွားရင် တပ်သားတွေက မမျှော်လင့်ဘဲ အစားကောင်း
 စားရမှာမို့ ဝမ်းသာကြမှာ။

ဘာမှ စဉ်းစားမနေဘဲ ဆွဲသွားဖို့ပြင်တယ်။ ဒါပေမယ့်
 နွားက ပြူးကြောင်ကြောင်နဲ့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေပြီ နေရာက
 နည်းနည်းမှ မရွေ့ဘူး။ ကျွန်တော်က စိတ်မရှည်တော့ဘဲ

သစ်ကိုင်းကျိုး တစ်ခုကို ကောက်ပြီး နွားတင်ပါးကို ခပ်နာနာ ရိုက်လိုက်တယ်။ နောက်ပြီး နဖားကြိုးကို အားကုန် ဆွဲတယ်။ အဲဒီလောက် လုပ်တာတောင် နွားဟာ ၂ လှမ်း ၃ လှမ်းလောက် လှမ်းပြီး ရပ်နေပြန်တယ်။ တပ်ပါး ကို ရိုက်လိုက် ဆွဲလိုက်လုပ်တော့ နွားက သနားစရာမျက်နှာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော့်မှာလဲ အင်ကုန် အားကုန် ဖြစ်လာတယ်။ မီတာ ၁၀၀ လောက် ဆွဲတာတောင် ၂နာရီလောက် ကြာတဲ့အတွက် တပ်ဖွဲ့နဲ့တောင် အတော်လေး နောက်ကျ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ နေလည်း အနောက်ကို နိမ့်ဝင် သွားပြီ။ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု လုံးလည်း ချမ်းပြီး တုန်တုန် ယင်ယင်ဖြစ်လာတယ်။

မဖြစ်တော့ဘူး။ ဒီလိုသာလုပ်နေရင် ငါကပဲရှုံးမှာ။ အဓိက အရေးကြီးတာက တပ်နဲ့ မကွဲသွားဖို့ပဲ။ ဒီနွားက ထုံပေပေနဲ့ ဘာမှ အကျိုး မပေးတဲ့ကောင်ပဲ။ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့တဲ့ အဆုံး တစ်ယောက်ယောက်က ချန်ထားခဲ့တာပဲ ဖြစ်မှာ။ လွယ်လွယ်နဲ့ ရမယ်လို့ ထင်ထားတာ မှားတာပဲ။

အဲဒီလို သတိဝင်လာတဲ့အချိန်က ကျွန်တော်အားကုန်ပြီး

ပြုလဲ ကျခါနီးဆဲဆဲ ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ နွားရဲ့ကြီးကို လွတ်ပြီး နွားကို ထားခဲ့ရတယ်။ နွားက ကျွန်တော့်ကို သေမင်း တမန်လို့များ ထင်နေမလား မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်တော်က လမ်းမှောင်မှောင်မှာလေးဘက်တွားပြီး တပ်စခန်းချရာနေရာကို မနည်းရောက်အောင် သွားရတယ်။

တပ်သားတွေဆီကို ရောက်သာသွားတယ်။ အဲဒီညကစပြီး ငှက်ဖျားကြောင့် အဖျားတွေ တက်ပါတော့တယ်။ စင်တီဂရိတ် ၄၀ လောက်အထိ အဖျားတက်တာကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ဟာ လှုပ်တောင် မလှုပ်နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော့်အာရုံတွေထဲမှာတော့ အတွေးတွေ ပျံလွင့်နေတယ်။

ဒါကတော့ ကံကြီး ထိုက်တာပဲ။ စဉ်းစား ကြည့်ရင် ပထမဆုံး ခိုးတဲ့ အပြစ်က စတာပဲ။ ဒုတိယ ကိုယ့်ကြောင့် တပ်သားတွေကပါ နွားသတ် ကြရဦးမယ်။ သူတစ်ပါး အသက် သတ်ဖို့ ကြံစည်တဲ့အပြစ်ကြောင့် အခုလို တန်ပြန် ထိတာဖြစ်မှာ။ ဒီတစ်ခါတော့ လူ့ပြည်မှာ နေရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တပ်သားတွေက ချန်ထားခဲ့လို့ အသက် ထွက်ရင် ကျွန်တော့်ရုပ်ခန္ဓာဟာ လောက်အိမ်ဖြစ်နေမှာ။ ပြီးရင်

ယင်ကောင်တွေအဖြစ် ပြောင်းပြီး အလောင်း တစ်ခုကနေ တစ်ခုကို ပျံနေ ကြတော့မှာပဲ။

မနက် လင်းခါနီး ရောက်တော့ ကျွန်တော်ဟာ မြောနေပြီး အသက်ကို မနည်း ရှုနေရတဲ့ အခြေအနေအထိ ရောက်သွားတယ်။ ညရောက်လာတော့ ညအမှောင်ဟာ ကျွန်တော့်ကို သေမင်းတိုင်းပြည် သွားရာလမ်းကို တွန်းပို့နေ တယ်။ ဘယ်အချိန် ယမမင်းရှေ့ ဆွဲသွား ခံရမလဲလို့ တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့်နဲ့ အိပ်မက်တွေထဲမှာ မေ့မြော သွားတယ်။

မကြာခင် သေရတော့မှာပါလား။ ငါတော့-

အသိတစ်ခါတစ်ခါ ပြန်ဝင်လာလိုက်၊ မေ့မြောသွားလိုက်နဲ့ သံသရာ လည်နေတယ်။ အဲဒီလိုမြောနေတုန်း အိပ်မက်လိုလို၊ ဘာလိုလို တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ စကားပြောသံကို ကြားရတယ်။ ကြားဖူးတဲ့ အသံလိုပဲ။ အား- ဟုတ်ပြီ။ ဒီအသံဟာ တပ်ကြပ် ဖူကုရှီမား ရဲ့အသံပဲ။

“ဟေ့-ဖူကုရှီမား၊ ငါ့ကို လာကြိုတာလား။ ကျေးဇူးပဲဟေ့။ ငရဲပြည်မှာတော့ မင်းကအကြီးပေါ့။ ဘယ်ငရဲပြည်ရောက်

ရောက် မင်းနဲ့ဆို ငါဘာမှ မမူပါဘူးကွာ”

အဲဒီလိုပြောတော့ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ဖူကုရိုမားရဲ့ မျက်နှာက ထင်းထင်းကြီး လာပြီး ခေါင်းရမ်းတယ်။ နောက်ပြီး အမြဲကြားနေကျ အောင်မြင်ခုံညားတဲ့အသံနဲ့-

“မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် လာကြိုတာ မဟုတ်ဘူး။ တပ်စိတ်မှူးမှာ ကျွန်တော် သိမ်းထားခိုင်းတဲ့ မကြာရဲ့ နားဆွဲလေး ရှိနေတာပဲ။ အဲဒီ နားဆွဲလေးကို ဆောင်ထားသရွေ့ ဘယ်တော့မှ မသေဘူး။ သေမင်းတိုင်းပြည်က လက်မခံဘူး။ ရင်ဘတ် အိတ်ကပ်ထဲမှာ နားဆွဲလေးကို ရှာကြည့်ပါ။ တပ်စိတ်မှူး အိပ်တစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက် ဖြစ်နေတာပါ။ ကျွန်တော်က မနက် လင်းကြက်တွန်သံ ပေးလိုက်မယ်။ သေသေချာချာ မျက်လုံးဖွင့်ပြီး အိပ်ရာက ထပေတော့” အဲဒီလို ပြောပြီး ဖူကုရိုမားဟာ ကြက်တွန်သံ တွန်ပြတယ်။

အဲဒီမှာ ကျွန်တော် မြောနေရာက သတိ ပြန်ဝင်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ တောတွင်းတစ်နေရာမှာ လှဲအိပ်လျက်သား ဖြစ်နေတယ်။

ပထမတုန်း ကတည်းက ကျွန်တော့် တပ်စိတ်မှာ

ပါဝင်ခဲ့ပြီး အသက်ရှင် ကျန်ရစ်ကြတဲ့ ရော်ရှိဒါနဲ့ ရှိမှုရာက ကျွန်တော့်ဘေးက မခွာဘဲ ပြုစု ပေးနေကြတယ်။ သူတို့က ရေဘူးက ရေကို ပဝါမှာ ဆွတ်ပြီး ကျွန်တော့် နဖူးကို အသာအယာတင်ပေးနေကြတယ်။ တပ်နဲ့အဆက်အသွယ်ပြတ် နောက်ကျကျန်ရစ်သူ တပ်သားတိုင်းဟာ တပ်သားရာထူးမှ ဖြုတ်ချခံရတာ တပ်စည်းကမ်းပဲ။ လမ်းတစ်ဝက်မှာ ပြတ်ကျန် ရစ်ခဲ့တဲ့ တပ်သားတွေရဲ့ သွားရာလမ်းဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေရဲ့ ကြားမှနှုတ်ကထုတ်မပြောပေမယ့် တပ်သားရာထူးအဆင့်တွေကို ထည့်မတွက်ဘဲ သေအတူ ရှင်မခွဲဘဲ တစ်သွေးတစ်သားတည်း စည်းရုံးချည်နှောင်ထားပြီး ဖြစ်တယ်။ နေထိုးနေတဲ့ နေရာမှာ ကျွန်တော်က အိပ်ကပ် ထဲကို နှိုက်လိုက်တော့ ပဲစေ့ခပ်ကြီးကြီးမာမာလို မကြာရဲ့ နားဆွဲလေး ပါလာတယ်။ ရွှေနဲ့ လုပ်ထားပြီး ဘဲဥပုံ အလုံး လေးပတ်ပတ်လည်မှာ အနုစိပ် အရောင် လက်အောင် ရွှေကို ဖြတ်ရာ ပွတ်ရာတွေ ပေးထားလို့ နေရောင်အောင်မှာ လက်လို့ နေတယ်။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး အဖျားလည်း ကျစပြုပြီ။ တပ်သား

နှစ်ယောက်က တွဲခေါ်တဲ့နောက်ကို ဝါးတုတ်ကောက်ကို အမှီပြု လျှောက်ပြီး တောနက်ထဲက ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

ပိုပြီးအံ့ဩစရာကောင်းတာက တပ်ဖွဲ့ဟာ ၄ ကီလိုမီတာ လောက် အကွာမှာ စခန်းချ နားနေကြတာကြောင့် ပြန်ဆုံ မိကြတယ်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်လို့ပဲ ပြောရမလား။ ကံထူး တယ်လို့ပဲပြောရမလား မသိအောင်ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့နောက် ကျတာကိုလည်း စောင့်ပေးနေကြပုံရတယ်။ နောက်ပြီး ဘေးမဲ့ နွားတစ်ကောင်ကို ဖမ်းပြီး အသားကင်ဟင်းနဲ့ ကြံရည် ထည့်ထားတဲ့ ရေခွေးတို့ကို ပြင်ဆင်ပေး ထားကြတယ်။

အရင်ထွက်ခွာသွားနှင့်တဲ့ တပ်သားတွေက-

“တော်သေးတာပေါ့။ ပြန်ကောင်းလာပေလို့” ဆိုပြီး ဝမ်းသာအား ရကြုံဆိုကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသားလဲ ဖော်ရွေကြင်နာစွာတည်ခင်းတဲ့ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေကို အားရပါးရ စားကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အတော်လေး ကျန်းမာစပြုလာပြီ ဖြစ်တယ်။ နွားတို့ ကြံခင်းတို့ ရှိတယ်ဆိုရင် ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ အိမ်နဲ့ နီးနေပြီလို့ တွက်မိတယ်။

ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဂျပန်တပ်သား အလောင်တွေကို ပိုများများ တွေ့ရတယ်။ ရာသီဥတုကလဲ အိုက်စပ်စပ်နဲ့ ဆိုတော့ နေမကောင်းတဲ့ ကျွန်တော့် အတွက်တော့ အားယုတ်စေဖို့ ဖြစ်လာတာပါပဲ။ ဘာပဲ ပြောပြော မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်ပြီဆိုပြီး စိတ်တွေ လှုပ်ရှားလာတာ ကတော့ အမှန်ပဲ။

ကျွန်တော်တို့ စစ်ထွက်ခါစ တပ်ကြပ်ဖူကုရိုမားက စွမ်းစွမ်းတမံ ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့တဲ့ ဝတုတ်တုတ်သူကြီးရဲ့ ရွာကိုရောက်တယ်။ ရွာဟာ အဲဒီတုန်းကနဲ့ လုံးလုံးမတူတော့ဘဲ ရန်သူလေယာဉ် ပုံးချခံရတဲ့ အတွက် ဆိုးဝါးပျက်စီး ပြုပျက်နေပြီ။ ရွာသူရွာသားတွေဆိုလို့ တစ်ယောက်တလေတောင် မတွေ့ကြတော့ဘူး။ အဲဒီမှာ ကျန်ရစ်တဲ့ ပျက်စီးနေတဲ့ အိမ်တွေမှာတော့ စိတ်ချလက်ချ နားနေ သလို ပုံစံနဲ့ သေဆုံးနေတဲ့ ဂျပန် တပ်သားအလောင်း တော်တော်များများ တွေ့ရတယ်။ ပိုပြီးဆိုးတာက ချင်းတွင်းမြစ်ကို ဖြတ်အကူးရန်သူရဲ့ လေယာဉ် တိုက်ခိုက်ခံရပြီး ကစဉ့်ကလျားနဲ့ အသက်ပျောက်ရသူတွေက မြစ်ကမ်းဘေးမှာ ပုံထပ်နေတာကို သတိပြုမိတယ်။

လှုပ်ရှားလို့ရတဲ့ တပ်သားက တောတွင်းကို လူခွဲဝင်၊ ကုက္ကိုပင်ကိုခုတ်ပြီးသစ်ဖောင်လုပ်ကြတယ်။ချင်းတွင်းမြစ်ဟာ မိုးရာသီမှာ ရေတက်တာကြောင့် အရင်ကထက် အဆင်ပေါင်း များစွာ ရေနက်တယ်။ ဝါပြီ နောက်နေ့တုဲ မြစ်ဟာ နိမ့်ချည် မြင့်ချည် နီးလာလိုက် ဝေးသွားလိုက် ပြေးနေသယောင် စီးဆင်း နေတယ်။

တပ်သားတွေကို သယ်ဆောင်လာတဲ့ ယာယီ သစ်ဖောင် အတော်များများလဲ ရိုက်ချခံရသလိုရေစီးထဲ မျောပါသွားတယ်။ လမ်းတစ် ဝက်မှာ ဟန်ချက်ပျက်ပြီး မှောက်တဲ့သူတွေရှိသလို ကယ်ပါယူပါ တစာစာအော်ရင်း ရေထဲကို စုပ်စုပ်မြုပ်သွားတဲ့ သူတွေလည်းရှိတယ်။ ‘လေယာဉ်-လေယာဉ်’လို့ ထိတ်လန့် တကြား အော်ဟစ်သံ တွေအဆုံးမှာ မြစ်လယ်ကို စက် သေနတ်နဲ့ မည်းမည်းမြင်တိုင်း ပစ်ချ ခံရပါတော့တယ်။ ငရဲ ပွတ်သံက အဆုံးမရှိသလိုပဲ ဆက်ကာ ကြားနေရတယ်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေလည်း တခြား လူတွေလို သစ်ဖောင်ကို ဖွဲ့ကြတယ်။

“ဟုတ်ပြီကွ၊ဟုတ်ပြီကွ” လို့အားပေးသံပြုရင်း ကမ်းခြေကို

သယ်သွားတယ်။

လက်တွေ့ရေပေါ်မှာ မျှောကြည့်တော့ ၆ ယောက်လောက် စီးတာနဲ့ မြုပ်မယ့်ပုံပဲ။ ဒီရောက်မှ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောနေလည်းမထူးတာမို့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သား ၃ ယောက်ဟာ တခြားအဖွဲ့ကို ဦးစားပေးပြီး သစ်ဖောင်ပေးလိုက်တယ်။

“ကဲ၊ ငါတို့ နောက်တစ်ခု ထပ်လုပ်ကြတာပေါ့” လို့ ကျွန်တော်က အားမာန်အပြည့်နဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ “ထမင်း သိပ်ဆာနေတဲ့ သူတောင်းစားတောင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ အစာ ရသလိုပဲ။ တစ်ခုခတော့ ဖြစ်လာမှာပေါ့ကွာ”

ရော်ရှိဒါက ခပ်ပျော်ပျော်နေတတ်သူပီပီ အားပေးစကား ပြော တယ်။ ရှိမူရာက လွန်ခဲ့တဲ့ ၆ လလောက်က ကိစ္စကို နှစ်တွေ လတွေ အကြာကြီး ကြာခဲ့သလိုပုံစံနဲ့-

“မကြာ ဘယ်လိုများ နေပါလိမ့်” လို့ တမ်းတမ်းတတ ရေရွတ် နေတယ်။

“အခု ငါတို့ရဲ့ ဘဝက သူတောင်းစားထက်တောင် ဆိုးနေ တယ်။ အဲဒီတုန်းက ပျော်စရာကောင်းခဲ့သား။ တကယ့်ကို အတော်ကြာပြီလို့ ခံစားရတယ်။ အခု အားလုံး သေကုန်ပြီ။”

၃ ယောက်ပဲ ကျန်တော့ တာပဲ။ တကယ်လို့ မကြာနဲ့ တွေ့ရင် ဘယ်လို ပြောပြရပါ့မလဲ။ ကဲ- လမ်းလေးဘာလေး လျှောက်ကြရအောင်”

ကျန်တော်တို့ ၃ ယောက်က ကမ်းခြေတစ်လျှောက် လမ်းလျှောက် ကြတယ်။

အလောင်းရှာနေတဲ့ လင်းတအုပ်ဟာ စိတ်မနှစ်မျှို့စရာ အော်ရင်း အကောင်ရာနဲ့ချီပြီး ပျံနေကြတယ်။ နည်းနည်း ကြာတော့ သစ်ပင်ရိပ်ထဲက စစ်အရာရှိလို့ ထင်ရတဲ့သူတစ်ဦးက ထွက်လာပြီး ခပ်လောလော မြန်မြန် ဒီဘက်ကို လျှောက်လာ တယ်။ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိတော့-

“ဟေ့၊ အရာခံဗိုလ်ခိယာမ မဟုတ်လား”

“အား၊ ဆရာဝန်ကြီး”

မြွေပါးစပ် တိုက်ပွဲတုန်းက မုတ်ဆိတ်နဲ့ ဆရာဝန် ဖြစ်နေတယ်။

“အသက်ရှင် ကျန်ရစ်တာ ဝမ်းသာတယ်ဟေ့၊ ခင်ဗျားတို့ မြစ်ကူးမလို့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကဲလာ။ ကျုပ်လှေမှာ လာစီးကြ။ အားလုံး သုံးယောက် လား။ အဲဒီတုန်းက ဆေးလိပ်ပေးတဲ့ကျေးဇူး ပြန်ဆပ်ရတာပေါ့။ ဟားဟား ဟား-ဟား၊ ကျုပ်လည်း ပြန်ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ရတာ ဝမ်းသာတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဆေးလိပ်က တကယ့်ကို အရသာ ရှိတာ။ ကဲ မြန်မြန် ဒီဘက်ကိုလာ”

မမျှော်လင့်ဘဲ ရလိုက်တဲ့ ဝမ်းသာစရာ အခွင့်အရေး ဖြစ်တယ်။

“ဒီလိုအခြေအနေကို ကြိုတင်တွေးပြီး ကျုပ်က ဒီကနူး (လှေ)ကို ဒဏ်ရာရတဲ့ တပ်သားသယ်ပို့တုန်းက တောထဲမှာ ဝှက်ထားတာ။ ဒဏ်ရာရ တပ်သား ၃ဦးစီးနှင့် ပြီးပြီ။ ဒဏ်ရာ ရသူတွေချည်းဆိုလည်း သိပ်မရဲတာကြောင့် အားကောင်း မောင်းသန်လူ ၂ယောက် ၃ယောက် လောက်ရှာဖို့ထွက်လာတာ”

ဆရာဝန်နဲ့ကျွန်တော်တို့ ၃ ယောက်ပေါင်း ၄ ယောက်ရဲ့ တက်အားနဲ့ ရေပြင်ကိုခွဲပြီး ထွက်တယ်။ အခုတော့ ဒီဒေသက ကနူးဟာ မြစ်ကို ဖြတ်နိုင်တဲ့ အကောင်းစားလှေ ဖြစ်နေ ပါတော့တယ်။ ရော်ရှိဒါက လှေမလှော်တတ်ဘူး။

“ဒါတောင် ကျုပ်က တက္ကသိုလ်မှာ လှေလှော်အသင်း

ဝင်ခဲ့ဖူးခဲ့ ပေလို့ပဲ” လို့ ပြောတဲ့ ဆရာဝန်ရဲ့ တက်ကိုင် လှော်ခတ်ပုံက ကျွမ်းကျင် လှတယ်။

“ဆရာဝန်ကြီး ‘ငရဲပြည်မှာ ဘုရားသခင် တွေတယ်’ ဆိုတဲ့ စကားပုံ အတိုင်းပဲနော်။ ကျွန်တော်တို့အတွက်ကတော့ ဒီလိုဒုက္ခ သုက္ခတွေ ကြားမှာတောင် ကယ်တင်ရှင် ပေါ်လာတာ အံ့ဩစရာပဲ”

“ဟား-ဟား-ဟား” မုတ်ဆိတ်မွေးဆရာဝန်က အားရပါးရ ရယ်မောတယ်။

မြစ်ကိုဖြတ်ကူးတဲ့အဖွဲ့တွေ တစ်ဖွဲ့ပြီးတစ်ဖွဲ့ မကြာတို့ ရွာဝန်း ကျင်မှာ စုကြဖို့ သတ်မှတ်ထားတယ်။

မကြာရဲ့ နားဆွဲလေး

ကျွန်တော်တို့ဟာ အိပ်မက်မက်တဲ့ အထိ စွဲလမ်းခဲ့ရတဲ့ မကြာတို့ရဲ့ ရွာကို ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြတယ်။

ရွာကို ဂျပန်တပ်ဝင်ရင် ရန်သူလေယာဉ် ပစ်မှတ် ဖြစ်သွားနိုင်တာမို့ရွာနဲ့နီးတဲ့တောစပ်မှာ စုဖို့သတိပေးခံထားကြရတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ၃ ယောက်ဟာ ရွာကလူတွေနဲ့ မြန်မြန် တွေ့ချင်နေ တယ်။ ကျွန်တော်တို့ အရင်တည်းခိုခဲ့တဲ့

ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ပထမဦးဆုံး နှုတ်ဆက်ဖို့ သွားကြတယ်။
ဘုန်းကြီးက အရင်ကအတိုင်း ညနေသစ်ပင်ရိပ်မှာ ရွာက

ကလေးတွေကို စုဝေးပြီး စာသင်ပေးနေတုန်းပဲ။ ကျွန်တော်တို့က
အဲဒီအထဲမှာ မကြာများ ရှိနေမလားလို့ အဝေးကတည်းက
မျှော်ရှာ ကြည့်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ကို သတိ
ပြုမိသွားတဲ့ ကလေးတွေက ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာကို ခဏကြာ
စူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေကြပြီး ကလေးတစ်ယောက်က-

“ဟား-ခိယာမ မာစတာပဲ” လို့အော်တယ်။

အဲဒီအသံရှင်ဟာ ဒုံးကုလိပဲ ဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်တို့က မုတ်ဆိတ်မွေးထူလပျစ်၊ အရိုးပေါ်
အရေတင် ပိန်ချိုး နေတာကြောင့် ကလေးတွေက ရုတ်တရက်
မမှတ်မိကြဘူးလေ။

အဲဒီနောက် ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း အပြန်အလှန်
ဖက်ကြပြီး ဒုံးကုလိက-

“ဖူကုရိုမား မာစတာရော” လို့ မေးတယ်။ အဲဒီနောက်
ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုပြီး တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်
နာမည်တွေကို ရေရွတ်ရင်း မေးကြပါတော့တယ်။ ဒါပေမယ့်
အဲဒီအမေးကို ကျွန်တော်တို့က မဖြေနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတုန်း
ဘုန်းဘုန်းကြီးက ခေါင်းတရမ်းရမ်းနဲ့ ကလေးတွေကို

ဝင်ထိန်းပေးတယ်။ ကလေးတွေအားလုံး တိတ်ဆိတ် သွားပြီး မျက်နှာညှိုးငယ်သွားကြတယ်။ ဒုံးကုလိရဲ့ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း ထဲက မျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက် စီးကျလာတယ်။ ကလေးတွေ ဆိုပေမယ့် အခြေအနေကို ရိပ်မိသွားကြပုံရတယ်။ အဲဒီမှာတင် ကျွန်တော်က-

“မကြာရော မမြင်ပါလား”

လို့ မေးလိုက်တော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဘုန်းကြီးက ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါနေပြန်တော့တယ်။ နောက်ပြီး ဒုံးကုလိက ကျွန်တော့် လက်ကို ဆွဲခေါ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲ ထင်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ ကလေးတွေ ဆွဲခေါ်သွားရာပါပြီး မကြာရဲ့အိမ်ကို ရောက်သွားတယ်။

ထင်ထားတဲ့အတိုင်း မကောင်းသတင်းကို ကြားရတော့ တာပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ မကြာရဲ့ မိဘတွေ လက်ကို ဆုပ်ရင်း ကြမ်းပေါ်ကို ထိုင်ချလိုက်မိတယ်။

ယခုအထိ အားခဲလာခဲ့သမျှတွေဟာ တစ်ခါတည်း အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ သဲထဲရေသွန် ဖြစ်သွားရပြီ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ ငိုကြတယ်။ ကလေးတွေရော လိုက်ငိုကြတယ်။

မကြာဟာ အင်္ဂလိပ်လေယာဉ်က ဗုံးမှန်ပြီး ကွယ်လွန် သွားရှာပြီတဲ့။ အဲဒီနေ့က ထုံးစံအတိုင်း ရွာက ကလေးတွေက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ စုဝေးပြီး စာသင်ကြရာက ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင် နေကြတဲ့အချိန်ဖြစ်တယ်။ ဂျပန်တပ်ကို နှောင့်ယှက်ဖို့ အင်္ဂလိပ် လေယာဉ် ၅ စီး၊ ၆ စီးက ဝင်တိုက်တာကို ရွာကလေးဟာ အကြီးအကျယ် ခံလိုက်ရတယ်။ တခြားကလေးတွေက ခပ်မြန်မြန် ဗုံးခိုကျင်းတို့ လုံခြုံရာတို့ကို ပြေးပုန်းကြတယ်။ လေယာဉ် ထွက်ခွာသွားလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ၆။၆။ သဏ္ဍာန်ငယ် တစ်ခုက ဘုရားရှေ့မှာ လဲကျနေခဲ့တာကို တွေ့ရ တယ်။

မကြာဟာ ဖူကုရှိုမားနဲ့ အရင်တစ်ခါက အတူ ဝင်ပုန်းခဲ့တဲ့ ဘုရားရှေ့မှာ ပေါင်ရင်းကို ကျည်ဆံထိသွားပြီး လဲနေတယ်။ မိဘ နှစ်ပါးက သတင်းကြားလို့ အမြန်ပြေးလာကြပေမယ့် သွေးထွက်လွန် ပြီး နောက်ဆုံး ရေတိမ်နစ်သွားရရှာတယ်တဲ့။

အံ့ဩစရာကောင်းတာက မကြာကွယ်လွန်တဲ့နေ့ကို မေးမြန် ကြည့်မိတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ခြင်္သေ့နာ ခေါင်းစခန်းက ဆုတ်ခဲ့တဲ့ အချိန်လောက်

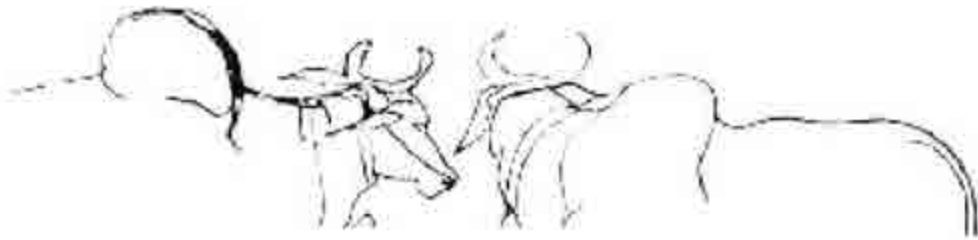
ဖြစ်နေတယ်။

ပိုပြီး အံ့ဩစရာကောင်းတာက မိဘတွေက အရူးလို မကြာကို ဝိုင်းပြီး ပြောကြတော့ အသက်ထွက်ခါနီး နောက်ဆုံး ပြောသွားတဲ့ စကားပါပဲ။ “ဖူကုရှိုမား မာစတာက ကောင်းကင်မှာ ပျံပြီး လာနေ တယ်” လို့ ပြုံးပြီးပြောရင်း အေးချမ်းစွာ အသက်ထွက်သွား ရှာတယ် တဲ့။

အဲဒါကိုကြားပြီး ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းကသွေးတွေ ဆူလာသလို အကြောတွေ တောင့်တင်း သွားတယ်။ အမှန် ပြောရရင် ဂျပန် ဘုန်းကြီး ဖြစ်ပေမယ့် အဲဒီတုန်းအချိန်က လူတွေရဲ့ ဝိညာဉ်ကမ္ဘာကို သိပ်ပြီးအလေးအနက် မထားခဲ့ဘူး။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်ဟာ လူတွေရဲ့ ဝိညာဉ် ကမ္ဘာကို ယုံကြည်တဲ့သူ တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ သိပ္ပံ ပညာမှာ အဖြေ မရှာနိုင်သေးတဲ့ ပုစ္ဆာ တော်တော်များများ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီသိပ္ပံ ပညာရဲ့ အဆုံးစွန်ဆုံး တစ်ဘက်မှာ ဝိညာဉ်လောကဆိုတာ ရှိနိုင် တယ်လို့ ယုံကြည်လာတယ်။

မကြာအိမ်က စင်ကလေးပေါ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဖူကုရှိုမား ပေးထားတဲ့ သူရဲ့ ဓါတ်ပုံရှေ့မှာ သစ်သီးဝလံနဲ့ ထမင်း

လှူထားတယ်။ ဆေးလိပ်တောင် ထည့်ထား ပေးသေးတယ်။
ဖူကုရိုမား ဘေးကင်းအောင် ဆုတောင်း ပေးထားတာ
ဖြစ်နိုင်တယ်။

တကယ့်ကို ရိုးသားပြီး စိတ်နှလုံးကောင်းတဲ့ ကလေးငယ်နဲ့
ကောဂါလျူး နင်းဂျားတို့ရဲ့ အသက်ဝိညာဉ်ဟာ ဖြူစင်တဲ့
သစ္စာတရားနဲ့ စိတ်ချင်း ဆက်သွယ်မှုတို့ကြောင့် ဒီကမ္ဘာက
တစ်ချိန်တည်းလိုလို ပျောက်ကွယ်ပြီး ကောင်းကင်ဘုံကို
ရောက်သွား တယ်လို့ပဲ ဆိုရမလား မသိနိုင်ပါဘူး။

မကြာရဲ့ မိဘနှစ်ပါးဟာ ဖူကုရိုမားရဲ့ အကြောင်းကို
ကျွန်တော်တို့ဆီက ကြားရတော့ ဆောက်တည်ရာမရ
သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးကြတယ်။

ဖူကုရိုမား ဓါတ်ပုံရဲ့ ဘေးမှာရှိတဲ့ ခရမ်းရောင်ကတ္တီပါ
သေတ္တာလေး တစ်ခု ထားတာကို အစကတော့ မမြင် မိဘူး။
မြင်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာတော့ ဘာပါလိမ့်။ အဲဒါများလား ဆိုတဲ့
စိတ်နဲ့ တထိတ် ထိတ် ရင်ခုန်လာတယ်။ သေချာပါတယ်။
အဲဒါပဲ ဖြစ်မှာပါလို့ တွေးပြီး မကြာရဲ့ အဖေကို ခွင့်တောင်းပြီး
သေတ္တာလေးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ထင်တဲ့

အတိုင်းပါပဲ။ မကြာရဲ့ နားဆွဲလေးတစ် ဘက် ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ရင်ဘတ် အိတ်ထောင်ကို စမ်းလိုက် ပြီး-

“တပ်ကြပ်ဖူကုရိုမားက မကြာဆီက ရထားတဲ့ နားဆွဲလေး တစ်ဘက်ပါ။ ကျွန်တော်က သိမ်းထားပေးတာ။ ပြန်လက်ခံပါ”

မြန်မာစကားနဲ့ ပြောတတ်သလို ပြောပြီး နားဆွဲလေး တစ်ဘက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ မကြာရဲ့ အမေက မျက်ရည်တွေနဲ့ စိုရွဲနေ တဲ့ လက်နဲ့ ပထမ လက်ခံယူလိုက်တယ်။ နောက်တော့ ဖူကုရိုမားရဲ့ ဓါတ်ပုံကို ဒီအတိုင်း ထားခဲ့ စေချင်တယ်လို့ ပြောပြီး ကျွန်တော်ထုတ် ပေးလိုက်တဲ့ မကြာရဲ့ နားဆွဲကလေး တစ်ဘက်ကို ပြန်ပေးတယ်။ လောကမှာ အစားထိုး မရနိုင်တဲ့ အမှတ်တရပစ္စည်းလေးမို့ မကြာ ကိုယ်စား ပေးလိုက်မယ်လို့ ဆိုတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း တရိုတသေ လက်ခံ ယူထားလိုက်တယ်။

အဲဒီနောက်ကျွန်တော်တို့ ၃ ယောက်ဟာ ခုံးကုလီအပါအဝင် တာလော၊ ဂျီလော၊ ဟာ့နာ့ကော့၊ ယူလီကော့၊ ခိကုအဲတို့ ကလေး ၇ ယောက် ၈ ယောက်နဲ့အတူ ညနေခင်း သွားနေကျ မြက်ခင်းပြင်ကို သွားကြတယ်။ ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး

တိမ်တောင်နီနီတို့နဲ့ ပြည့်လို့ နေခဲ့တယ်။

နေလုံးနီနီက တောင်တွေရဲ့ တစ်ဘက်ထဲကို မြှုပ်ဝင်သွားခဲ့
တယ်။ ကျွန်တော်က စကားစလိုက်တယ်။

“ကဲ-ဖူကုရှိုမား မာစတာ ကြိုက်တဲ့သီချင်းကို ဆိုကြမယ်။
မကြာတို့ ဖူကုရှိုမား မာစတာတို့ ဝမ်းသာကြမှာ သေချာတယ်”

“ယူးရာကဲကော်ကဲနေ့ အကာတွန်းဘော့
အိုဝါရဲတဲ မိတာ့နေ့ဝ အီဆုနေ့ဟိကာ...”

ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေရော၊ ကလေးတွေပါ အားလုံးကို
ခဏမေ့ ထားပြီး မျက်ရည်တွေနဲ့ သီချင်းဆိုပြီးရင်း ဆိုနေကြ
တယ်။

ဆုတောင်း

လွမ်းစရာအဖြစ်တွေ အဝေးမှာကျန်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ
အဲဒီခါးသီးတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ၊ မုန်းတီးကြောက်မက်ဖွယ်
တိုက်ပွဲရက်တွေကို ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ပြီး အသက်ရှင် ကျန်ရစ်
ခဲ့တယ်။

ယခုတော့ ကျွန်တော်ဟာ မကြာနေတဲ့ ရွာက
မြန်မာ ဘုန်းတော်ကြီးလိုပဲ “ဂျောရှူ” လို့ခေါ်တဲ့ ဒေသက
ဘုန်းကြီးကျောင်းငယ်မှာ ကလေးတွေကို စုပြီး စာသင်
ပေးတယ်။ ဆုံးမသြဝါဒတွေ ပေးတယ်။ မြန်မာပြည်က
ကလေးတွေနဲ့ အတူ ဆိုခဲ့တဲ့ သီချင်း ကဗျာတွေကိုလဲ

သင်ပေးတယ်။ ကျွန်တော့် အတွက်ကတော့ အဲဒီလို သီချင်းတွေဆို နေရတဲ့ အချိန်ဟာ စိတ်အချမ်းသာဆုံး အချိန် ဖြစ်တယ်။

မကြာတို့၊ တပ်ကြပ် ဖူကုရိုမားတို့၊ တပ်သားခါမဲဒါတို့က ဟိုအဝေး ကောင်းကင်ဘုံကနေ ဝမ်းသာ ပေးကြလိမ့်လို့ စိတ်ထဲက အမြဲ ယုံကြည် နေမိပါတော့တယ်။

မုရူ ခါဇုအော့